

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

## RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

### Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KATHRYN ERSKINE

# bülbül





**"BEN HER ŞEYİ SİYAH BEYAZ SEVERİM. SİYAH VE BEYAZI ANLAMAK DAHA KOLAYDIR VE BÜTÜN O RENKLER İNSANIN KAFASINI KARIŞTIRIYOR."**

**C**aitlin'in dünyasında her şey siyah beyazdır; gri alanlar kafasını karıştırır. Gri alanlarda olan bitenleri hep ağabeyi Devon'un ona yaptığı açıklamalar sayesinde anlayabilmiştir. Fakat Devon okulu düzenlenilen silahlı saldırıda öldürülmüştür ve babası sürekli ağlamaktadır. Caitlin babasına ve kendisine yardım etmek ister ama on yaşında Asperger sendromlu bir kız olarak bunu nasıl yapacağını bilemez.

Çareyi kolayca anladığı, siyah beyaz gerçeklerle dolu ders kitaplarında ve sözlüklerde bulmaya çalışır. Sünger Çekme deyiminin karşılığını okuduktan sonra Caitlin, hem kendisinin hem de babasının ihtiyaç duyduğu şeyin bu olduğunu anlar ve onu bulmaya karar verir.

Arayışı sırasında hayattaki her şeyin siyah ve beyaz olmadığını fark eder; dünya aslında rengârenk, karmaşık ve güzel bir yerdir. Ve belki "Çaba Harcarsa" Caitlin babasıyla Empati kurabilir ve ikisi birlikte geçmişe Sünger Çekebilir.

Bu sıcak ve sevgi dolu kitap, okurlara çok farklı bir dünyaya; cesur ve çok özel bir kızın hayatına nadir bir bakış açısı sunuyor.

**"Kathryn Erskine Asperger sendromlu bir kişinin düşünme tarzını başarıyla ve duyarlılıkla yansıtıyor."**

***The Guardian***

[www.pegasusyayinlari.com](http://www.pegasusyayinlari.com)

ISBN: 978-625-410-014-7



“Okurlar kitabı okurken kendilerini Caitlin’in yerine koyup onun dünyayla kurduğu kendine özgü ilişkiyi deneyimleyerek empati geliştirdiklerini fark edecekler.”

**Kirkus Reviews**

“Duyarlılıkla kaleme alınmış bu dokunaklı öykü Caitlin’in dünyaya bakışını yansıtmakla kalmıyor, aynı zamanda yasla başa çıkmaya çalışan bir topluluktaki bireylerin portresini çiziyor.”

**The Daily Mail**

“Dürüst, rahatsız edici ve buna rağmen okura mutluluk veren bir roman... Caitlin’in hayatı anlamaya dair uzun ve bazen acı dolu olan yolculuğu, Erskine tarafından zarafetle ve sevgiyle işleniyor. Bu sayfaların arasında genç ya da yaşlı, hepimize yönelik bir mesaj var.”

**Lancashire Evening Post**

“Bu kitap sizi hem kalbinizden hem de boğazınızdan kavrayıp iyice bir silkeleyecek, sonra da insan ruhu için neşelenmenizi sağlayacak. *Bülbül* klasiğe dönüşmezse hepimizde bir sorun var demektir.”

**Jim Trelease**

“Kathryn Erskine’in *Bülbül*’ünü ilk okuyanlardan biri olduğum için çok şanslıyım. Kitabı benden sonra milyonlarca ve milyonlarca kişinin daha okuyacağı kesin. Bu olağanüstü ve insanı duygulandıran deneyimi kimse kaçırmamalı.”

**Andrew Clements**





**Kathryn Erskine**'in çocukluğu Avrupa, Afrika, Kanada ile ABD'de geçti ve sekiz farklı okula gitti. On beş yıl boyunca avukatlık yaptıktan sonra insanların okumaktan hoşlanacağı şeyler yazmak istediğini fark etti. Böylece ilk aşkı olan yazarlığa döndü.

Yazar, *Bülbül*'ü 2007'de Virginia Tech Üniversitesi'nde yaşanan silahlı saldırıdan duyduğu üzüntü sonrasında yazdı. Otuz üç kişinin ölümüyle sonuçlanan bu trajedinin ardından, bölge halkı ile ailelerin –ağırlıklı olarak özel ihtiyaçları olan çocukları bulunan ailelerin– saldırının sonuçlarıyla nasıl başa çıktığını, birbirimizi daha iyi anlamamız halinde hayatlarımızın nasıl farklı olabileceğini kavramaya çalıştı.

Öykülerini yazarken çevresindeki dünyadan, kendi çocukluğundan –ve çocuklarıyla yaşadığı ikinci çocukluktan– faydalanan Kathryn Erskine eşi, iki çocuğu ve köpeği Maxine ile Virginia'da yaşıyor.

bülbül

Pegasus Yayınları: 2337

**Bülbül**

Kathryn Erskine

Özgün Adı: Mockingbird

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Aslı Onat

Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Aralık 2020

ISBN: 978-625-410-014-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020

Copyright © Kathryn Erskine, 2010

Bu kitabın ilk basımı 2010 yılında, ABD'de Penguin Young Readers Group'un alt yayıncısı Philomel Books tarafından gerçekleştirilmiştir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

**Yayıncı Sertifika No: 45118**

**Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.**

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

[www.pegasusyayinlari.com](http://www.pegasusyayinlari.com) / [info@pegasusyayinlari.com](mailto:info@pegasusyayinlari.com)

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari)  [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi)  [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)  [Pegasus Yayınları](https://www.youtube.com/PegasusYayinlari)

KATHRYN ERSKINE

# b  b  

*İngilizceden  eviren:*  
Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI



*Hepimizin birbirimizi  
daha iyi anlaması dileğiyle...*

## BİRİNCİ BÖLÜM

# DEVON'UN SANDIĞI

Oturma odamızın bir köşesine çömelmiş tek kanatlı bir kuş gibi görünüyor. Yaralı bir kuş. Tıkırtı ve inlemelerle devreye giren ısı pompasının, üstüne soğuk hava üflediği çarşafı her havalandırışında uçmaya çalışan kuş birkaç saniye çırpınıyor sonra tekrar düşüyor. Hareketsiz. Ölü.

Babam ben göremeyeyim diye üstünü gri bir çarşafı örtse de ben orada olduğunu biliyorum. Ve onu hâlâ çizebiliyorum. Kara kalemimi alıyor ve gördüğüm şeyi kopyalıyorum. Neredeyse benim boyumda, grimsi, köşeli bir şey. Tek kanatlı.

Çarşafın altında Devon'un İzci Kulübü projesi duruyor. Devon'un diğer izci çocuklara sandık yapmayı öğretmeye hazır olması için, babamla birlikte yaptıkları

sandık. Altında Devon'un sandığının bulunduğundan emin olmak için çarşafın her tarafını yokluyorum. Dışı soğuk, sert ve kaskatı, içi mağaramsı. Sözlüğüm *MA-Ğaramsı*'nın, mağaraya benzer, oyuk, boşluk anlamına geldiğini söylüyor. Devon'un sandığının içi de öyle. Mağara gibi oyuk. Dışında, çarşaf üstünden sarktığı için kırık kuş kanadına benzeyen bir kısım var. Çarşafın altında, babam ve Devon sandığı tamamladıklarında kapağı olacak bir tahta parçası duruyor. Gerçi artık onu nasıl tamamlayabileceklerini bilmiyorum. Artık Devon olmadığına göre yani. Kuş uçmaya çalışacak ama hiçbir yere gidemeyecek. Havada süzülüp düşecek. Süzülüp düşecek.

Sandığın dışının grisi her yerde. Oturma odasında. Sandığın içinde. Benim içimde. İçerisi o kadar gri ki bir lamba açılınca iyice keskinleşiyor ve can acıtıyor. Bu yüzden lambalar hep kapalı. Yine de fazla aydınlık geliyor. İçerisi siyah olmalıydı, ben öyle isterdim. Bu nedenle kafamı yeşil kareli kumaşının babamın teri, Devon'un çorapları ve patlamış mısırim gibi koktuğu ve yumuşaklığını ve ağırlığını başımın üstünde hissettiğim kanepe minderinin altına sokuyorum ve omuzlarım ve göğsüm de girebilsin ve üstümde bir ağırlık olsun diye kendimi daha ileri itiyorum. Beni bir kuş gibi havada süzülmekten ve düşmekten ve havada süzülmekten ve düşmekten alıkoysun diye.

## İKİNCİ BÖLÜM

# KONUŞTUĞUN KİŞİNİN YÜZÜNE BAK

*Caitlin, diyor babam. Bütün şehir, olanlar yüzünden üzgün. Yardım etmek istiyorlar.*

*Nasıl?*

*Senin yanında olmak istiyorlar. Seninle konuşmak. Seni bir yerlere götürmek.*

*Ben onlarla olmak, onlarla konuşmak ya da onlarla bir yerlere gitmek istemiyorum.*

*İç geçiriyor. Hayatla baş etmene yardım etmek istiyorlar, Caitlin... Devon'suz hayatla.*

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama insanlar evimize geliyor. Keşke Devon'un odasına gizlenebilsem ama artık oraya girmeme izin yok. Hayatımızın Darma-  
dağın Olduğu ve babamın Devon'un kapısını çarparak kapattığı ve başını kapıya yaslayıp ağladığı ve *Hayır hayır hayır hayır* dediği günden beri. Bu yüzden artık Devon'un odasındaki gizli yerime gidemiyorum ve onun yokluğunu çekiyorum.

Kendi odama gizlenip resim yapmayı deniyorum ama babam beni bulup çıkarıyor.

Evimizde bir sürü ses var. Devon'un izci birliğinden sesler. Yeşil pantolonlarını tanıyorum ve Devon hakkında söyledikleri güzel şeyleri ben de onaylıyorum.

Akrabaların sesleri. Babam beni onlarla tanıştırıyor. *Hatırlarsın*, diyor ve sonra bir isim ekliyor.

*Hayır*, diyorum çünkü hatırlamıyorum.

Babam Konuştuğun Kişiye Bak diyor ve ben hızla bir burna, bir ağza ya da bir kulağa bakıyorum ama yine hatırlamıyorum.

Bir ses, *ikinci göbekten kuzeninim*, diyor.

Bir başkası, *çok güzel bir anma töreni olmadı mı?*

Bir diğeri, *çizimlerini çok beğendim. Çok yetenekli bir ressamısın. Benim için bir şey çizer misin?*

Hatta biri, *bu kadar çok akrabam olduğu için ne kadar şanslısın*, diyor.

Ben kendimi hiç şanslı hissetmiyorum ama gelmeye devam ediyorlar.

Devon buradayken neredeyse hiç görmediğimiz akrabalar bize nasıl yardım edebilirler ki?

Devon'a çimenliğinden çıkması için bağırان adam gibi bir komşu mesela. Nasıl yardım edebilir ki?

Okuldan insanlar. Danışmanım Bayan Brook. Müdür Bayan Harper. Ana sınıfından beri bütün öğretmenlerim, esas beşinci sınıf öğretmenim dışında çünkü o, Devon'un okulunda olanlardan sonra gitti. Anlamıyorum çünkü James Madison İlkokulu'nda kötü bir şey olmadı ki neden gitmesi gerekti? Şimdi öğretmenim Bayan Johnson oldu. O, Devon'u basketbol oynarken izlemek dışında tanımadığını söylüyor. İki kez. Ben L.A. Lakers'ın maçlarını iki seferden fazla izledim. Ama onlara yardım etmeye çalışmıyorum.

*Caitlin. Olur da olanlar hakkında konuşmak istersen, haberim olsun,* diyor Bayan Johnson.

*Bayan Brook bunun için var,* diyorum.

*Belki üçümüz birlikte oturup konuşabiliriz.*

*Neden?*

*Nerede durduğunu anlayabilmemiz için.*

Oturma odasında etrafıma, çarşafı örtülü sandığa bakıyorum. *Burada duruyorum.*

*Özür dilerim. Hepimiz ne hissettiğini bilelim demek istemiştım.*

*Ah. Bayan Brook ne hissettiğimi biliyor, bu nedenle ondan öğrenebilirsiniz. Ben lüzumsuz olurum. Sözlüğüm lüzUMsuz için yeterlinin üstünde ve gerekli olmayan diyor.*

*Oturup sohbet etmeye zaman ayırmak hoş olur diye düşünmüştüm.*

*Başımı hayır der gibi sallıyorum. LüZUMsuz ayrıca ziyan edilen demek.*

*Pekâlâ... O zaman, diyor. Sanırım Bayan Brook'la konuşabilirim.*

*Bayan Brook onunla istediğiniz zaman konuşabileceğini çünkü kapısının her zaman açık olduğunu söylüyor, diyorum Bayan Johnson'a. Aslında çoğu zaman kapalı. Ama tıklatırsanız açmayı hatırlıyor.*

*Teşekkürler, Caitlin.*

*Kıpırdamıyor. Bu benim bir şey söylememi beklediği anlamına gelir. Bundan nefret ediyorum. Koltukaltılarının karıncalanmasına ve ıslanmasına neden oluyor. Az kalsın teneffüste yaptığım gibi giysimin kolunu emmeye başlayacakken hatırlıyorum. Rica ederim, diyorum.*

*Gidiyor.*

*Becerdim! Buzdolabına gidiyorum ve GÖRGÜ KURALLARIN tabloma bir gülen yüz çıkartması yapıştırıyorum. Yedi tane daha olunca, bir video seyredebileceğim.*

*Arkamı buzdolabına dönünce, karşımda pofidik, mavi bir marşmelov duvarı buluyorum. Elmalı tarçınlı*

hazır tart gibi kokuyor ve gürültüyle nefes alıyor. Bir komşu ya da bir akraba daha, hangisi olduğunu bilmiyorum. Elleri titriyor. Bir elinde bir mendil var, diğer elini bana uzatıyor. Avucunda beyaz bir halka var. *Bu şekeri ister misin*, diye soruyor.

*Bilmem.* O şekerden daha önce hiç yemediğim için ister miyim, bilmiyorum. Ben galaksideki her tür şekeri severim. Ama bu podifik mavi duvarın yolumu kesmesinden hoşlanmıyorum.

*Al*, diyor şekeri elime iterek.

Elimi elinden kurtarmak için şekeri alıyorum çünkü eli sünger gibi ve pörsük ve midemi bulandırıyor.

*Bir tane daha al*, diyor.

Elini bir daha elimde hissetmek zorunda kalmamak için çabucak alıyorum.

Şekerli elini uzatıp kafamı okşamaya çalışıyor ama kaçıyorum.

Koşup babamın arkasına saklanıyorum. Ve şekeri yiyorum. Naneli. Keşke kurtçuk jelibon olsaydı çünkü en sevdiğim şeker o ama bu durumla Baş Ediyorum. İşin iyi tarafı, ağzım doluyken konuşamam çünkü bu kabalık olur, o nedenle kendi Caitlin dünyamda olabilmek için ağzımı dolu tutuyorum.

Şeker bitince hâlâ konuşmak istemediğim için başımı babamın kazağının altına sokuyorum, o nefes alıp verirken göğsünün sıcaklığını hissediyorum ve *Gillette*

*Cool Wave Antiperspirant ve Deodorant*'ının kokusunu alıyorum. *Hayır, Caitlin*, deyip beni dışarı çekmiyor bile. Orada kalmama izin veriyor ve kazağın üstünden kafamı okşuyor. Kazağın üstünden olunca aldırmıyorum. Yoksa kimsenin bana dokunmasını sevmem. Babam kazağın dışında dünyayla konuşuyor ve sesi titreşimli, alçak bir mırıltı halinde duyuluyor. Gözlerimi kapıyorum ve sonsuza dek orada kalmayı diliyorum.

## ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

# HAYDİ, BUNU KONUŞALIM

Babam okula dönme zamanımın geldiğini söylediği için buradayım.

Yine Bayan Brook'un odasındayım.

Küçük, yuvarlak masada oturuyorum.

Duvarlara bakıyorum, Yüz İfadeleri Tablosu'ndaki kızgın yüzün artık bir bıyığının olması dışında çok fazla değişiklik yok. Bunu biliyorum çünkü o tabloya her yüzde hangi ifadenin olduğunu anlamak için yaklaşık bir milyon kez baktım. Bu işte çok iyi sayılmam. Tabloyu kullanmam gerekiyor çünkü gerçek yüzlere baktığım zaman Anlamıyorum. Bayan Brook insanla-

rın beni anlamakta zorlandığını çünkü bende Asperger olduğunu, bu yüzden onları anlamak için fazladan çaba harcamam gerektiğini ve bunun duygular üstünde çalışmak anlamına geldiğini söyler.

Resim üstünde çalışmayı tercih ederim.

*Merhaba Caitlin,* diyor Bayan Brook yumuşak bir sesle. Hâlâ Dial Vücut Jeli gibi kokuyor.

Tabloya bakıp başımı sallıyorum. Bu, göz teması kurmasam bile onu dinliyorum demek.

*Nasılın bakalım?*

Giyimin kolunu emerek tabloya bakıyorum.

*Kendini nasıl hissediyorsun?*

Tabloya bir süre daha bakıyorum ve iç geçirdiğimi duyuyorum. Midemde en sevmediğim ders saati olan teneffüstemişiz gibi bir his var ama derin bir nefes alıp onunla Baş Etmeye Çalışıyorum. Sonunda, *DVD Oynatıcı gibi hissediyorum,* diyorum.

Bayan Brook masanın üstünden bana doğru eğiliyor. Kişisel Alanıma yaklaşacak kadar değil çünkü çok fazla yaklaşırsa geri çekilmesi için kelimelerimi kullanırım. *Tekrar eder misin?*

*DVVVD Oynatıcı.*

*Ne demek istiyorsun?*

*Kötü kısımları ileri sarıyorum ve aniden bir şey seyretmeye başlıyorum ve oraya nasıl ulaştığımdan emin olamıyorum.*

İşaret parmağıyla saçının arasını kaşıyor. Diğer parmakları havada, el sallar gibi hareket ediyorlar. Sonra duruyor. *Görüyorum*, diyor.

Odada etrafıma bakıyorum. *Ne görüyorsunuz*, diye soruyorum.

*Bence yaşadığın acı verici olayları unutmak istiyorsun.*

Ona DVD Oynatıcı'yı sessize almayı tercih ettiğimi söylemek istiyorum, keşke Bayan Brook da benimle iş birliği yapsa. Ama bunu söylersem kocaman bir Haydi Bunu Konuşalım seansı başlatır, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

*Cenaze çok zor geçmiş olmalı*, diyor.

Ne demek istiyor acaba? Kilisede oturduk. Çok zor değildi. Sessize alınmış DVD Oynatıcı gibiydi. Herkes çok sessiz konuştuğu için onları zar zor duyuyordum ve neredeyse hiç kimse benimle konuşmadı. Bana baktılar ve bundan hoşlanmadım, hatta bazıları bana dokundu, bundan nefret ederim ama kimse benimle bir Sohbet Başlatmak istemedi ve kimse cam kırılması gibi gülmedi ve şimşek gibi hareketler ya da bir anda ortaya çıkıveren kimse yoktu ve aniden bir şey oluvermedi.

*Haydi, Bunu Konuşalım*, diyor Bayan Brook.

Sandalyemde artık onu görmeyeceğim şekilde dönüyorum.

*Zor olduğunu biliyorum ama bunları içinde tutamazsın. Susuyor ama suskunluğu fazla uzun sürmüyor. Cenazede ağladın mı?*

Başımı hayır der gibi sallıyorum. Cenazede bir sürü yetişkin ağladı ama nedenini bilmiyorum. Çoğu Devon'la hiç karşılaşmamıştı. Babamın ne çok ağladığını düşünüyorum ve sözcükler ağzımdan fırlayıveriyor. *Babam ağladı.*

*Bu seni üzdü mü?*

Sandalyemin arka tarafına tutunuyorum. *Hoşuma gitmedi.*

*Neden?*

*Bilmiyorum.*

*Onun için üzüldün mü?*

*Bilmiyorum.*

*Korktun mu?*

*Bilmiyorum.*

*Seni rahatsız etti mi?*

Bilmiyorum dışında bir cevap düşünmeye çalışıyorum çünkü Devon insanların bilmiyorum'dan pek hoşlanmadığını söyler. Neden bilmiyorum. Bu yüzden sorusuna odaklanmaya çalışıyorum. *Seni rahatsız etti mi?* Beni neyin rahat ettirdiğini düşünüyorum. Karyolamın altına girip mor polar battaniyeme sıkıca sarınmak ya da kafamı kanepe minderinin altına sokmak ya da Sözlü-

ğümü okumak. Cenazede bunların hiçbirisi yoktu. *Evet, rahatsız oldum.*

*Neden?*

*Bilmem. Lütfen bana soru sormayı bırakın.*

*Caitlin. Baban üzgün.*

Tekrar Yüz İfadeleri Tablosu'na dönüyorum. Bayan Brook babamın şu anda ne hissettiğini nereden biliyor acaba? Yoksa yanlış bir şey mi yaptım? *Neden?*

Bayan Brook'un kafası bir kaplumbağanınki gibi öne uzanıyor, sonra onu geri çekiyor ve Nazik Sesiyle, *Devon'un yokluğunu çekiyor, diyor.*

*Ah. YOK çok tuhaf bir kelime, diyorum. Hiç Sözlükte aradınız mı? Bir, evde ekmek yok'taki yok var. Yok, böyle giderse her çatlağa basmak zorunda olduğun için, otobüsünü kaçıracağsın'daki yok var. Ve bir de ölmekteki gibi yok olmak var.*

*Sen Devon'u özlüyor musun?*

*Bilmem.*

Yine kaplumbağa kafası hareketini yapıyor, bu kez çok az ama görüyorum.

*O tamamen yok olmadı, diyorum. Kapısı kapalı olmasına rağmen yatak odasını ve evin arka tarafına yaslanmış duran bisikletini ve oturma odasının köşesindeki sandığı düşünüyorum.*

Bayan Brook'un yüzü beni Anlamaya Çalışmış gibi büzülüyor. *Bu doğru*, diyor yavaşça. *Devon'un bir parçası her zaman sizinle olacak.*

Hangi parçası, diye merak ediyorum. Gömülmek yerine yakıldığı için vücudundan geriye parça kalmadı. Küle döndü yani.

*Onu hissedebiliyor musun?*

Etrafa, havaya bakıyorum. Ellerime bakıyorum. Devon'un parçaları bana sürtünüyor mu? Hissetmem gereken bu mu? Tavandaki havalandırmadan sıcak hava geliyor ve bunu hissediyorum. Ama o sadece kalorifer kazanından gelen hava. Yoksa içinde Devon mu var? İnsan yakıldığı ve dumana dönüştüğü zaman nereye gidiyor acaba? Belki de sıcak hava sistemlerine çekilip havalandırma deliklerinden üfleniyordur. Omuz silkiyorum.

*Devon'u artık hissedemiyor musun*, diye soruyor Bayan Brook bir kez daha.

*Belki. Ama gerçekten o olduğundan emin değilim. Herkes olabilir. Onunki nasıl bir his olurdu ki?*

*Senin için yaptığı şeyleri kastediyorum. Birlikte yaptığımız şeyleri. Onu özleyeceksin ama o her zaman seninle olacak. Sadece farklı bir şekilde.*

Onun farklı bir şekilde yanımda olmasını istemiyorum ki. Devon'u aynı şekilde yanımda istiyorum. Daha önce olduğu gibi. Bana mısır patlatıp sıcak çikolata yaptığı

zamanlardaki gibi. Ve tuhaf görünmeyeyim ve çocuklar bana gülmesin diye, ne diyeceğimi, ne giyeceğimi söylediği zamanlar gibi. Devon benimle basketbol da oynar. Her zaman tökezleyerek, yavaş hareket ederek ya da topu atacak gibi yaptığımda yanlış yöne giderek bana kazanma şansı verir. Bir şeyi kasten yaptığını ağzına bakarak anlayabiliyorum. Düşünürken dudakları belli bir şekilde kıpırdıyor. Sinsice bir şey yaptığı zaman ise farklı bir şekilde. Ama sinsice davrandığı zaman da bunu bana iyilik olsun diye yapıyor.

İstedğim Devon bu. Havada süzülen değil.

Yüksek sesle bir country şarkısı çalmaya başlıyor.

Bayan Brook'un cep telefonu.

Açmıyor.

Bana bakmak için Konuştuğun Kişiyi Bak davranışını kullanıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Ayrıca telefonunu da açmıyor. Kovboy şarkısı sesine katlanamam.

*Telefonu açmazsanız, arayan kişi YOK oldunuz sanacak,* diyorum.

Telefonu açıyor ama konuşurken hâlâ bana bakıyor.

Gözlerinden kurtulmak için masanın altına giriyorum. Bayan Brook her zaman gözlerinin içine bakmamı ister. İnsanların duygularını gözlerinde görebildiğimizi söyler. Ben göremiyorum. Gözlerin hepsi birbirine benziyor. Ancak dudaklar sürekli kıpırdar. Sözcükler oradan çıkar. İnsanların ne dediklerini dudaklarına bakarak

anlayabiliyorum. Her ne kadar Bayan Brook bir kişinin ne demek istediğiyle ilgili resmin bütününe sadece dudaklarına bakarak anlayamayacağımız için, söyleneni anlamamanın tek yolunun bu olmadığını söylese de. Ama ben anlıyorum. Dudak okuyabiliyorum.

Masanın altındaki ahşaba bakıyorum.

Cılalı değil.

Ham ahşap.

Devon'un sandığı gibi.

Dokunuyorum. Sert. Parmağımı ahşaba bastırarak bir ileri bir geri sürüyorum. Ta ki bir kıymık parmağımı kesene kadar. Kıymığa vuruyorum.

Şimdi tahtanın üstünde bir damla kan var. Kıpırmızı ve yayılıyor... Bir çatlağın arasından sızıp cilasız ahşap boyunca dağılıyor.

Devon'un göğsü gibi.

*Hayır!* Kanı silmek için parmağımı tahtaya daha hızlı sürüyorum ama gitmiyor.

*Caitlin!*

Parmağımı ham ahşaba bastırıp daha sert sürüyorum ve canım acıyor ama umurumda değil çünkü kanı durdurmak istiyorum ama hâlâ orada ve onu durduramıyorum!

*Caitlin!*

*Onu durduramıyorum!*

*Caitlin!* Bayan Brook bir yerden sesleniyor ve kolumun çekildiğini hissediyorum ama elimi çekip kurtuluyorum. *Hayır!* Kanı silmeliyim! Silmeliyim! Silmeliyim! SİLMEK ZORUNDAYIM!

Hiçbir şey göremiyor, hissedemiyor ya da duyamıyorum. Çok uzaklardan gelen çılgılık sesi dışında.

## DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

# HAYAT

*Bugün okulda bir ÖNDÇ yaşadığım duydum, dedi babam.*

Köşede duran üstü örtülü sandığa baktım. ÖNDÇ dedim, *hımm*. Özel Nedenle Dersten Çıkma. Babamın bu tür bir ÖNDÇ'den bahsetmediğini biliyorum. O Öfke Nöbetli Duygusal Çöküş'ten bahsediyor. Ama ben bunu konuşmak istemiyorum.

*İç geçiriyor. Caitlin, tatlım.*

*Parmağım acıdı, diyorum. Nedeni buydu.*

*Bence parmağından daha fazlası vardı.*

*Ayrıca şey olurken... parmağım acıyınca kafamı masaya çarptım. Bu yüzden hem parmağım hem kafam acıdı. İkisi birden. Yani iki şey demek. Kafamda saymaya devam ettim. Üç, dört, beş, altı.*

Babamın sesini duyuyorum ama saymaya odaklanıyorum. Yedi, sekiz, dokuz, on, on bir. Ve pelüş hayvanları düşünüyorum. Ve Kırmızı Köpek'i istiyorum, bu nedenle ayağa kalkıyorum ve koridordan odama yürüyorum. On üç buçuk adım sürüyor, ahşabın birleşme yerlerine basmamak için parmak ucunuzda daha minik adımlar atarsanız daha fazla. Devon'un odasına bakıyorum ve içeri girebilmeyi çok çok çok istiyorum ama giremeyeceğimi biliyorum.

Babamın adımı söylediğini duyuyorum ama o şu anda başka bir dünyada.

Yirmi bir, yirmi iki, yirmi üç, yirmi dört.

Kapımı iterek açıyorum ve yerdeki giysilerin, kitapların, kâğıtların, kalemlerin, iplerin ve çıkartmaların arasından geçip anahtarlıklar ve McDonald's Çocuk Menüsü oyuncakları dâhil yüz elli üç adet pelüş oyuncağın olduğu yatağıma gidiyorum ama benim istediğim Kırmızı Köpek ve o, mor polar battaniyemle birlikte yatağın altında uyuyor çünkü babam çok fazla gürültü çıkarıyor – otuz yedi, otuz sekiz, otuz dokuz ve Kırmızı Köpek'le birlikte battaniyenin altına giriyoruz ve ben saymaya devam ederken uykuya dalıyoruz.

Uyandığımda karnımın acıktığını hissediyorum. Elmo saatime bakıyorum. Elmo saatin neredeyse 18.30 olduğunu söylüyor. Koridora çıkıyorum ve benimkinin

karşısındaki kapıya bakıyorum. Devon'un kapısı. Babam onu Hayatımızın Darmadağın Olduğu Gün'den beri kapalı tutuyor. Açamam çünkü babam her zaman banyo kapısı kapalıysa açmamalısın, bir masa çekmecesini kapalıysa açmamalısın ve bir zarf kapalıysa üstünde adın olmadığı sürece açmamalısın der. Bu yüzden Devon'un kapısını açmıyorum.

Ama içeri girebilmeyi çok isterdim. İçeri girebilmeyi ve *Devon çok acıktım*, demeyi. Bana gamzelerini göstererek sırttır ve *sen mi, ben mi*, der ve gidip babamı buluruz ve pizza ısmarlarız çünkü bugün perşembe ve perşembe günleri *Çarkıfelek ve Bil Bakalım* karşısında yağlı damlayan sıcak peynirli pizza yeriz. Bu bana ne kadar acıktığımı hatırlatıyor ve babamı bulmaya gidiyorum.

Babam halının üstündeki kara kalem lekeme bakarak kanepede oturuyor.

*Saat 18.30*, diyorum.

Babam hiçbir şey demiyor.

*Saat 18.30. Yemek zamanı*, diyorum 18.30'un anlamını unuttuysa diye.

Yine hiçbir şey söylemiyor.

*Saat 18.30*.

Lekeye bakmaya devam ediyor ama en azından bir şey söylüyor. *Aç değilim*.

*Önemli değil*, diyorum. *Saat 18.30*.

*İç geçiriyor. Tamam. Kendini daha iyi hissetmene sevindim. Yemeği hazırlayayım.*

*Pizzacıyı ara.*

*Başını hayır der gibi sallıyor.*

*Bugün perşembe.*

*Evde ne varsa onu yiyelim.*

*Ama bu akşam pizza akşamı.*

*Hayır, Caitlin.*

*Kollarımı kavuşturuyorum. Yine o iğrenç kıymalı spagettiden yemek istemiyorum.*

*Tamam. Pili bitmek üzere olan çok eski bir oyuncak gibi yavaş hareketlerle yerinden kalkıyor. Neler var, bir bakayım.*

*Hazır tart var.*

*Sağlıklı bir akşam yemeği sayılmaz.*

*Senin yiyebileceğin bir paket salatamız var.*

*Dudaklarını sarkıtıyor. Ben salata sevmem. Ayrıca sosumuz yok.*

*Evet, var. Elma sosu.*

Böylece hazır tart ve elma soslu salata yiyoruz. Ama ben elma sosunun içinden salata malzemelerini ayıklayıp peçetemin üstünde bir yeşil yaprak yığını yapıyorum. Ve elma sosumu ve hazır tartımı birbirinden ayrı tutuyorum çünkü yiyeceklerin ya da renklerin birbirine karışmasından hiç hoşlanmam. Her şey birbirine karışmaya,

yumuşamaya ve birbirine benzemeye başlayınca neyle Baş Etmeniz gerektiğini görmek zorlaşıyor.

Televizyonu göremediğim mutfak masasında oturuyoruz ama zaten kapalı. Devon'suz ev çok sessiz. Şu anda çok hızlı ve çok yüksek sesle konuştuğu için ne dediğini duyamadığınız şu kadının olduğu Fox Beş Haberleri'ni bile izlemeye razıyım. İnsan kadının gerçekten çok fazla kabarık olan saçlarının hareketlerini izlemekten ve o şeyin içinde kaç örümceğin yuva yaptığını merak etmekten başka bir şey yapamıyor.

Babam burnunu çekiyor ve yine ağladığını duymak istemediğim için Fox Beş Haberleri'ndeki kadın gibi olmam ve sessizliği doldurmam gerek. *Keşke Devon'la pizza yiyebilseydik*, diyorum. *Tam da perşembe. Pizza günü.*

Babam yemek yemeyi bırakıyor. *Keşke*. Ellerini birleştiriyor ve parmakları ellerinin üstünü sıkıca kavıyor. Mutfakla oturma odasının arasındaki duvarda asılı duran fotoğrafa dönüyor ve uzun süre gözünü ayırmadan bakıyor. Devon'un İzcilikte bir üst basamağa çıkma töreninde çekilmiş üniformalı bir fotoğrafı bu.

*Bu onun Hayat fotoğrafı mı?*

Babam başını yana yatırıyor. Bu Anlamadı demek.

*Hayat. İzci Çocuklarda. Unuttun mu? Devon?*

Ah. Tekrar Devon'un fotoğrafına bakıyor. *İzcilikte Hayat seviyesine çıktığı zamandı.*

*Ve Hayat'tan sonra Kartal var.*

Babam başını onaylar gibi sallıyor ve derin bir iç çekiyor. *Kartal olmayı çok istiyordu.*

Mutfak masasındaki yerimden oturma odasının sandığının durduğu köşesini görebiliyorum. *Bu onun Kartallık projesi.*

*Evet, diyor babam. Öyleydi.*

*Sandık tamamlanmazsa Kartal olamaz.*

Babam bir şey yemiyor olmasına rağmen yutkunuyor. Masadan kalkıyor, hazır tartının yarısını ve salatasını bırakıyor.

Açlığım geçtiği için tabağımı bulaşık makinesine koyuyorum. Babamınkini de koymadan önce içini sıyırmam gerekiyor. Sonra oturuyorum ve hep yaptığım gibi resim çizmeye başlıyorum. Devon bütün bir günü hiç resim yapmadan geçirirsem büyük olasılıkla öleceğimi söyler. Ama bu asla olmayacak çünkü koca bir günü resim yapmadan geçiremem.

Babam kanepeye oturuyor ve gözlerini halıdaki kurşun kalem lekesine dikeyor.

## BEŞİNCİ BÖLÜM

# KİŞİSEL ALAN

Devon en sevdiğim ders olması gerektiğini ve ortaokulda olmayacağı için şimdi tadını çıkarmam gerektiğini söylese de ben teneffüsten nefret ederim. Etrafım keskin çığlıklarla doluğu, fazla aydınlık olduğı ve insanların dirsekleri fazla sivri ve tehlikeli görüldüğü, nefes almam zorlaştığı ve midem her zaman gerçekten ama gerçekten bulandığı için tadını çıkaramam. Ayakta duruyorum ve kollarımı bir koruyucu kalkan gibi etrafıma sarıp gözlerimi her şeyi dışarıda bırakacak şekilde neredeyse sımsıkı kapıyorum. İşe yaramıyor. Kendimi hâlâ Mario'nun her an yere devirebileceğı bir Fake Item Box\* gibi

- 
- \* Nintendo'nun Mario karakterlerini temel alan yarış oyunu serisi Mario Kart'taki öğelerden biri. (yay. n.)

hissediyorum. Gömleğimin ceketimin altından çıkan kol ağzını emmeye başlıyorum.

Josh'un birilerini yine tırmanma demirlerinden ittiğini görüyorum. Bayan Brook böylesinin daha iyi olacağını söylediği için diğer beşinci sınıf şubesine geçirilmeden önce benim sınıfımdaydı. Bence de böylesi daha iyi oldu. Josh eskiden sadece gürültücüydü, şimdi ise hem gürültücü hem kötü. Babam bunun nedenini Josh'un kuzeninin Devon'un okulundaki silahlı saldırganlardan biri olmasına bağlıyor. Polisin hemen yakaladığı. Ve öldürdüğü. Ama ancak Josh'un kuzeni, Devon'u vurduktan sonra.

Şimdi kalbim çok hızlı atıyor ve inlemek istiyorum ama Devon insanların önünde inleyemeyeceğimi, çılglık atamayacağımı, ellerimi aşağı yukarı sallayamayacağımı ya da bir masanın altına giremeyeceğimi ve kendi etrafımda dönüp duramayacağımı söyler. Aslında insanların önünde pek çok şeyi defalarca yapamazsınız çünkü bu normal olmaz, tabii eğer el çırpamak ya da gülmek gibi bir şey değilse ama onu da sadece doğru zamanlarda ve yerlerde yapmalısınız ve doğru olup olmadığını bana hep Devon söyler. Artık bilmiyorum.

Gözlerim yanıyor, kaşınıyor ve her şey bulanık, bu bana yapmamın sorun olmadığı bir şeyi hatırlatıyor. Bir şeyleri sert ve soğuk olmaktan çıkarıp kabarık tüylü ve sıcak şeylere dönüştürmek için renkleri ve şekilleri

birbirine karıştırmak. Ben buna pelüşleme diyorum. Mesela tırmanma demirlerini ve insanları alıp bulanıklaştırırsanız yumuşarlar ve pelüş hayvanlar gibi yumuş yumuş ve nazik olurlar. O zaman nerede olduğunuzu unutabilir ve başka bir yerdeymişsiniz gibi, mesela pelüş hayvanlarınızla birlikte karyolanızın altındaymışsınız gibi yapabilirsiniz.

Okul bahçesini o kadar iyi pelüşlüyorum ki bir süre sonra geriye sadece tırmanma demirleri ve bana doğru gelen bir karaltı kalıyor. Bu yüzden bulanıklaştırmaya son verip gömleğimin kolunu daha fazla emiyorum. Bulanıklaştırma görmek istemediğiniz şeyler için iyidir ama gerçekten Baş Etmeniz gereken şeylerde o kadar işe yaramazlar.

Josh bana doğru yürüyor ve David H.'nin Kişisel Alanı'na girip onu yere devirmesine rağmen gülümsüyor. Hiç kimsenin Kişisel Alanına girmemelisiniz. Özellikle David H.'ninkine. David H. otistik. Diğer beşinci sınıf şubesinde. Bayan Brook normal bir sınıfta bulunmanın herkes için iyi olduğunu söyler. Ama David H. çok çığlık atıyor, bu yüzden teneffüs ve beden eğitimi dışında aynı sınıfta olmamamızdan memnunuz. Şimdi de YÜKSEK SESLE çığlık atıyor ve ona yardım eden bayan çocuğu ayağa kaldırmaya çalışıyor ama David H. çok fazla tekme atıyor.

Josh'un yüzünde kocaman bir sırıtış var. Kötü bir şey yaptığınız zaman gülümsememelisiniz çünkü gülümsemek nazik olduğunuz anlamına gelir. Keşke insanlar Yüz İfadeleri Tablosu'na gerektiği gibi uysalar.

David H.'ye yardım eden bayan, Josh'a bir şeyler söyleyip uzaklaşıyor. Josh omuz silkiyor. Bu Anlamadığı anlamına geliyor. Yardım etmeye karar veriyorum çünkü yardım etmekte iyiyimdir, bu nedenle Josh'un yanına gidiyorum.

*Iyy! diye bağırıyor. Köpeğe benziyorsun! Salyaların koluna akmış!*

Neden *ıyy*, dediğini bilmesem de giysimin kolunu emmeyi bırakıyorum. Köpekleri severim. Köpekler yanınıza oturur, çenelerini kucağınıza dayarlar. Köpekler tatlı ve iyidir. İnsanların köpek olduğumu düşünmesi hoşuma gider.

*Ne istiyorsun? Ucube*, diyor Josh ve neden orada olduğumu hatırlıyorum.

*İnsanların Kişisel Alanlarına girmemelisin.*

*Sana ne bundan?*

Bunun ne anlama geldiğini bilmediğim için tekrar ediyorum. *İnsanların Kişisel Alanlarına girmemelisin.*

Ellerini beline koyup burnunu kırıştırıyor. *Ne olmuş?*

*Ne OLUR* *ki* demek istiyor olmalı. *Kişisel Alan bozulur.* Ona kendi Kişisel Alanının yerini göstermek için

tam karşısında duruyorum, hatta ayak parmaklarına basıyorum.

*Çekil üstümden, ucube!* diye haykırıyor.

*Nazik olmalısın, diyorum. Özür dilerim ama Kişisel Alanımdasın, demelisin.*

Başı öne eğiliyor, ağzı açılıyor.

Bunun kafasının karıştığı anlamına geldiğini düşünüyorum ve tekrarlıyorum. *Dikkatli dinle. Şöyle diyeceksin: özür dilerim ama...*

*Defol buradan!*

Başımı iki yana sallıyorum *Hayır. Bu hiç kıbarca bir söz değil. Şöyle diyeceksin: özür dilerim ama...*

*Neden canımı sıkıyorsun, diye bağırıyor.*

*Can'ını sıkılmıyorum. Sana Özür Dilerim demeyi öğretiyorum.*

*Söylemeyeceğim.*

*Tamam. Üzgünüm de diyebilirsiniz.*

*Mecbur değilim. Ben yanlış bir şey yapmadım.*

Konuştüğüm Kişiye Bakıyorum. *Evet. Yaptın.* Bunu belki anlar diye ağır ağır söylüyorum.

Josh'un yüzü kızarıyor ve bir anda aslında öyle olmamasına rağmen koşuyormuş gibi hızlı hızlı solumaya başlıyor. *Mesele ağabeyin mi?*

Neden Devon'dan bahsediyor ki? Bu konuşma David H. hakkında.

*Onun için özür dilemem gerekmiyor! Onu yapan ben değildim! Tamam mı? Kuzenimdi! Ben hiçbir şey yapmadım!*

*Kuzenin öldü. Unuttun mu? Yanlış yapan SENSİN, diyorum çünkü David H.'yi Kişisel Alanından ittiğini GÖRDÜM.*

*Ağabeyinin vurulmuş olması benim suçum değil!*

*Bana neden bağırıldığını anlamıyorum.*

*Benim suçum değil!*

*Bağırılmasından nefret ederim. Titremeye başlıyorum.*

*Hastanede onu kurtarmaya çalıştılar, diye bağırıyor Josh.*

*Başımı sallıyorum çünkü susmasını istiyorum.*

*Ama susmuyor. KALBİ dışarı sarkmış ve göğsünü kapatamamışlar...*

*Kapa çeneni, Josh! Bu, bizim sınıftan Emma. Arkasında bir grup çocuk var.*

*Ben sadece...*

*Kes şunu! Neden bundan bahsediyorsun?*

*Giyşimin kolunu emmeye başlıyorum ama yapmamam gerekmesine rağmen, kendimi inlemekten alamıyorum.*

*Konuyu o açtı, diyor Josh. Beni suçluyor!*

*Çünkü üzgün.*

*Evet, diyor bir oğlan ve Josh'u itiyor.*

*Josh az kalsın üstüme düşüyor, bu yüzden kenara çekiliyorum ve Josh yeri boyluyor. Çocuklardan bazıları gülüyor.*

Josh çizgi gibi kısılmış gözleriyle bana bakıyor.  
*Ağabeyinin ÖLMESİ benim suçum değil!*

*HAYIIIIIR!* Bir çığlık duyuyorum ve çığlık atanın  
ben olduğumu, ancak ÇOK UZAĞA kaçmaya çalışırken  
sesin beni takip ettiğini fark edince anlıyorum.

## ALTINCI BÖLÜM

# KALP

Kütüphanede Kalbin nasıl çalıştığını anlatan otuz iki kitap buluyorum. Babam kütüphane görevlisiyle görüşüyor ve onun kartını kullanmamda sakınca olmadığını, bir sürü kitap ödünç alabileceğimi söylüyor. Bazıları çocuk, bazıları yetişkin kitabı ama ben her şeyi okuyabilirim çünkü okuma notum puanlayamayacakları kadar yüksek. Ana sınıfındayken sekizinci sınıf seviyesinin üstündeydim ve ana sınıfında bunun daha üstüne çıkmazsınız. Şimdi beşinci sınıftayım, bu nedenle babamın okuyabildiği her şeyi okuyabiliyorum.

Bazen aynı kitapları tekrar tekrar okuyorum. Kitapların en iyi yanı içlerindeki şeylerin değişmemesi. İnsanlar bir kitap hakkında kapağına bakarak karar

verilmemesi gerektiğini söylüyorlar ama bu doğru değil çünkü içinde ne olduğu kapağında yazıyor. Ve o kitabı kaç kez okursanız okuyun, sözcükler ve resimler değişmiyor. Kitapları bir milyon kez açıp kapasanız da aynı kalırlar. Aynı görünürler. Aynı sözcükleri söylerler. Tablolar ve resimler hep aynı renktedir.

Kitaplar insanlar gibi değildir. Kitaplar güvenlidir.

Otuz iki kitabın arasına saklasanız bile, kütüphane görevlisi Doktorların İlaç Rehberi'ni eve götürmenize izin vermiyor. Bana başkaları da tadını çıkarmak isteyebilir diye, o kitabı referans kitaplar bölümünde bırakmamız gerektiğini söylüyor. Kitabı sırf *belki* başkaları da tadını çıkarmak isteyebilir diye bırakmam gerektiğini hiç sanmıyorum. Çünkü tadını kendim  *çıkaracağımdan*  emindim. Ama kütüphane görevlisi sorunun bu olmadığını söylüyor. Sorunun ne olduğunu söylemiyor ama Devon bazen aptalca bulsanız bile bir öğretmenin ya da kütüphane görevlisinin dediğini yapmak gerektiğini söyler. Ayrıca onların söylediklerini aptalca bulduğunuz yüksek sesle söylememek gerekmiş. Bu sadece kafanızın içinde kalması gereken bir sırmiş.

Eve dönüş yolunda babam marketin önünde duruyor ve bana bir torba dolusu jöleli kurtçuk şeker alıyor.

*Neden, diye soruyorum.*

*Bunlar en sevdiklerin değil mi?*

*Evet, ama henüz GÖRGÜ KURALLARIN tablomda  
yan yana on çıkartmam olmadı.*

*Bayan Brook okulda harika bir iş çıkardığını düşünüyor, hele... her şeyi düşününce.*

*Haklı! Ağzımla gülen surat yapıyorum. Bu jöleli  
şekerleri hak ediyorum çünkü bütün zamanımı her  
şeyi düşünerek geçiriyorum. Her zaman Anlamıyorum,  
o ayrı.*

Bir tane yeşil, bir tane kırmızı şeker yiyorum.  
Adları Eddie ve Talia. Kurtçuk şekerlerimi yemeden  
önce onlara daima isim takarım. Eve dönünce, ihtiyaç  
duyduğumda şekersiz kalmamak için pantolonlarımın  
bütün ceplerine biraz kurtçuk şeker dolduruyorum. Sonra  
okumaya başlıyorum.

Otuz iki kitapta Kalp hakkında birçok bilgi var ve  
hepsini okuyorum. Kelime Çalışma defterime şunları  
yazıyorum çünkü bunlar BeRTAraf ve MAHvetmek'ten  
daha fazla çalışmak istediğim kelimeler:

ODAcıklar

AORt

KULakçık

KARıncıklar

DAMARLAR

ATARdamarlar

KAPAKÇIKLAR

Ayrıca doğru egzersiz yapmak gerektiğini de öğreniyorum, hemen her gün futbol ve beyzbol oynayan ve koşan Devon gibi. Benim kadar çok şeker yemeyen Devon gibi iyi yiyecekler yemek gerekiyormuş. Sigara içmemelisiniz çünkü Kalbinize zarar verebilir ve pis koktuğu için kusma isteği uyandırabilir. Devon asla kusmaz ama o bile böyle söylüyor.

Bir sürü Kalp hastalığı var. Bazılarına sigara ve içki içtiğiniz, şişman olduğunuz ve egzersiz yapmadığınız için yakalanırsınız. Bazılarına enfeksiyon neden olur. Bazılarını yaşlandığınız zaman edirsiniz. Bazı sorunlar doğuştan gelir. Çoğu hastalıkta bir sürü ilaç almak gibi yapabileceğiniz şeyler vardır. Bazen bir Kalp sorunu bir anda ortaya çıkıverir ve elinizden çok fazla şey gelmez. Ama hayatta kalma şansınızı artırmak için hemen hastaneye gitmeye çalışmalısınız.

Şu bilgileri ise bulamıyorum: Vurulduğu zaman bir Kalbi ne kadar süre çalıştırabilirsiniz, diğer vücut organları onun görevini üstlenebilir mi ve hastane sizi kalbiniz olmadan hayatta tutabilir mi ve kalbiniz olmadan da aynı insan olabilir misiniz ve kalbi olmayan insan var mıdır?

Bu konuda tek bulabildiğim şu oluyor:

Kalbe alınan bir kurşun yarası neredeyse her zaman ölümcüldür.

## YEDİNCİ BÖLÜM

# GRUPLAR

Bayan Johnson istediğimiz herhangi bir hayvanla ilgili olabilecek grup projemizi anlatmayı tamamlıyor. Bize ona bazı seçenekler saymamızı söylüyor ve söylediklerimizi tahtaya yazıyor.

Ben Kalbi seçiyorum.

Kalemi beyaz tahtanın üstünde gıcırdayarak duruyor. *Anlıyorum*, diyor Konuştuğu Kişiye Bakmak için yavaşça dönerken. *Hangi hayvanınki?*

*Umurumda değil. İnsan olduğu sürece.* Artık insan Kalbi çizmek konusunda ustayım.

Sınıftakiler gülüyor.

Bayan Johnson iç geçiriyor. *Ben bir hayvan hakkında yazmanızı istiyorum. Pandaya ne dersin?*

Başımı hayır der gibi sallıyorum. Defterime bir Kalp çizmekle meşgul olduğumu göremiyor mu?

*Başka bir hayvan?*

Başımı tekrar sallıyorum.

*Pekâlâ. Bunu düşün. Belki ilgini çekecek hayvanlar duyarsın.*

Tahtaya bir sürü hayvan ismi daha yazdıktan sonra, gruplara ayrılmamızı söylüyor. Benim dışımda herkes hareketleniyor. Bayan Johnson masamın önünde ayakta duruyor. *Bir grup bulmana yardım etmemi ister misin?*

*Benim bir grubum var.*

*Grubunda kimler var?*

*Ben.*

*Başka?*

*Hiç kimse. Ben kendi grubumum.*

*Biri gülüyor.*

*Gerçek bir grupta olmanı isterim. Emma ve Brianna'ya katılmaya ne dersin?*

*Hayır.*

*Daha fazla çocuk gülüyor.*

Bayan Johnson gözlerini kısıyor, onlara ağzını oynatarak susmalarını işaret ediyor ama sonra tekrar bana dönüyor. *Efendim?*

*Hayır, Teşekkür Ederim. GÖRGÜ KURALLARIN* tabloma bir çıkartma daha ekleniyor.

*Artık herkes gülüyor.*

Bayan Johnson derin bir nefes alıp bırakıyor. *Bir grubun parçası olmanı istiyorum.*

Ellerine bakıyorum.

*Anlıyor musun?*

*Evet.* Onun ne istediğini anlıyorum ama aynı zamanda kendim ne istediğimi de biliyorum.

*Öyleyse şimdi buraya gelip onlara katılmaya ne dersin?*

Anlamıyor. Başımı iki yana sallıyorum. *Hayır.*

*Ama neden?*

İç geçiriyorum ve Anlayabilsin diye açıklamaya çalışıyorum. *Sizin istediğinizin bu olduğunu biliyorum ama benim istediğim bu değil.*

*Merhaba,* diyor Bayan Brook. *Erkencisin.*

*Biliyorum. Bayan Johnson'a söyledim ama sizi ŞİMDİ görmem gerektiğini söyledi. Bugün Anlamakta sıkıntı yaşıyor.*

*Ah. Haydi, Bunu Konuşalım.*

Ona grup projesini anlatıyorum.

*Caitlin. Bir öğretmen sana bir şey yapmanı istediğini söylediği zaman, bu, yapman gerektiği anlamına gelir. Yapmak zorunda olduğunu söylemekle aynı şey.*

*Peki, o zaman neden öyle söylemedi?*

*Bu, söylemenin daha kıbar bir yolu.*

*Hayır, değil. Söylemenin kafa karıştırıcı bir yolu. Ve kıbar olmaya çalışıyorsa LÜTFEN demeliydi.*

*Bunun bir faydası olur muydu? Lütfen demesinin yanı?*

*Belki. Bunu onunla paylaşmalı mıyım?*

*Neden onunla ben konuşmuyorum? Ve neden diğer kızlarla birlikte bir grup projesi yapmak istemiyorsun?*

*Tek başıma daha iyi bir grup projesi yapabilirim.*

*Harika bir proje yapabileceğinden eminim ama bir grupla çalışmanın artı değerleri vardır.*

*Nasıl değerler?*

*Arkadaş edinmek gibi.*

*Benim arkadaşlarım var zaten.*

*Bana arkadaşlarından bahset.*

*Sözlüğüm. Televizyon. Bilgisayar.*

*Bayan Brook başını sallıyor. Ben insanlardan ve başkalarıyla anlaşmayı öğrenmekten bahsediyorum.*

*Bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Onları rahat bırakıyorum.*

*Öyle olmaz.*

*Ama bana hep öyle söylüyorlar. Beni rahat bırak, Catlin, git başımdan. Ben de dinliyorum. Ve istediklerini yaptığım için kıbar oluyorum.*

*Bayan Brook'un başı öne eğiliyor ve yumruklarını sıkıyor. Zor olabilir ama ben sana yardım edeceğim. Konuştuğu Kişiye Bakıyor. Sınıfındaki çocukları düşünelim.*

*Yüz İfadeleri Tablosu'na bakıyorum. Tabloyu peşleşmeye başlıyorum.*

*Düşünüyor musun?*

*Düşündüm bile.*

*Kimi düşündün?*

*Çok gülümseyen insanları düşündüm. Bu mutlu, ki-bar ve arkadaş canlısı demek olmalı. Ve hangi insanların kızgın yüzlerinin olduğunu ya da çok ağladıklarını, çünkü bu üzgün oldukları anlamına gelir. Ya da kızgın. Ya da korkmuş.*

*Ya da bazen mutlu ve sadece duygusal, diyor Bayan Brook.*

*Gördünüz mü işte? Duygular bu yüzden kötüler ve onlardan nefret ediyorum! Özellikle ağlamaktan. Anlamıyorum.*

*Gülmeyi çözmek daha kolay, diyor. Genelde insanın mutlu olduğunu gösterir.*

*Her zaman değil. Bazen acımasızlık ettiğini gösterebiliyor.*

*Bu doğru. Biri bir başkasına sataşıyor ya da onunla alay ediyorsa.*

*Ediyorsa değil, diyorum, ETTİĞİNDE.*

*İç geçiriyor. Sanırım duyguları gülüşlerden anlamak da bir o kadar zor.*

*Şimdi Josh'u düşünüyorum.*

*Bayan Brook kaplumbağa kafası hareketini yapıyor. Ah... Onu... seviyor musun?*

*Hayır.*

*Sevdiğin birini seçip o insanla bir arkadaşlık üzerinde çalışalım. Düşüneceğimiz ilk şey bu.*

*Ah. Bunu söylemediniz.*

*Kimleri seviyorsun?*

*Bilmem.*

*İyi düşün.*

*Bayan Harper.*

*Bayan Harper mı?*

*Evet. MüDİRE. Anladınız mı? Herkesin ona ulaşabileceğini söylüyor.*

*Evet, tamam ama ben senin yaşında birini düşünüyorum.*

*Kimi düşünüyorsunuz?*

*Özellikle düşündüğüm biri yok. Senin birini düşünmeni istiyorum.*

*Bu oyunu hiç sevmiyorum. Ben pes ediyorum, bu yüzden siz söyleseniz?*

*Pekâlâ, Emma'ya ne dersin?*

*Emma mı?*

*Evet. Çok girgin bir kız.*

*Ben çok girgin olanları sevmem. Ya da cOŞkun. Ya da DIŞadönük. Veya soKULgan. Ya da gürültüleri kulaklarımı doldurup acıtacak kadar yüksek olan, yüzleri ve salladıkları kollarıyla Kişisel Alanımı istila eden ve durmadan konuşmaları odadaki bütün enerjiyi emip bana nefessiz kalacağımı ve boğulacağımı düşündüren insanları tanımlayan kelimelerden hiçbirini sevmem.*

*Girgin insanlarla konuşmak daha kolaydır. Bunu bir düşün.*

Düşündüğüm bu zaten. Bayan Brook Anlamıyor işte.  
*Sen çok özel bir insansın, Caitlin. Bence harika bir arkadaş olursun.*

Pekâlâ, belki de o Anlıyor. Anlamayan benim. Sözlüğünde arkadaş kelimesini aramama izin veriyor. *Duygusal açıdan yakınlık kurulan kişi* diyor.

*İşte yine o kötü kelime. Duygusal. Bu güçlü yanlarımdan biri değil.*

*Ama bu yanını geliştirebilirsin.*

Bakışlarımı ondan kaçırıyorum ve giysimin kolunu emmeye başlıyorum. O yanımı geliştirmeye henüz hazır değilim.

Bayan Brook bunu Anlar gibi. Derin bir iç çekiyor, Bayan Johnson'la konuşacağını ve şu aralar hayatımda bir sürü şey olduğu için, belki bu defalık kendi başıma bir grup olabileceğimi ama yakında bir gruba katılmam gerekeceğini söylüyor.

Yakında kelimesini sevmem çünkü size ne zaman sinsice sokulup ŞİMDİ'ye dönüşeceğini bilemezsiniz. Ya da belki de bu da şu hiç gerçekleşmeyen yakında'lardan biridir. Babama ve Devon'a sandığın ne zaman biteceğini sorduğum zamanki gibi. Yakında demişlerdi.

## SEKİZİNCİ BÖLÜM

# BAMBI

Grup projemde Kalbi, nasıl çalıştığını, Kalbe alınan bir kurşun yarasının onu nasıl durdurduğunu ve biri ölünce vücuduna ne yaptıklarını, yani onu yaktıklarını anlatıyorum. En azından Devon'a öyle oldu.

Son çizimimi tamamlayınca babamın oturduğu kanepeye gidip projemi ona gösteriyorum. Babam yazdıklarımı okuyor ve başı neredeyse dizlerine kadar eğiliyor. Her yutkunuşunda, boğazındaki yumru yükselip alçalıyor. Birkaç kez burnunu çekiyor, birkaç en az üç kez demek ve babam tam beş kez burnunu çektikten sonra, *sorun ne*, diye soruyorum.

*Hiç, diyor. Çok iyi yapılmış. Ben... duş almalıyım. Sen bir video seçip izleyebilirsiniz.*

*Yaşasın! Üstelik bir video için gereken bütün çıkartmaları biriktirmedim bile. Videoların olduğu rafa koyuyorum ve duruyorum. Neden akşam duş alıyorsun? Sen hep sabah duş alırsın.*

Babam oturma odasından çıkmış bile. *Biraz ağrım var...* diyor ve sonrasında ne dediğini duymuyorum ama gerçekten ağrısı olmalı çünkü daha duş açılmadan ağlamaya başladığını duyuyorum.

Ağlamasını duymak istemediğim için dikkatimi en sevdiğim videolara veriyorum. Okuldaki diğer kızların sevdiği gürültülü müzikli olanları ve kızların kıkırdayıp dans ettiği videoları sevmiyorum. Ben çizgi filmleri seviyorum. *Sindirella'yı* açıyorum ama biraz aptalca bir hikâye. Ayakkabısını kaybettiği için değil. Ben ayakkabılarımı sürekli kaybederim. Ama ayakkabını nerede kaybettiğini biliyorsan neden gidip almazsın ki? Ve eğer bilmiyorsan Devon her zaman ayağında olduğunu hatırladığın son yere git ve aramaya oradan başla der. *Sindirella* dansa geri dönmeli. *Pamuk Prenses* fena değil çünkü cüceler var ve *Pocahontas* da hayvanlar olduğu için iyi ama Devon müziğinin ağlamaklı olduğunu söyler ve babam zaten ağladığı için onu istemiyorum.

*Bambi'y*i çıkarıp bakıyorum. *Bambi* bana ne kadar akıllı olduğumu hatırlatıyor. Bazen benden üç yaş, bir ay ve on altı gün daha büyük olmasına rağmen, Devon'dan daha akıllı olurum. Ben beş yaşındayken *Bam-*

*bi'yi izlediğimizde bile öyleydi. Filmin en başında anne geyik bir yangında ölüyor. Öldüğünü görmüyorsunuz çünkü bu bir çizgi film ama alevleri görüyorsunuz ve hiç geri gelmiyor bu yüzden kesinlikle ölmüş olmalı. Devon sürekli, *Ölmüş olamaz! Ölmüş olamaz*, diyordu. Ben de, *ÖLDÜ, Devon*, dedim. Ağlamaya başladı ve durmadan, *geri dönecek, dönmek zorunda*, deyince ona *ÖLDÜ VE BİR DAHA GERİ DÖNMEYECEK*, diye bağırarak zorunda kaldım. Babamın gelip Devon'u odadan çıkarması gerekti çünkü babamın dediği gibi, *böyle şeyler söylememelisin*.*

Devon anne geyiğin öldüğünü neden Anlayamadı, bilmiyorum. Bizim annemiz *Bambi*'yi seyretmemizden iki yıl önce öldü, bu yüzden annelerin öldüğünü ve ne kadar ağlasanız da, onları ne kadar çağırırsanız da asla geri dönmediklerini biliyor olmalıydı.

Devon'un sandığına bakıyorum. Isı pompasından gelen hava çarşafı biraz havalandırıyor. Sonra duruyor. *Bambi* videosuna bakıp onu rafa geri koyuyorum çünkü midemde teneffüs hissine neden oluyor ve nedenini bilmiyorum.

## DOKUZUNCU BÖLÜM

# KOŞMAK YOK. YÜRÜNECEK.

Bayan Brook saati gelip onun yanına gittiğimde bana montumu yanıma almamı çünkü programımızı değiştireceğimizi söylüyor.

*Bugün mü?*

Başını onaylar gibi sallıyor. *Ve yılın geri kalanı boyunca.* Kapısını kapatıyor ve ayakkabıları zeminde gıcırdayarak sınıfımın önündeki palto askılarına doğru yürümeye başlıyor.

*Neden?* Bir şeylerin yer değiştirmesini sevmem. Her zaman önce teneffüs olur —ıykk— sonra Bayan Brook saati. Ayakkabıları koridorda gıcırdamaya devam etti-

ğinden, ona yetişmek için koşar adım yürümek zorunda kalıyorum. Çünkü Koridorlarda Koşmak Yok. *Program artık nasıl olacak?*

*Saatimizi senin normal teneffüs saatinde okul bahçesinin etrafında yürüyerek geçireceğiz. Sonra dışarıda kalabilir ve teneffüsünü ana sınıftan ikinci sınıfa kadar olanlarla yapabilirsin.*

Konuştüğüm Kişiyi Bakıyorum. *İki teneffüs mü? Bir tanesini bile sevmiyorum.*

*Ama küçük çocuklar çok tatlılar ve daha büyük çocukların teneffüsünde ben seninle olacağım çünkü onlar... Dudaklarını birbirine bastırıyor. Bana kızgın surat gibi geliyor. Biraz kaba olabiliyor.*

Josh'u düşünüyorum. Bir yetişkin neden teneffüse çıkmak ister ki? *Tamam. Ama tırmanma demirlerine yaklaşmayın bile. Çok tehlikeli.*

Bayan Brook gülümsüyor. *Söz veriyorum, tırmanma demirlerinden uzak duracağım.*

Askıdan montumu alıyorum ve Bayan Brook okul bahçesine açılan kapının çubuğuna bastırırken üstüme geçiriyorum. Kapı tangırtıyla açılıyor. Dışarıdaki parlak ışık gözlerimi acıtıyor, rüzgâr gözlerimi sulandırıyor ve okul bahçesindeki çığlıklar kulaklarıma bıçak gibi saplanıyor. Giysimin kolunu emmeye başlıyorum ve ses-ten uzaklaşmak için adımlarımı hızlandırıyorum ama peşimi bırakmaya hiç niyeti yok.

*Caitlin! Neden o kadar önden gidiyorsun?*

*Yürüyorum. Siz yavaşsınız.*

*Genelde iki insan birlikte yürüyüşe çıktıkları zaman, diyor Bayan Brook, birlikte yürürler.*

*Ah, diyorum ve yürümeye devam ediyorum.*

*Caitlin! Bana geri dön. Lütfen.*

*Bunun üzerine ona doğru geri geri yürüyorum ve duruyorum. Yine ne oldu?*

*Yan yana yürüyelim. Birlikte yürüyüşe çıkmanın anlamı bu. Önce sağ adımını, sonra sol adımını atıyor.*

*Ben de tıpatıp aynısını yapıyorum.*

*Ayaklarıma bakman gerekmiyor, diyor. Benim adımlarıma uyman ya da ben sol adımımı atarken senin de sol adımını atman şart değil.*

*O zaman nasıl birlikte yürümek olur ki, diye soruyorum.*

*Yürürken birbirimizle konuştuğumuz için, tempomuzu birbirine uyduracağız. Bazen göz teması da kuracağız. Bu diğer insana onu dinlediğimizi ve kendisiyle ilgilendiğimizi gösterir.*

*Ya ilgilenmiyorsak?*

*Konuştuğu Kişiye Bakıyor, gözlerini kocaman açıyor ve yavaş yavaş konuşuyor. İlgileniyormuşuz gibi yapıcağız, tamam mı? Bu zamanı insanları gözlemlemek ve belki onlarla konuşmak için kullanacağız. Arkadaş edinme konusunda ciddi çaba harcamalıyız.*

*Neden, diye soruyorum. Sizin hiç arkadaşınız yok mu? Teneffüs arkadaş edinmek için en iyi yer değil.*

*Arkadaş edinme konusunun üstünde SENİN için durmak istiyorum. Yakında ortaokula gideceksin ve orada arkadaşların olsun istiyorum.*

*Ortaokul altıncı sınıfta başlıyor, diyorum. Önümüzdeki sene yani.*

*Aslında ilkökulda sadece birkaç ay zamanın kaldı. Altıncı sınıf ağustosta başlayacak.*

Haklı. Neden herkes önümüzdeki yıl diyor? Önümüzdeki yıl değil. Bu yıl. Bayan Brook'un hoşlanmadığını bilmeme rağmen, gömleğimin kol ağzını biraz daha emiyorum.

*Ortaokulda daha fazla grup projesi olacak, bu nedenle bununla Baş Etmeyi öğrenmelisin. Arkadaşlarının olması sana iyi gelecek.*

*Bununla kendimle grup olarak Baş Edemez miyim?*

Bayan Brook başını iki yana sallıyor. Bu hayır demek.

Giysimin kolunu emmeye devam ediyorum.

*Caitlin. Neden kolunu emmek yerine, ellerini kenetlemeyi ya da ellerini ceplerine sokup yumruk yapmayı ya da konuştuğumuz diğer şeylerden birini yapmayı denemiyorsun?*

Giysimin kolunu emmeyi bırakıyorum ama Bayan Brook unuttunca buna devam edeceğim çünkü ısrarcıyım.

Başıyla okul bahçesindeki çocukları işaret ediyor ve bana ne yaptıklarını ve ne hissettiklerini söylüyor ama bunu nasıl anladığını bilmiyorum. Hangi çocuklardan bahsettiğini bile bilmiyorum. Çok hızlı yer değiştiriyorlar. Mor sweatshirt'lü çocuktan bahsedince çocuğa ayak uydurmaya çalışıyorum. Keşke benim de böyle mor bir sweatshirt'üm olsa çünkü mor benim favori rengim ve sanırım bir kapüşon çok hoşuma gider ve çocuk çok hızlı koştuğu zaman uçuşuyormuş gibi görünen mor rengi seyretmek çok eğlenceli.

*Caitlin!*

*Ne?*

*Yine önden gidiyorsun. Konuşabilmemiz için aynı hızda yürümeliyiz.*

*Ah. Konuşmanız bitti sanmıştım.*

*Yürürken ve konuşurken gözlerime bak. Bu, hızını ayarlamana yardım eder.*

Gözlerime biraz mola verdirmek için bakışlarımı sık sık kaçırıyorum ama Bayan Brook beni sürekli yakalıyor.

*Sonunda, işte bu, diyor. Böyle daha iyi.*

Oysa gözlerim acıyor ve boynum tutuldu. Nasıl daha iyi olabilir ki?

Zil çalınca Bayan Brook bana küçük çocuklarla yirmi dakika teneffüsümün olduğunu, sonra onların yaptığı gibi sınıfıma dönmem gerekeceğini söylüyor. *Bir sıkıntın olursa öğretmenlerden birine git.*

*İçeri mi?*

*Hayır. Burada her zaman teneffüs nöbeti tutan en az üç öğretmen olur.*

*Gerçekten mi? Büyük çocukların teneffüsünde dışarıda hiç öğretmen görmüyorum.*

*Dışarıda her zaman birkaç öğretmen olur ama okul bahçesinde aynı anda çok fazla çocuk bulunduğu için bayağı meşgul oluyorlar.*

*Biliyorum. Çok fazla çocuk var. Ve çok fazla gürültü.*

## ONUNCU BÖLÜM

# MICHAEL VE GÖRGÜ KURALLARI

Küçük çocukların teneffüsü de gürültülü ama bu çocukları daha çok sevdim. Size çarptıkları zaman canınızı o kadar acıtmıyorlar. Boyları benimki kadar ya da daha kısa. Etrafıma bakıp gülümsüyorum.

Kırmızı beyzbol şapkası bana Devon'un Potomac Nationals şapkasını anımsatan küçük bir oğlan görüyorum. O çocuğu Devon'un cenazesinde de gördüğümü hatırlıyorum çünkü şapkasını tanımıştım. Tıpkı şu anda ahşap bir sırada oturduğu gibi, kilisedeki sırada da omuzları düşmüş, öylece oturuyordu. Neden öyle oturuyordu acaba? Yakınında öğretmen bulunmadığına

göre başının dertte olduğunu sanmıyorum. Gözlerini ovuşturmasına bakılırsa ya uykusu var ya da üzgün. Bence bu ikisinden biri olmalı.

Derdinin hangisi olduğunu anlamak için yanına yaklaşıyorum. Ben yaklaşıncı başını kaldırıyor ve kı-zarmış, ıslak yüzünü görüyorum.

*Üzgün müsün?*

Başını evet der gibi sallıyor.

*Neden?*

Hiçbir şey söylemiyor.

Etrafta Josh'u arıyorum ama sonra onun bu tenef-füste dışarıda olmadığını hatırlıyorum. *Biri sana kötü mü davranıyor?*

Başını hayır der gibi sallıyor.

Ellerimi pantolonumun ceplerine sokuyorum ve jö-leli kurtçuk şekerlerimin varlığını keşfediyorum. Birini çıkarıp çocuğun önünde sallıyorum. *Bunu ister misin? Adı Laurie.*

Şekere bir an bakıyor, sonra alıyor ama ağzına at-mıyor.

*Gerçek kurt değil, diyorum. Yemek için.*

Yine de yemiyor ve tam şekeri yemeyecekse bana geri vermesini söyleyecekken, *teşekkürler*, diyor. Artık geri alabileceğimi sanmıyorum.

Şekeri ağzına atıyor ve bir ucu ağzının kenarından sarkarak çıkarıyor. Sonunda kurt kayboluyor. *Onu özledim*, diyor.

*Kurtçuk Laurie'yi mi?*

Başını hayır der gibi sallıyor. *Annemi.*

*Ah.*

Başını çevirip bana bakıyor ve biraz yaklaşıyor ama Kişisel Alanımı istila etmiyor. Gözlerine bakmaya çalışıyorum. Bakabilince şaşıyorum. Gözleri Bambi'ninkilere benziyor. Basitler. Yüz İfadeleri Tablosu'ndaki gözler gibiler ve hareket etmedikleri için içlerinde ne olduğunu görebiliyorum.

*Sen ağabeyini özlemiyor musun*, diye soruyor. Bambi gözleri kırılmıyor bile.

*Ne demek istiyorsun?*

*O öldü. Değil mi?*

*Nereden biliyorsun?*

*Herkes senin ağabeyi ölen ucube olduğunu söylüyor.*

*Ah. Özür dilerim. Ucube demek istemezdim. İnsanlar öyle diyor. Sen acayip misin?*

*Bilmem.*

Omuz silkiyor. *Bence değilsin. Bence iyi birisin.*

*Teşekkürler*, diyorum. Görgü Kurallarını hatırlıyorum.

Birinin el çırttığını duyuyorum. Bir öğretmen sesi, *pekâlâ sınıf! Son iki dakika! Sonra sıraya giriyoruz*, diyor.

*Jöleli kurtçuk şeker için teşekkürler.*

*Çok iyi, diyorum. Görgü Kurallarını unutmadın.  
Başını sallıyor. Annem önemli olduğunu söylledi.  
Öyle. Çıkartma kazanıyorsun.*

Dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrılır gibi oluyor ve başı Anlamıyormuş gibi eğiliyor. *Önemli olmasının nedeni o değil bence.*

*Yine de bir çıkartma alıyorsun, diyorum.*

*Kimden?*

*Babandan.*

*Babamın hiç çıkartması yok.*

*Bende çok var. Sana biraz getirebilirim.*

*Tamam. Sağ ol.*

*Sağ ol dedin. İki çıkartma etti. Rica ederim. Gördün mü? Ben de Görgü Kuralların konusunda iyiyim.*

*Kıkırdıyor. Onlar BENİM Görgü Kurallarım değil.*

*Biliyorum. SENİN Görgü Kuralların.*

*Ne? Bambi gözleri gülümser gibi oluyor ama aynı zamanda biraz... başka bir şey daha var... Belki biraz şaşkınlık?*

*Görgü Kurallarını herkes öğrenmeli, diye açıklıyorum.*

*Çok komiksin! Yine kıkırdıyor.*

*Neden gülüyorsun?*

*Çünkü onlar HERKESİN Görgü Kuralları! BEN lütfen ve teşekkürler dediğim zaman BENİM oluyor, SEN lütfen ve teşekkürler deyince, SENİN.*

Konuştuğum Kişiyi Bakıyorum. Bunca zamandır SENİN GÖRGÜ KURALLARINI öğrendiğimi sanırken, aslında BENİM KİLERİ mi öğreniyordum? *Ama o zaman... herkesin görgü kuralları aynı.*

*İşte şimdi Anladın!*

*Ahhh. Teşekkürler. Çok yardımcı oldun.* Bana ait olduklarını ve bir başkasınıninkileri öğrenmeye çalışmadığımı duyduktan sonra Görgü Kurallarını, yani BENİM Görgü Kurallarımı öğrenmem daha kolay olacak sanırım.

Zil çalıyor, oğlan ayağa kalkıyor ve Bambi gözleriyle bana bakıyor. Bir öğretmen seslenince dönüyor ve sesin geldiği tarafa doğru yürümeye başlıyor ama sonra tekrar bana dönüyor. *Senin adın ne?*

*CaitlinAnnSmith.*

*Ah. Sana sadece Caitlin diyebilir miyim?*

*Bağırmadığın sürece evet. İnsanların adımı bağırarak söylemesinden nefret ederim.*

Başını tamam der gibi sallıyor. *Anlaştık. Benim adım da Michael.*

Sağ elimi havaya kaldırıyorum ve üç kez açıp kapıyorum.

Ağzının köşeleri yukarı kıvrılıyor, yanakları şişiyor ve Bambi gözleri gülümsüyor. Şirin küçük gamzeleri ve şapkasının altından görünen dalgalı, sarı saçları var. Sol elini havaya kaldırıyor ve birçok kez açıp kapıyor.

Acaba bu artık bir arkadaşım var mı demek?

## ON BİRİNCİ BÖLÜM

# HAYATIMIZIN DARMAĞIN OLDUĞU GÜN

Bayan Johnson bana grup projemi geri veriyor. Üstünde *İyi Araştırılmış* ve *Çok İlginç* ve *Mükemmel* yazıyor ama aşağıya ayrıca *cümlelerinin ortasında neden büyük harfler var? Cins isimler büyük harfle yazılmaz. Sadece özel kelimeler büyük harfle yazılır, yazmış.* Paragrafıma bakıyorum. Cümlelerin ortasına büyük harfler koymamıştım. Sadece bazı sözcüklerin başında varlar. Bayan Johnson Kalbin K'sinin üstüne bir X koymuş ve küçük harfle k yazmış. Böyle doğru görünmüyor. Öğretmen olmasına

rağmen, özel sözcükler ve büyük harfler konusunda yanıldığından eminim. Hangi kelime Kalpten daha özel olabilir ki?

Eve dönünce Devon'un Kalbini düşünüyorum. Kanepeye oturup sandığına bakıyorum. Hâlâ gri çarşafın altında. Panjurların arasından ışık süzülüyor ve etrafında tozların dans ettiği hüzmeler sandığın üstüne vuruyor. Acaba o zerreciklerin arasında Devon da var mı ve onu hissedebilir miyim?

Gözlerimi kapıyorum ve Hayatımızın Darmadağın Olduğu Gün yaşanan bazı şeyleri hatırlıyorum. Babam o güne öyle diyor. O gece hastaneden eve –Devon'suz– döndüğümüz zaman babam bağırarak mobilyaları ve duvarları tekmeledi ve göğsünü yumruklayarak *neden, neden, NEDEN*, diye bağırmaya başladı ve ahşap işçiliği kitaplarını ve *İzcinin El Kitabı'nı* Devon'un odasına fırlatıp kapıyı çarptı ve, *hayır hayır hayır hayır hayır hayır*, dedi. Ta ki ben *KES ŞUNU, KES ŞUNU, KES ŞUNU*, diye haykırana kadar. Sonra sandığın üstüne çarşaf örttü ve şimdi o köşeye bakmıyor bile.

Kanepeye gömülüyorum, gözlerimi sımsıkı kapıyorum. Hatırlamamak için ne kadar çabalasam da hastanede olmayı, sert ışıkları ve siren seslerini ve anonsları ve bip seslerini ve ilaç kokularını ve son olarak yeşil pijamalı ve kâğıt terlikli insanların babama, *elimizden geleni yaptık*

*ama oğlunuzun göğsünü kapatamadık. Kalbinden geriye bir şey kalmamıştı ve yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu, dediklerini hatırlıyorum.*

Titreyerek giysimin kolunu emiyorum ve Hayatımızın Darmadağın Olduğu Gün'ü düşünmeyi bırakmaya çalışıyorum ama gözlerimi açtığımda Devon'un sandığı bana bakıyor. Kanepeden kayarak iniyorum, emekleyerek sandığın yanına gidiyorum, çarşafın ucunu yerden kaldırıp altına süzülüyorum ve boş sandığın içine giriyorum ve kendimi Kalp olarak hayal ediyorum. Devon'un Kalbi. Kollarım kulakçıklar, bacaklarım karıncıklar ve kanı doğru şekilde her yere pompalıyorum çünkü yapabileceğim bir şey *olmalı*. Yapabileceğim bir şey. Kanı oksijeni taşıması için önce akciğerlere, sonra sol kulakçığa ve karıncığa, ardından, olması gerektiği gibi bütün vücudu dolaşması için aorta pompalıyorum. Bütün kapakçıklarım kan akışının doğru olması için çalışıyor ve nabızı hissedebiliyorum ve ben de onunla birlikte sallanıyorum çünkü sallanmak bana canlı olduğumu hissettiriyor ve Devon'un göğsünün canlı olmasını istiyorum. Kanı Devon'un vücuduna pompalıyorum. De-von. De-von. De-von. Gerçek olması için sesimi yükselttikçe yükseltiyorum ve bütün vücudum onunki için gittikçe daha yüksek sesle ve daha sert atıyor ve kafam sandığın yanlarına vuruyor ama umurumda değil. *DE-VON! DE-VON! DE-VON!* Sonra babamın

hastanedeki gibi çılgılık attığını duyuyorum ama duymak istemiyorum çünkü Hayatımızın Darmadağın Olduğu Gün'ün hiçbir parçasının tekrarlanmasını istemiyorum bu nedenle odaklanıyorum ve daha yüksek daha yüksek ve daha hızlı daha hızlı atan Kalp oluyorum ama sonra sandıktan dışarı düşüyorum çünkü Devon'un göğsü gibi onu da kapatmak imkânsız ve babamın beni tuttuğunu hissediyorum ve tek yapabildiğim yeşil giysili hastane insanların sözlerini haykırmak: *ELİMDEN GELENİ YAPTIM AMA YAPABİLECEĞİM HİÇBİR ŞEY YOK!*

Babamın *Caitlin, Caitlin*, diye bağırıldığını duyuyorum ama ağlamamı durduramıyorum. Beni battaniyeme sarıp tekrar kanepenin üstüne bıraktığını hissediyorum sonra karanlıkta yanımda otururken bana sımsıkı sarılıyor. Kulaklarımdaki çınlama nihayet kesiliyor ama sonra telefon çalmaya başlıyor.

Babamın kalktığını hissediyorum ve mutfakta gözden kaybolmasını izliyorum. Koşarak oturma odasına dönüyor, televizyonu açıyor ve ayakta ekrana bakıyor. Hızlı hızlı soluyor.

Fox Beş Haberleri'ndeki adamın elinde bir mikrofon var ve tuğladan bir binanın önünde konuşuyor. *Virginia Dare Ortaokulu'nun kurşunlanması olayından sağ kurtulan son katil, öğretmen Roberta Schneider ve genç öğrenciler Julieanne Morris ile Devon Smith'in öldürülmesinden suçlu bulundu. Şu anda adliye binasındayım ve... Ah! İşte*

*orada!* Kamera hızla dönüyor ve etrafı polislerle çevrili turuncu giysili bir adamın üzerinde duruyor. Bay Fox Beş Haberleri mikrofonu insan kalabalığının arasından uzatırken *ne söylemek istersiniz*, diye bağıyor. Turunculu adam kameraya bakıyor, suratında yarım bir sırıtiş beliriyor. Sonra kelepçeli ellerini kaldırıp başparmaklarıyla her şey yolunda işareti yapıyor. Babam tuvalete gidip kusuyor. Kamera içeride, bir haber masasında oturan bir kadına dönüyor. Kadın, *bu habere daha sonra tekrar döneceğiz ama olanların üstüne sünger çekebilmek sizce de iyi olmadı mı*, diyor.

Giysimin kolunu emiyorum. Duyup gördüklerimin hiçbirini iyi şeyler değil. Ayrıca sünger çekmenin ne faydası olacak ki? Ve sünger çekmek ne demek? Babam oturma odasına dönüp televizyonu kapatınca ona, *SÜNGER çekmek ne*, diye soruyorum. Bir komşuyu araması gerektiğini söylüyor ama Bayan Robbins gelince, ona sünger çekmenin ne demek olduğunu sormayı unutuyor. Bayan Robbins'in bana bakacağını çünkü başının ağrıdığını ve duş alması gerektiğini söylüyor. Şu ağlamalı duşlardan biri mi olacak acaba? Gözlerimi kapıyorum.

Göz kapaklarımdan içeri ışık süzülüyor ve bir gıcırta duyuyorum. Bayan Robbins titreyen bir sesle, *sana bir şey hazırlamamı ister misin, Caitlin*, diyor. *Sıcak çikolata? Ilık süt?*

*Sözlüğüm.*

*Sözlük mü?*

*Evet.*

*Ah, benim düşündüğüm daha çok...*

*LÜTFEN.*

*Biraz daha gıcırtı. Tamam, tatlım.*

Sözlükte SÜNGER Çekme'yi arıyorum: *Sevilen birinin ölümü gibi zorlu bir hayat tecrübesini duygusal açıdan geride bırakma hali.* Duygusal açıdan geride bırakma haline nasıl ulaşıldığını bilmediğim için Bayan Robbins'e soruyorum: *Zorlu bir hayat tecrübesini duygusal açıdan geride bırakma haline nasıl ulaşırm?*

Ağzı üç kez açılıp kapanıyor ve tiz bir ses çıkarıyor. *İzninle,* diyor ve mutfığa koşuyor ama burnunu sildiğini duyuyorum. Sonra duşta ağlayan babamın sesi geliyor. Bu yüzden mor poları kafamın üstüne çekiyorum, gözlerimi kapıyorum, kulaklarımı tıkıyorum ve dirseklerimle Sözlüğümü göğsüme sımsıkı bastırıyorum.

## ON İKİNCİ BÖLÜM

# SÜNGER ÇEKMEK

Bütün sabah Bayan Brook saatimi bekliyorum. Odasına yarı koşarak yarı yürüyerek giriyorum çünkü Koridorlarda Koşmak Yasak. Kapıyı tıklatmadan hızla itiyorum ve *zorlu bir hayat tecrübesini duygusal açıdan geride bırakma haline nasıl ulaşırm, diye soruyorum.*

Yuvarlak masasından kalkıyor. *Ne demek istiyorsun?*

*Sünger çekme, diyorum. Bir şeyin üstüne sünger çekmekten bahsediyorum. Süngeri nereden bulabilirim?*

*Otur, Caitlin. Şu... Haberden mi bahsediyorsun? Okula silahlı saldırı olayındaki gençten?*

Başımı yaklaşık yüz kez sallıyorum çünkü Bayan Brook bugün Anlamak konusunda biraz yavaş.

*Bu olay bütün bölge halkımız için stres verici. Hepimiz Sünger Çekmek istiyoruz.*

Konuştüğüm Kişiye Bakıyorum. Ama soruma cevap vermiyor.

*Gel otur.*

Ayakta durmaya devam ediyorum.

*Pekâlâ, diyor Bayan Brook, ben oturacağım. Ellerini önüne, masasının üstüne koyuyor ve birbirine kenetliyor. Derin bir nefes alıp bırakıyor. Yavaşça. Gözlerini kapıyor.*

Dua mı ediyor? *Burası kilise değil, diye hatırlatıyorum.*

*Biliyorum. Düşünüyorum. Kafasını kaşıyor, sonra ellerini tekrar birleştiriyor. Bazen bir cenaze, ölen kişiyi toprağa verme süreci ve mezarların üstüne çelenk koymak gibi şeyler kaybımızın üstüne Sünger Çekmeye yardımcı olur.*

*Devon yakıldı, bu yüzden bunlar bende işe yaramaz.*

*Bazı insanlar kiliseye gider.*

*Bugün pazar değil, diyorum.*

*Kastettiğim şu, sen ve baban pazar günleri kiliseye gider misiniz?*

Omuz silkiyorum. *Eskiden İzci Çocuklarla birlikte giderdik ama artık gitmiyoruz. Şimdi sadece önünden geçiyoruz.*

*Kilisenin faydası dokunabilir. Ya da bir danışmanla görüşmenin.*

Konuştüğüm Kişiye Bakıyorum. *Siz danışmansınız. Sizinle görüşüyorum.*

*Biliyorum ama baban da bir danışmanla görüşmek isteyebilir.*

*Sünger Çekme konusunda sizi görmeye gelebilir mi?*

*Bazen bunu yapabiliyoruz ama ben aslında öğrencilere yardım etmek için buradayım. Ama konuşmak ikinize de çok faydalı olabilir, diyor. Duygularınız hakkında konuşmak.*

*Bende işe yaramaz. Haydi, Bunu Konuşalım'dan hiç hoşlanmıyorum.*

*Şimdi Caitlin...*

*Başka bir şey var mı?*

*Şey, hiçbir şey olmasa bile, diyor Bayan Brook, zaman insanı iyileştirir.*

*Ama ben başka hiçbir şey yok mu diye sormadım. Başka bir şey var mı diye sordum. Ellerimi sallamaya başlıyorum çünkü dünya dönüyor ve ellerimi dünyanın geri kalanından daha hızlı sallayabilirsem dünyanın dönüşü o kadar hızlı gelmez. Devon bunun anlamsız olduğunu söyler ama bana anlamlı geliyor.*

*Herkes birbirinden farklı olduğu için bunu kendin bulman gerek. Hepimiz kendi özel yolumuzu bulmak zorundayız.*

*Oysa ben benim özel, diğer herkesin normal olduğunu sanıyordum. Az kalsın, normal insanların ne yaptığını soracak gibi oluyorum ama sanırım zaten bende işe yaramaz. Bu işe yaramaz.*

Salladığım elime dokunuyor, elimi geri çekiyorum. *Bir şeyler kendiliğinden sana gelecek, Caitlin, diyor. Dışarıda bir yerde, üstünde adının yazılı olduğu bir çözüm var.*

Odasında adımları arıyorum.

*Özür dilerim, diyor. Adının gerçekten bir şeyin üstünde yazılı olacağını kastetmedim. Ama bir şey bulacağsın, diye ekliyor.*

Derin bir iç çekiyorum ve *pekâlâ*, diyorum. *Kendim bulurum.*

Ama bunu nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Birlikte okul bahçesinde yürüyoruz, Bayan Brook konuşuyor ama onu duyamıyorum. Ben Sünger Çekmeyi düşünmekle meşgulüm. Zil çalınca kolumu emerek bir süre olduğum yerde duruyorum. Sonra belki bir arkadaşım olduğunu hatırlıyorum ve Michael'ı bulmaya gidiyorum. Tırmanma demirlerinde ama ben elimi ona doğru açıp kapayınca yanıma geliyor.

*Merhaba, Caitlin.*

*Zorlu bir hayat tecrübesini duygusal açıdan geride bırakma haline nasıl ulaşılacağını biliyor musun?*

*Ne?*

*Sünger Çekme. Süngerin nereden bulunacağını biliyor musun?*

*Hayır. Ama babama sorarım. Bir şeyler bulmak konusunda iyidir.*

*Gerçekten mi? Benim babam değil. Yoksa baban ekstra akıllı falan mı?*

*Omuz silkiyor. Bilmem. Babam ekstra mutludur.*

*Şanslısın. Benim babam her zaman üzgün.*

*Michael başını sallıyor. Ben kendimi şanslı hissetmiyorum. Kötü hissediyorum çünkü onun gibi her zaman mutlu değilim. Olmam gerektiği gibi. Babam her zaman top oynamak, Frizbi atmak, boulinge gitmek falan istiyor ve bazen üzgün olduğum için bunları yapmak istemiyorum.*

*Belki benim babamla senin baban bir araya gelip normal olmalılar.*

*Belki.*

*Yani ona soracak mısın?*

*Neyi soracak mıyım?*

*Sünger Çekmeyi.*

*Aklımda tutmam zor olacak.*

*Süngerin arkasına Çekmeyi ekleyeceksin, o kadar.*

*Tamam, ona sorarım.*

*Teşekkürler. Gülümsüyorum. İşte BENİM Görgü Kurallarım. Aklıma gelmişken. Bunlar da SENİN çıkartmaların. Gezegenli. Bazıları karanlıkta parlıyor.*

*Çıkartmalara bakıyor. Vay canına. Bunlara BAYILDIM. Teşekkürler, Caitlin!*

*Rica ederim.*

*Babam beni okuldan eve götürürken eskiden gittiğimiz kilisenin önündeki tabelaya bakıyorum. KALP-*

## BÜLBÜL

*LERİMİZ hâlâ Julianne, Devon ve Roberta'nın aileleriyle birlikte, yazıyor. Oysa KALPLERİMİZ Devon'un Kalbini kurtarmak için bir şey yapamadı. Belki de babam bu yüzden kiliseye uğramadan geçiyor.*

Sünger Çekmenin bir yolunu bulmalıyım.

## ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

# BÜLBÜLÜ ÖLDÜRMEK

Devon'un kapısının önünde duruyorum. Ne yapacağımı bilemediğim zaman Devon'un odasına gidip ona sorarım. Şu SÜNGER ÇEKME olayını öğrenmeyi GERÇEKTEN istiyorum. Başka kime soracağımı bilmiyorum.

Tek sorun şu: Devon burada değil.

Ama odası burada.

Hayatımızın Darmadağın Olduğu Gün, babam kapıyı çarparak kapattığından beri içeri girmedim. Bunun babamın içeri girmemi istemediği anlamına geldiğini biliyorum ama nedenini bilmiyorum. Kapının üstünde adım olmasa da Devon'la olmak istiyorum. Onunla olmaya ihtiyacım var. Ve Devon bana kapısını açardı, biliyorum.

Elimi kapı kolunun üstüne koyuyorum. Soğuk ve sağlam. Bir süre Devon'un elini tutar gibi tutuyorum. Peşinden odasına girdiğim ve o, ödevini yaparken konuşmadığım, mırıldanmadığım ya da ağzımla tuhaf sesler çıkarmadığım sürece resim yapmama izin verdiği zamanlardaki gibi. Gözlerimi kapıyorum ve kapı koluna konuşmayacağıma, mırıldanmayacağıma ve ağzımla tuhaf sesler çıkarmayacağıma söz verdikten sonra, kolu çeviriyorum. Kapı gıcırdayarak açılıyor.

Kafamı odasının yumuşak maviliğine uzatınca kokusunu alıyorum, onu hissediyorum ve gülümsüyorum. İçerisi katıksız Devon gibi. İçeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Devon'un hep oturduğu bir armut koltuk var. Ve yerde babamın oraya fırlattığı kitaplar. Ve dağınık kalan yatak çünkü Devon yatağını toplamaktan nefret eder. Ödüllerinin durduğu raf. Beyzbol. Basketbol. İzcilik.

Benim resimlerimle dolu olan duvarlara bakıyorum. Anaokulunda yaptığım şeyler hâlâ yapıştırdığı yerlerde asılı duruyor. Neden bilmiyorum. Gerçekten çok kötüler. Artık çok daha iyilerini yapabiliyorum. Dört yaşındayken çizdiğim kuş kuşa bile benzemiyor. Artık gerçek görünen kuşlar çizebiliyorum. Geçen yıl babam çizdiğim bir kartalı yetişkinlerin katıldığı bir yarışmaya soktu ve resim birincilik kazandı. Babam ile Devon o kadar sevindiler ki kafalarının karıştığından ve kuşu

kendilerinin çizdiğini sandıklarından emindim. Ama öyle olmamış çünkü Devon bana, *sen Virginia'daki en iyi ressam olabilirsin*, dedi. Babam da öyle olduğumu söyledi.

Hatta Devon yetişkin olduğum zaman, ülkenin en iyi ressamı sayılabileceğimi söyledi! Bunu söylerken nerede oturduğunu hatırlıyorum. Tam şurada. Plastik örtüsü tuhaf bir his uyandıran ve oturduğunuz zaman osuruk sesleri çıkaran mavi armut koltukta. Devon'un oturmayı en çok sevdiği yer. Benim değil.

Arkamı dönünce, onu görüyorum. Gizli yerim. Dünyanın en iyi yeri. Fırtına çıkarsa ya da havai fişek atılırsa veya sirenler çok fazla öterse Devon, karyolasının ayakucuyla şifonyerinin arasındaki köşede bulunan gizli yerimde oturmama izin verir. Hatta İzci Çocuk çıkışıyla şifonyerinin altına, babamın görüp sinirlenemeyeceği bir yere adımlı bile kazıdı çünkü mobilyalara çıkartma yapıştırmamak gerekir ve Mobilyalara Çıkartma Yapıştırmak Yok kuralı çakılar için de geçerli olduğundan, Devon böylesinin daha güvenli olduğunu söylüyor.

Gizli yerime girmeye ve şifonyerin altına kayıp adıma bakmaya ve onu elimle yoklamaya karar veriyorum. Bu benim gerçek adım değil. Devon'un bana taktığı isim: Scout. *Bülbülü Öldürmek*'ten, çünkü Devon o filmi çok sever. Filmde iki çocuk var. Jem ve Scout. Jem ağabey, Scout da onun kız kardeşi ve bir de babaları ile eskiden anneleri olduğunu sandığım, sürekli mutfakta olan bir

kadın var ama her akşam diğer çocuklarına bakmak için gidiyor. Annemin de oraya gitmiş olabileceğini düşünmüştüm. Diğer çocuklarına bakmaya. Ve benim gibi yön bulma konusunda sorun yaşadığını ve geri dönüş yolunu bulamadığını. Devon'a sorunca bana bunun delilik olduğunu ve kanser olup öldüğü için annemi suçlamamam gerektiğini söyledi. Annem ölmek istemişti ki. Scout ve Jem'in annelerine karşı daha nazik olmaları gerektiğini söyledim çünkü büyük olasılıkla o da kanserden ölmek üzereydi ve günün birinde eve gelip onlara kahvaltı hazırlamayabilirdi. Devon, *o bir hizmetçi*, dedi ama yine de bana anne gibi geliyordu.

Babanın komik gözlükleri vardı ve sürekli şık giyiniyordu ve insanlar suratına tükürünce bile kızmıyordu. Keşke babam da ona bir şeyler fırlattığım zaman bağırmasa. Ve bir köpeği vurdu. Jem'le Scout'un babası yani. Ama Devon köpeğin onlara saldırmak ve hepsini öldürmek üzere olan hasta bir köpek olduğunu söyledi. Sanırım bazen bir şeyleri vurmak iyi olabiliyor. Ama Devon'u değil. Devon kimseye saldırmak ya da kimseyi öldürmek üzere değildi.

Devon, Jem gibi. Hem de çok. Hatta ona benziyor. Gerçi Devon'un burnu beyzbol oynarken kırıldı. Jem'in saçlarının ya da gözlerinin aslında ne renk olduğunu bilmiyorum çünkü film siyah beyaz, bu da büyük kısmı gri demek. Devon'un saçları kahverengi ve insanlar göz-

lerinin iri, güzel ve kahverengi olduğunu söyler ama aslında gözlerinde bolca siyah ve beyaz var. Ben her şeyi siyah beyaz severim. Siyah ve beyazı anlamak daha kolaydır. Ve bütün o renkler insanın kafasını karıştırıyor.

Ben de Scout'a biraz benzerim. Yedi yaşındayken Scout'a daha fazla benzerdim ve Devon saçlarımı onunki gibi kesmişti ama babam bunu bir daha asla ama asla yapmamasını söyledi. Benim için saç kesiminde hiçbir sakınca yoktu. Ancak Scout gibi jambon kostümü giymek istemezdim. Giysem ve biri filmdeki kötü adam gibi Devon'u bir bıçakla durdurmaya kalksa bile, onun benimle Jem gibi ilgileneceğini biliyorum. Acaba o mer-mili kötü adam onu durdurduğunda Devon benim gibi birine yardım etmeye mi çalışıyordu?

*Bülbülü Öldürmek*'i ilk seyrettiğimizde film boyunca babanın bir bülbül vurmasını bekledim. Zaten bir köpek vurmuştu. Ve iyi bir nişancıydı. Film boyunca kuş vuran olmadı. "Son" yazısı çıkınca bunun bir filme verilmiş, gelmiş geçmiş en aptalca isim olduğunu söyledim. Devon neden bahsettiğimi bilmediğini söyledi. Bu yıl İngilizce dersinde filmin kitabını okudu ve bana adının son derece anlamlı olduğunu ve şu anlama geldiğini söyledi:

*Masum ve size asla zararı dokunmayacak birini vurmak yanlıştır.*

Yine de Anlamadım ve *ama sen bana köpeğin hasta olduğunu ve onlara zarar VERECEĞİNİ söyledin*, dedim.

Ve Devon şöyle dedi: *Köpekle ilgisi yok! İnsanlarla ilgili! Masum insanlara zarar vermemelisin. Anlamı bu.*

Sanırım okulda ateş açan o kötü kalpli insanlar İngilizce dersini iyi dinlememiş çünkü o kitapta ne anlatılmak istendiğini hiç Anlamamışlar.

## ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

# YETENEKLERİM

Teneffüsteyiz ve sanırım Bayan Brook'un da Asperger'i olabilir çünkü fazla ısrarcı ve bu benim becerilerimden biridir. Gözlerimle bu sohbetin artık ilgimi çekmediğini açıkça belli etmeme rağmen, Arkadaş Edinelim fikrine takılıp kalıyor. Tek istediğim Sünger Çekme konusunu konuşmak çünkü gizli yerime yeniden girebilmeme rağmen Sünger Çekmeyi hâlâ başaramadım. Bayan Brook ise sadece arkadaş edinmenin çeşitli yollarından bahsediyor. Giysimin kolunu emiyorum ama bunun arkadaş edinmenin yollarından biri olmadığını söylüyor.

*Arkadaşlar birbirini rahat ettirir. Arkadaşlar sorun çözmeye yardım eder. Arkadaşlarla birçok şey paylaşabilirsin, diyor Nazik Sesiyle.*

*Jöleli kurtçük şekerler gibi mi? Cebimi yokluyorum, üç kurtçuğum var.*

*Ben daha çok duyguları düşünüyordum.*

*Ah. Bende onlardan yok.*

*Elbette var. Ama duyguları paylaşmak ilgin çekmiyorsa, düşünce ve fikirleri paylaşabilirsin.*

*Düşüncelerimi ya da fikirlerimi paylaşırsam insanların bana ne çok gülebileceğini düşünüyorum. Neden?*

*Bunların hepsi insanlarla baş etmene faydası olacak kişilerarası beceriler.*

*Kişilerarası beceriler benim becerilerimin arasında yok. Unuttunuz mu?*

*Bana senin becerilerinin arasında neler olduğunu söyle.*

*Alfabeyi geçirerek sayabiliyorum.*

*Senin yaşındaki kızların bunu pek takdir edeceğini sanmıyorum.*

*Ah, ya oğlanlar?*

*Onların takdir etmesi daha olası. Yine de diğer becerilerini de duyalım.*

*İç geçiriyorum. Bütün listeyi mi duymak istiyorsunuz?*

*Evet.*

*Yine iç geçiriyorum. Çok uzun.*

*Vaktimiz var.*

*Tamam. Ona listemi sayıyorum ve başımı saatin tik taklaması gibi öne arkaya sallıyorum.*

*Resim yapmak. Tik.*

*Bir şeyler ezberlemek. Tak.*

*Başka insanların unuttuğu şeyleri hatırlamak. Tik.*

*Kitaplarda ve bilgisayarda bir şeyler aramak. Tak.*

*Yardımsever olmak. Tik.*

*Başka insanların duyamadığı şeyleri duymak. Tak.*

*Kibar olmak. Tik.*

*Dürüst olmak. Tak.*

*Okmak. Tik.*

*Kahvaltılık gevreği doğru şekilde hazırlamak. Tak.*

*Başka insanların görmediği şeyleri görmek. Tik.*

*Bulaşık makinesini doldurmak. Tak.*

*Isırcı olmak. Konuştuğum Kişiye Bakıyorum. Mesela arkadaş DEĞİL Sünger Çekmek istiyorum. Tik.*

Listem Bayan Brook'u çok heyecanlandırıyor ve bana becerilerimi başka insanlarla nasıl paylaşacağımı anlatıyor. Gerçekten dinlemiyorum çünkü o da benim Sünger Çekme imamı dinlemedi.

Bir süre sonra sesini tekrar duyuyorum. *Caitlin.*  
*Şu anda etrafımızda gerçekleşen kişilerarası becerilerden konuşalım mı?*

*Nasıl?*

*Şurada, salıncakların oradaki iki kızı görüyor musun?*

*Gözlerimi kısarak işaret ettiği tarafa bakıyorum.*

*Biri üzgün ya da kırgın olan diğerini teselli ediyor.*

*Hangisi hangisi?*

Bayan Brook aniden kaplumbağa kafası hareketini yapıyor. *Kırmızı ceketli kız kolunu kot pantolonlu kızın omzuna sarmış. Değil mi?*

*Evet.*

*Yani o, kot pantolonlu kıızı teselli ediyor.*

*Ah.* Bunu nasıl bu kadar hızlı ve kolayca anlayabiliyor? Bu nedenle danışman olmalı.

Okul bahçesinde başka kişiler arası beceriler izliyoruz. Bir oğlan ayağıyla bir taşa vuruyor. Bayan Brook açıkça anlaşıldığı gibi, onun herkesi ebelemek istediği ama yapamadığı için öfkeli olduğunu söylüyor. Ben bunun açıkça anlaşıldığını düşünmüyorum. Ama bir taşa tekme atmak tehlikeli. Bayan Brook bunu bir kez yapmakta sakınca olmadığını söylüyor ve *bak oyuna ne kadar çabuk döndü çok hoş değil mi*, diyor.

Benden insanların ne düşündüğünü tahmin etmemi istiyor ki bu çok aptalca bir oyun. Kafalarının içinde neler döndüğünü ben nereden bileyim?

Çember halinde duran ve YÜKSEK SESLE konuşup kıkırdayan birkaç kıızı işaret ediyor. Öne doğru eğilmişler. *Sence ne hissediyorlar?*

*Kusacak gibi?*

Bayan Brook Konuştuğu Kişiye Bakıyor.

*Şey o kadar çok eğilmişler ki kusacak gibi görünüyorlar.*

*Sen kusmadan önce genellikle çok mu gülersin?*

*Hayır. Gülmem. Ama onlarda nasıl olduğunu kim bilir?*

*Gerçekten kısmak üzere olduklarını mı düşünüyorsun?  
Hiçbir fikrim yok. Ben onlar değilim.*

*Ama onların ayakkabılarını giyersen, ne hissettiklerini  
hissedebilirsin.*

*Ayakkabılarına bakıyorum.*

*Bu bir deyim, diyor. Üstünde çalıştığımız şey, empati,  
Caitlin.*

*Duygu gibi mi?*

*Sayılır.*

*Hayır, teşekkürler. Ben duygu konusunda iyi değilim.*

*Tek yapman gereken başka insanların ne hissettiğini  
hayal etmek.*

*Neden?*

*Onlarla nasıl iletişim kuracağını bilmek için.*

*Ya kurmak istemiyorsam? Ya da kuramıyorsam?*

*Dinle, Caitlin. Bu önemli. Sevinçlilerse sen de onlarla  
birlikte sevinebilirsin. Biri çok üzgünse sessiz olmalısın,  
belki onu biraz neşelendirmeye çalışabilirsin ama bunu  
yapmaya sakın çok gürültülü ya da aşırı mutlu bir şekilde  
başlama çünkü bu, o kişinin duygularına uymaz.*

*Şu anda siz de benim duygularıma uymuyorsunuz.*

*Ah? Şu anda hangi duyguyu hissediyorsun?*

*Biraz rahatsız. Ve sıkıldım.*

*Bayan Brook bir an sessiz kalıyor. Bu, duygudan çok  
bir tutum. O tutumun altında ne hissediyorsun?*

*İyi sanırım.*

*Mutlu mu?*

*Bilmem. Belki kafam karışıktır.*

*Başını onaylar gibi sallıyor. Bu çok zor bir iş. İnsanları anlamak ve arkadaş edinmek kimse için kolay değildir.*

*Benim için daha zor.*

*Evet, öyle.*

*Arkadaş edinmenin daha kolay bir yolu yok mu?*

*Tek başına olan ve oyun oynayacak bir arkadaş isteyebilecek çocukları arayabilirsin.*

*Başımı hayır der gibi sallıyorum. Tek başına olan çok fazla insan yok. Hepsinin arkadaşları var.*

*Bir arkadaşları daha olsun isteyebilirler. Ve hepsinin arkadaşının olmadığına bahse girebilirim. Hiç tek başına duran birini görmedin mi?*

*Omuz silkiyorum. Sadece bir tane.*

*Neden o çocukla konuşmuyorsun?*

*Çünkü o benim ve Devon bana kendi kendime konuşmamam gerektiğini söyledi. En azından insanların önünde.*

*Bence onları görmüyorsun. İnsanlara çok dikkatli bakmalısın.*

*Bunda iyi değilim.*

*Pratik yapmalısın.*

*Başımı hayır der gibi sallıyorum.*

*Neden olmasın?*

*Bu ÇOK fazla iş demek.*

*Her defasında birazcık deneyebilirsin.*

İç geçiriyorum.

*Örneğin. Bana bak.*

Bakıyorum.

*Öyle değil. Gözlerimin içine bak.*

İç geçiriyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. *Pekâlâ.* Gözlerine bakıyorum. Siyah, beyaz ve kahverengiler. Devon'un kiler gibi. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim. O kadar şaşıyorum ki gözlerimi kaçırmak yerine ona bakakalıyorum.

*Aferin sana! Çok iyi, Caitlin. İnsanlara onlarla ilgilendiğini ve onları dinlediğini işte böyle gösterirsin. Gözlerimin şu anda ne kadar mutlu olduğunu görebiliyor musun?*

Başımı evet der gibi sallıyorum. Yürümek için başını çevirdiği zaman hâlâ gözlerine ya da az önce gözlerinin olduğu yere bakıyorum. Tekrar bana dönünce yine göz göze geliyoruz ve bakmaya devam ediyorum. Bu işte gittikçe daha iyi oluyorum.

*Tamam ama bu kadar dik ya da bu kadar uzun süre bakmana gerek yok.*

Gözlerimi kapıyorum.

*Arada başka bir yere bakıp sonra tekrar bana bakabilirsin.*

Öyle yapıyorum.

*Gözlerimin içine bakarken bir yandan da üstüme atlamaya hazırlanıyormuşsun gibi görünmemek için, bunu biraz daha akıcı bir şekilde yapmaya çalış.*

*Gördünüz mü? Çok zor!*

*Ama yaptın! Şu anda tek yaptığımız biraz ince ayar.  
Denemeye devam etmelisin. Bütün mesele incelikte.*

*İN-CELİK?*

*Evet.*

*Bu kelimeyi sevdim. Anlamı ne?*

*Zor bir durumla baş ederken bir şeyi düşünceli bir  
şekilde ve ustalıklı yapmak.*

Bu kelimeyi daha yeni öğrendiğim için şaşıyorum.  
Bu kelime beni anlatıyor! Hayat denen bu zor durumla  
Baş Etmek için her gün yapmaya çalıştığım şey tam  
olarak bu.

## ON BEŞİNCİ BÖLÜM

# İNCELİK

Henüz Sünger Çekemedim ve Michael'ın bunu babasına soracağını hatırlıyorum. Bayan Brook'un gitme zamanı gelince okul bahçesinin etrafında koşarak Michael'ı arıyorum.

Sonunda kaydırağın yanında kırmızı beyzbol şapkasını görüyor ve arkasından koşarak yaklaşıyorum.

*Babana Sünger Çekmeyi sordun mu?*

Arkasına dönüyor. *Merhaba Caitlin.*

*Babana Sünger Çekmeyi sordun mu?*

*Evet.*

*Ne dedi?*

*Haydi, futbol oynayalım.*

*Ben futbol sevmem.*

*Hayır. Babam öyle söyledi.*

*Bunun Sünger Çekmekle ne ilgisi var?*

*Bilmiyorum. Babam bir sürü soruya böyle cevap veriyor.*

*Ah. Bazen yetişkinler sorulara cevap vermez.*

*Sünger Çekmek ne demek kı?*

*Biri öldükten sonra iyi hissetmene yardım ediyormuş.*

*Ah. Ben de biraz çekebilir miyim?*

*Hayır, çünkü bende de yok ve onu nereden bulacağımı bilmiyorum.*

Başı öne eğildi. Sanırım bu üzgün anlamına geliyor.

*Ama bulacağım.*

*Benimle paylaşır mısın?*

*Tamam.*

Konuştugu Kişiyi Bakıyor. Gözleri yumuşak ve sulu. *Söz mü?*

Başımı evet der gibi sallıyorum.

*Scout sözü?*

Ben de Konuştuğum Kişiyi Bakıyorum. Dikkatle. Takma adımı nereden biliyor\*?

*Scout sözü, diyor tekrar.*

Başımı evet der gibi sallıyorum. *Scout sözü.*

- 
- \* Scout isim olmanın dışında İngilizcede izci anlamına da gelir. Michael burada İzci sözü demek istiyor ama Caitlin isim olarak anlıyor. (ç. n.)

Michael'ın tulum giydiğini o zaman fark ediyorum. Scout'un *Bülbülü Öldürmek*'te giydiği gibi.

*Hey! Bülbülü Öldürmek'te de bunlardan giyiyorlar!*

Kaşlarını çatıyor. *Ben kuş öldürmem.* Michael bu kadar küçük bir çocuğa göre çok akıllı.

*İyi, diyorum, çünkü öldürmemelisin.*

*O zaman neden öyle söyledin?*

*Scout Bülbülü Öldürmek'te bundan giyiyor. Bir film.*

*Ahhh.*

Tulumuna bakıyorum. *Nasıl bir his?*

Göğsüne bakıyor sonra elini cebinin üstüne sürtüyor. *Biraz kötü pantolon gibi. İstersen dokunabilirsin.* Göğsünü bana doğru öne çıkarıyor.

Başımı hayır der gibi sallıyorum. *Askıları canını acıtıyor mu diye merak ettim, bel kısmı da çok bol mu ve içeri hava ve soğuk giriyor mu diye.*

Omuz silkiyor. *Beni rahatsız etmiyor.* Elini ensesine götürüyor. *Ama bu sweatshirt'ten hiç hoşlanmıyorum. Etiketini enseme batıyor.*

*Onlardan ben de nefret ederim, diyorum Michael'a. Etiketsiz olanlardan almalısın. Ben öyle yapıyorum.*

*Babam bana yeni giysiler aldı. Ama bu işte çok iyi değil. Annem gibi değil.*

*Ona ne istediğini söylemelisin. Ben her gün eşofman altı ve uzun kollu tişört giyerim. Yazları hariç. O zaman eşofman altım ve tişörtlerim kısa oluyor. Tişörtler her renk*

*olabilir, sarı, altın rengi ya da yosun yeşili ya da kusmuk yeşili ya da kaka yeşili –Michael kıkırdamaya başlıyor– ya da pembe olmadığı sürece umurumda değil çünkü bu renkler midemi bulandırıyor. Ve sadece tek renk olabilir çünkü renklerin birbirine karışmasını hiç sevmem. Ve tişörtün üstünde yazı olamaz yoksa insanlar yazıyı okur ve bana bakmalarını istemem. Ve uzun kollu tişörtlerin kol ağızları kaşıdırmamalı. Ve tişörtlerin hiçbirinin arkasında ya da yakasında etiket olamaz. Ya da çizgi. Ya da cep. Ya da zikzak dikiş. Ya da çift dikiş. Artık babam bunları biliyor ve benim için alışveriş yapmanın tereyağından kıl çekmek kadar kolay olduğunu söylüyor.*

Michael yine kıkırdıyor.

Ben de babamın tam olarak ne demek istediğini anlamasam da bunu söylediği zaman yaptığım gibi gülümsüyorum çünkü tereyağındaki kılı çekmek iyi bir şey olmalı.

Sonra Michael'ın yüzünü fark ediyorum. *Sen toprak mı yedin*, diyorum.

Kaşlarını çatarak başını sallıyor. *Sadece David H. toprak yer.*

*Biliyorum. O zaman yüzündeki kahverengi şey ne?*

Elini yüzüne götürüp ovuşturuyor ve parmaklarına bakıyor. *Krema! Sırıtarak parmaklarını yalıyor. Doğum günü kapkeklerinden.*

*Doğum günün mü?*

*Hayır. Shauna'nın doğum günü. Benim doğum günüm ekimde. Sanırım. Ya da kışında. Cadılar Bayramı hangisinde?*

*Ekim. En sevdiğim bayram.*

*Benim de! Doğum günüm dışında. Yedi yaşında olacağım! Bu artık büyüdüm demek.*

Ona yedi yaşındakilerin hâlâ bebek olduğunu söylemek üzereyken, inceliği hatırlıyorum ve bu nedenle sadece, *önümüzdeki ay on bir olacağım*, diyorum.

*Vay canına! Gerçekten çok büyüksün! Bir sürü şey biliyor olmalısın!*

*Biliyorum. Ama bazı şeyleri daha yeni öğrendim. İncelik gibi.*

*O ne?*

*Açıklaması zor ama bende çok olan bir şey.*

*Ah.*

*Alfabeyi geçirerek saymamı ister misin*, diye soruyorum.

*Yapabilir misin?*

*Başımınla onaylıyorum.*

*Yapsana! Yapsana!*

Yapıyorum ve XYZ'ye gelene kadar Michael beni ağzı açık izliyor sonra kıkırdayarak yere düşüyor. *Arkadaşlarımı çağırırsam onlara da yapar mısın?*

*Josh arkadaşın mı?*

O başını hayır anlamında sallarken ikinci teneffüs olduğu için Josh'un çoktan içeri girdiğini hatırlıyorum.

*Tamam. Tabii.*

Gidip arkadaşlarını çağırmasını izliyorum. Onlara dokunuyor ama hiçbirini çekmiyor. Konuştuğu Kişiyi Bakıyor ama Kişisel Alanına girmiyor. Ayrıca oyun oynayan bazı arkadaşlarına sesleniyor ve ellerini birkaç kez göğsüne doğru çekiyor. Sonra beni işaret edip bana doğru koşmaya başlıyor. Arkadaşları ona bir iple bağlı sanki çünkü her taraftan ona doğru koşup sonunda karşımda duruyorlar.

*Bu, arkadaşım Caitlin, diyor Michael.*

Bunu söylediğini duymak beni gururlandırıyor.

*Alfabeyi geçirerek sayabiliyor.*

*Haydi canım?*

*Gerçekten mi?*

*Bunu yapabiliyor musun?*

*Haydi, yap!*

Ve yapıyorum. Muhteşem olduğumu düşünüyorlar. Ve başka sesler çıkarıp dilimizi dışarı uzatıyoruz, gözlerimizi şaşı yapıyoruz, kulaklarımızı oynatıyoruz, çember çizerek hopluyoruz ve daha ne olduğunu anlamadan zil çalıyor ve hep birlikte öğretmene koşuyorlar.

Kendimi Pamuk Prenses gibi hissediyorum çünkü artık beni seven cüce arkadaşlarım var. Scout'un tulumunu

giymenin nasıl bir his olduğunu bilmiyor olabilirim ama sanırım artık Pamuk Prenses'in ayakkabılarını giymenin ne hissettirdiğini biliyorum çünkü artık Pamuk Prenses'in neden mutlu olduğunu biliyorum.

## ON ALTINCI BÖLÜM

### LİSTE

Yine Devon'un odasındaayım ve ahşaba kazınmış SCOUT yazısına bakıyorum ve özel adımı görmek bana kendimi iyi hissettiriyor. Devon *Bülbülü Öldürmek*'te en sevdiği kısmın, Scout'un öfkeli adamlarla konuşup onları uzaklaştırdığı kısım olduğunu söylemişti. Scout sadece adamlara merhaba diyor ve çocuklarını okuldan tanıdığını söylüyor. Sonra öfkeli adamlar dağılıyor. Anlamıyorum. Ama Devon benim de aynı böyle olduğumu ve zaten bariz olan şeyleri söylediğimi ve insanların, *ah*, dediklerini ve onları düşündürdüğümü söylüyor. Sadece Scout gibi olarak bir sürü sorunu çözebildiğimi söylüyor. Oysa bir türlü Sünger Çekemedim. Acaba Scout'a daha fazla benzesem Sünger Çekebilir miydim? Babam saçımı

Scout gibi kestirmeme hayır dedi ama belki de Scout gibi giyinebilirim. Giysimin kolunu emmeye başlıyorum ve Michael gibi Scout tulumu giyebilir miyim diye merak ediyorum. Acaba Scout tulumuna Devon ne derdi?

Bir süre sonra Sünger Çekme'ye 37 kez bakmama ve bunun hâlâ bir işe yaramamasına rağmen Sözlüğümü almaya karar veriyorum. Gizli yerimden emekleyerek çıkıp odama giderken yerde ahşap işleme kitaplarını görüyorum ve gitmek yerine onları okuyorum. Lambri ve çentik ve zıvana ve kiniş gibi kulağa çok havalı gelen yeni sözcükler görüyorum. Bayağı kısa olan üç ahşap işleme kitabını ve *İzcinin El Kitabı*'nı bitiriyorum. Başka kitap var mı diye Devon'un yerde duran yorganının altına bakıyorum. Yok. Ama üzerinde Devon'un el yazısı olan bir spiralli defter sayfası parçası var.

En üstte *KARTAL İZCİ PROJESİ* yazıyor.

*Altında, iki raflı ve tek kapaklı sandık, yazıyor.*

Sonra bir liste var:

*Çeyrek kesim meşe*

*Yuvarlak testere veya masa testeresi*

*Rende*

*Freze*

*Elektrikli testere*

*Matkap*

*Tutkallama mengenesi ya da boru mengenesi*

*Ahşap yapıştırıcı  
Zımpara makinesi  
Ahşap vidaları  
Menteseler  
Mumlu bez  
Poliüretan cila  
Koruyucu gözlük ve kulaklık*

Ve en altta şöyle yazıyor:

*Scout'a ahşap işleme adımlarını öğretme pratiği yap.  
O anladığı zaman, bölüğe öğretmek için toplantı  
ayarla.*

Kâğıda bakıyorum. Bana ahşap işlemeyi öğretecekmiş. Ve bildiğim her şeyi bana onun öğrettiğini ve o artık burada olup bana öğretemeyeceği için bir daha hiçbir şeyi Anlayamayabileceğimi fark ediyorum.

Artık bu odada kendimi iyi hissetmiyorum, bu yüzden mor polarımı alıp ona sarınıyor ve oturma odasına gidiyorum. Kısmen kanepe minderinin altına giriyorum ama Devon'un sandığına bakabilmek için bir açıklık bırakıyorum.

Babam yere, yanıma oturuyor. İş pantolonunu ve botlarını görebiliyorum. *İyi misin?*

Sandığa bakıyorum.

İç geçiriyor. Elleri bacaklarının üstüne düşüyor ve tekrar iç geçiriyor. *Dinle. Caitlin. Doğum gününe az kaldı. Ne yapmak istersin?*

Geçen sene Devon beni alışveriş merkezine götürdü. Limited Too'ya. Beni tuhaf göstermeyen şeyler giymem gerektiğini söyledi. Hangi giysiler olduğunu söyledi. Seçtiği ilk on yedi bluzu beğenmedim.

İlki pembeydi. Pembe ilaç rengidir ve bana akışkan ve mide bulandırıcı geliyor.

İkincisinin etiketi kaşındırıyordu.

Üçüncüsü etobur bir dinozor derisi gibiydi ve çiğ çiğ yenecekmişim gibi hissettim.

Dördüncüsünün köşeli bir çizgisi vardı ve kötüydü. *Kötü değil*, dedi Devon.

*Kötü, kötü, kötü*, dedim ve Devon eliyle ağzımı kapayana kadar çığlık attım ve parmağını ısırdım. Parmağını ağzımdan çekmeye çalıştı ama gözlerinden akan yaşları görene kadar bırakmadım. Parmağını sıkıca tutarak yere yığıldı, yüzü kıpkırmızıydı ve Devon'un canının acıdığını ilk kez fark ettim.

Acaba Hayatımızın Darmadağın Olduğu Gün de canı acımış mıdır?

Kolumda soğuk bir el hissedip irkiliyorum. Babam. *Caitlin. Doğum gününde ne yapmak istersin?*

Devon'un beni alışveriş merkezine götürmesini istediğimi fısıldıyorum.

Babam yüzü bana bakacak şekilde dönüyor. *Ne? Devon'un geçen yıl yaptığı gibi beni alışveriş merkezine götürmesini istiyorum.*

Babam başını çenesi göğsüne değecek şekilde eğiyor. Bir süre susuyor. Sonra kafasını kaldırıyor. *Götüremez. Ama bu BENİM doğum günüm ve istediğim bu.*

Babam iç geçiriyor ve Devon'un artık bizimle olmadığını ve annemle cennette olduğunu ve ikisinin birlikte bizi seyrettiklerini ve bizi her zaman seveceklerini söylüyor.

Bunu biliyorum. Bunu neden anlatıyor ki? Kendine mi hatırlatıyor?

Sonunda sözünü tamamlayınca, *yine de beni götürmesini istiyorum*, diyorum.

Babam başını sallayarak halıya bakıyor ama gözleri ıslak. Belki de pelüşleme yapıyor. Sonunda akşam yemeğini hazırlayacağını söylüyor. Bu, konuşma bitti demek.

Kafamı minderin altına iyice itiyorum ama beni istediğim gibi yutmuyor.

## ON YEDİNCİ BÖLÜM

# DİŞİNİ SIK

Teneffüste Bayan Brook'a ayak uydurmak konusunda çok daha iyiyim. Artık uygun adım yürür gibi görünmediğimi, bu nedenle yürüyüşümün daha doğal olduğunu söylüyor VE bunun çok incelik içerdiğini ekliyor. O, bir sonraki cümleyi söyleyene kadar gülümsüyorum.

*Baban senin Devon'un... hayatta olmadığını anlamıyor olabileceğinden endişelendiğini söylüyor. Bana Devon hâlâ hayattaymış gibi, Devon şöyle diyor, Devon böyle yapıyor dediğini anlattı.*

*Öyle diyorum ama bu onun hâlâ hayatta olduğunu düşündüğüm anlamına gelmez. Öte yandan bütün o şeyleri söylediğinde hayattaydı.*

*Baban, Devon'un seni alışverişe götürmesini istediğini söyledi.*

*İstiyorum.*

*Ama Devon seni alışverişe götüremez. Bunu anlıyormusun?*

*Evet. Ama babam ne istediğimi sordu. İstedğim bu. Olamayacağını biliyorum.*

*Anlıyorum. Babanla Devon hakkında konuşurken, onun artık burada olmadığını anladığını belli etmen iyi olabilir.*

*Bu babamı mutlu edecek mi?*

*Sanırım. Evet.*

*Tamam. Denerim.*

*Bayan Brook gülümsüyor. Bak ne diyeceğim? Empati kurmaya başlıyorsun.*

*Öyle mi?*

*Baban için empati hissediyorsun. Acı çektiğini biliyorsun ve onu mutlu etmek istiyorsun. Bu harika.*

*Bunu tamamen anladığımdan emin olmasam da başımı sallıyorum.*

*Bayan Brook yine arkadaşlardan bahsetmeye başlıyor ama onu durduruyorum.*

*Bir arkadaş edindim bile, diyorum. Hatta yedi cüce arkadaşım var.*

*Başını yana yatırıyor. Sonra sallıyor. Ben gerçek insanlardan bahsediyorum, Caitlin.*

*Ben de. Birinci sınıftalar. Sanırım. En azından Michael öyle.*

Başı yine bir kaplumbağanınki gibi öne uzanıyor. *Michael Schneider mi?*

*Bilmem. O kırmızı renkli Potomac Nationals beyzbol şapkası takar mı?*

*Genellikle. Caitlin. Ortaokulda öldürülen öğretmenin adını hatırlıyor musun?*

*Elbette. Bayan Roberta L. Schneider. Sonra aklıma Michael'ın soyadı geliyor. Ah. Akrabalar mı?*

Bayan Brook başını evet der gibi sallıyor. *Michael'ın annesi.*

Annesinin öldüğünü biliyordum ama Devon gibi vurulduğunu bilmiyordum. *Bu yüzden mi anma törenindeydi?*

*Evet. Sanırım hepimiz anma törenindeydik. Çok küçük bir kasaba olduğumuz için kocaman bir aile gibiyiz. Gülümsüyor. Bence Michael'la arkadaşlığınız çok önemli.*

*Bence de. Ona verecek çıkartmalarım ve jöleli kurtçuk şekerlerim olduğu için memnunum.*

Küçük çocukların teneffüsü başlayınca, Michael'a biraz daha gezegen çıkartması ve cebimdeki bütün kurtçuk şekerleri veriyorum.

*Teşekkürler! Kurtçuklara bakıyor. Adları ne?*

Tam onlara isim koyacakken duruyorum. *Adlarını sen verebilirsin.*

Sırıttıyor. Önce turuncu olanı, sonra kırmızıyı önümde sallıyor. *Bu Henry, bu da Mudge.*

*Kitaptaki gibi, diyorum.*

Başını sallıyor. *Ve şu iki yeşil de Kurbağa ve Kurbağa Yavrusu. O kitapları okumuş muydun?*

*Bende hepsi var.*

*Bende de, diyor. Hey, bil bakalım ne oldu?*

*Ne?*

*Öğretmenim beşinci sınıftan okuma arkadaşlarımızın olacağını söyledi. Sen benim okuma arkadaşım olur musun?*

*Beşinci sınıf okuma arkadaşlarını hiç duymadım. Benim de yapıp yapmayacağımı bilmiyorum. Belki de ben Bayan Brook saatindeyken ilk teneffüste yapıyorlardır.*

Michael başını iki yana sallıyor. *Hayır. Gün sonunda. Perşembe başlayacak.*

*Ah. Bayan Johnson bize söylerken dinlememiş olabilir miyim acaba? Bazen böyle şeyler oluyor. Yani sık sık.*

*Bak ne diyeceğim, diyor Michael. Bugün Tyler'ın doğum günü. Bize üstünde jöleli ayıcık şekerleri olan kurabiyeler verdiler.*

*Şanslısınız.*

*Ve cumartesi günü paten partisi düzenleyecek. Sen nasıl bir parti vereceksin?*

*Ne?*

*Doğum gününün gelecek ay olduğunu söylemiştin.*

*Öyle.*

*O zaman ne tür bir parti vereceksin?*

*Ben parti vermem.*

*Ah. Ne yaparsın?*

*Ağabeyimle alışveriş merkezine giderim.*

Bambi gözleri büyüyor ve birkaç saniye susuyor.

*Ağabeyin ölmedi mi?*

*Evet, öldü. Ama ben yine de bunu yapmak istiyorum.*

Başını ağır ağır sallıyor. *Biliyorum. Ben de hâlâ annemle bir şeyler yapmak istiyorum.*

Kendimi ılık ılık ve sıcacık hissediyorum çünkü Michael Anlıyor. Ona, *Babam Anlamıyor, diyorum.*

*Benim babam da Anlamıyor.*

*Hâlâ futbol oynamak istiyor mu?*

Michael derin bir iç çekiyor. *Her zaman.*

*Futbolu gerçekten çok seviyor olmalı.*

*Evet. Ama çok iyi oynadığını sanmıyorum.*

*Neden?*

*Büyükkannemin babamın başını dik tuttuğunu ama duvara toslamasının yakın olduğunu söylediğini duydum.*

Dönüp Konuştuğum Kişiye Bakıyorum. *Araba kazasında mı yani?*

Michael da Konuştuğu Kişiye Bakıyor. *Hayır. Bu bir şeyde çok başarısız olacak demek. Büyükkannem hep böyle şeyler söyler. Acele etmeni istediği zaman elini çabuk tutmanı, dinlemenin istediği zaman kulağını dört açmanı*

*ve ona bir bardak buzlu çay götürmeni istediği zaman bir güzellik yapmanı söyler.*

Kendimi tutamayıp kıkırdıyorum. Gözümde elinde bir bardak buzlu çay tutan bir güzellik kraliçesi canlanıyor.

Michael da gülüyor. *En sevdiğim sözü hangisi, bilmek ister misin? Sabırlı olmamı istediği zaman, biraz dişini sık der.*

Ben de gülüyorum. *Dişini neden sıkasın ki? Bilmem ki,* diye bağıyor.

Ve zil çalana kadar ikimiz de kıkırdamaya devam ediyoruz.

Eve dönünce Bayan Brook'un babam ve Devon hakkında söylediklerini hatırlıyorum ve her şeyi yoluna koymak için bir plan yapıyorum. Kanepeye oturuyorum ve Devon hakkında konuşmaya başlıyorum ama artık ona Devon değil, Ölü Devon diyorum. Buna babam durmamı söyleyene kadar devam ediyorum.

*Ama onun adı bu.*

*Hayır. Onun adı Devon.*

*Hayır. Adı Devon İDİ. Artık Ölü Devon. Diğer Devon'dan farklı. Devon hayattaydı ve sen benim kafamın karıştığını sandın ama karışmadı çünkü Devon'un ölü olduğunu biliyorum ve bu yüzden ona Ölü Devon diyorum ve sen de buna alışacaksın.*

*Hayır, alışmayacağım. Bunu her söyleyişinde içimden ağlamak geliyor.*

*Elli kez söylesem bile mi?*

*Evet.*

*Yüz kez bile mi?*

*Evet.*

*Bin kez bile mi?*

*Caitlin, bunu düşünmek beni üzüyor ve bu yüzden her söyleyişinde içimden ağlamak geliyor.*

*Bunu sadece sen Devon'un hayatta olduğunu sanmama üzüldüğün için söylüyorum, sana Devon'un öldüğünü Anladığımı göstermek için.*

Babam başını iki yana sallıyor ve oturma odasından çıkıyor.

Sandığa bakıyorum ve belki de milyonuncu kez Devon'un burada olmasını diliyorum çünkü Anlamaya ne kadar çabalasam da hâlâ Anlamıyorum.

## ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

# ŞİFALANMA PLANI

Michael haklı. Okuma arkadaşlığı olayını yapıyoruz. Sınıfım kütüphaneye girdiğinde Michael'ın sınıfı yerde çember halinde bağdaş kurmuş oturuyor. Michael ve ben ellerimizi birbirimize doğru üç kez açıp kapatıyoruz. Bu bizim özel selamımız. Michael o kadar çok sırtıyor ki bu bana da gülümsemeyi hatırlatıyor.

Bayan Brook da orada ve o da gülümsüyor. *Merhaba Caitlin.*

Ellerimi sallamaya başlıyorum. *Daha Bayan Brook saati değil. Michael'a kitap okumalıyım.*

Onun gülümsemesi de kayboluyor. *Aslında Michael'ı Josh'la eşleştirdik.*

Konuştugum Kişiyi Bakıyorum. *Neden? O kötü biri!*

Josh ayağa kalkıyor ve bana dik dik bakıyor. Gözlerini hızlı hızlı kırptırıp geri oturuyor.

*Şışt, Caitlin, diye fısıldıyor Bayan Brook. Bu hiç hoş değil.*

*Michael'dan bahsetmiyordum, diyorum.*

*Farkındayım. Bayan Brook hâlâ fısıldıyor.*

*Hata yapıyorsunuz.*

*Biz... Gülümsüyor. Burada Sünger Çekme üzerinde çalışıyoruz.*

Etrafa bakıyorum. *Sünger nerede? Çünkü ben de bunun üzerinde çalışıyorum ve onu görmek isterim.*

Bayan Brook beni koridora çıkarıyor ve Josh'un tıpkı Michael ve benim gibi zor zamanlardan geçtiğini anlatıyor. Josh'un herkesin ona kızmadığını, Michael'ın da Josh'un çok kibar bir çocuk olabildiğini görmeye ihtiyaç duyduğunu. *Ben buna Şifalanma Planı diyorum, diyor.*

Konuştüğüm Kişiyi Bakıyorum. *Şifalanma Planı aptalca bir plan çünkü Josh çok kibar bir çocuk olamaz. İnsanları okul bahçesindeki demirlerden nasıl ittiğini görmediniz mi? İnsanlara ne dediğini biliyor musunuz?*

*Biliyorum. Ve bunların hiçbiri doğru değil. Ama o da danışmanlık alıyor ve Sünger Çekebilmesi için onun acısı üzerinde de çalışıyoruz.*

*Ya BEN? Sünger Çekmek isteyen BENİM!*

*Senin Şifalanma Planı'nın bir parçası da arkadaş edinmek. Öyle değil mi?*

*Ben ZATEN arkadaş ediniyorum ve şimdi siz onu Josh'a veriyorsunuz!*

*İkiniz de aynı insanla arkadaş olabilirsiniz.*

*Anlamıyor. Michael BENİM arkadaşım. Ona ben kitap okumak istiyorum!*

*Ona teneffüste ya da diğer zamanlarda kitap okuyabilirsin ama haftada bir okuma arkadaşlığı saatimizde, Josh ve Michael eş olacak.*

Aptal okuma arkadaşlığı saatinin geri kalanı bulanık görüntüler halinde geçiyor. Kütüphanenin diğer ucunda olmama rağmen, Michael ONA okuduğumu duyabilsin diye gerçekten ÇOK YÜKSEK SESLE okuduğumu biliyorum. Kitap okuduğum aptal kızın ona bağırdığımı söyleyerek ağlamaya başladığını biliyorum. Oysa ben ona bağırıyorum. Kitapta DUR! diyorsa öyle okumalısınız.

Özellikle Michael, Josh'un yanında oturuyorsa ve Josh, Michael'a beşlik çakıyorsa ve HELE Michael ve Josh birlikte kıkırdıyorsa. Ve Bayan Brook'un beni kütüphaneden erken çıkardığını biliyorum ama çıkmadan önce Michael'ın iri Bambi gözleriyle bana baktığını ve özel selam işaretimizi yaptığını görüyorum.

Eve dönünce, Devon'un odasındaki gizli yerime gidiyorum. Devon'un defter sayfası parçasını yanıma alıyorum. Üzerinde KARTAL İZCİ PROJESİ yazan. Sandığı

için gerekli malzemeler listesi olan. Devon'un bana da öğreteceğini yazdığı. Listeye Sünger Çekmeye çalışarak bakıyorum. Listenin "Devon'ca olmasının" bana cevap vereceğini umuyorum ama öyle olmuyor.

Devon'un kazıdığı SCOUT yazısına bakıyorum ve bana öyle hitap eden insan artık yoksa hâlâ Scout olabilir miyim diye merak ediyorum. Onun için hâlâ Scout olmak istiyorum. Devon, *Scout olmak istiyorsan Çaba Harcamalısın*, demişti. İzçilerden bahsettiğini biliyorum ama bunu yapmam gereken hemen her şey için söylerdi. *Çabalamalısın, Scout*. Ona *BİLİYORUM* dedim çünkü bunu çok fazla söyledi ve bazen aynı şeyi tekrar tekrar duymak istemiyorum. Özellikle zor bir şeyse. Ve Çabalamak ÇOK zor. SÜREKLİ Çabalıyorum zaten. Bütün günüm Çabalamakla geçiyor. Bazen daha fazla Çabalamak istemiyorum. Mesela SONUNDA bir arkadaş edindiğim ve Bayan Brook ONU ELİMDEN ALDIĞI ZAMAN! Bu —da— ZOR! BU HAKSIZLIK!

Babamın bana seslendiğini duyuyorum ama gizli yerimden çıkmak istemiyorum. Devon'un kazıdığı SCOUT kelimesini pelüşlemekle meşgulüm. Burası sıcacık, yumuşacık, sessiz ve güvenli. Ve Çabalamam gerekmiyor. Burada kalmayı düşünüyorum. Burada yaşamayı. Sonsuza dek.

Sonunda babam, *lütfen cevap ver, Caitlin*, deyince cevap veriyorum çünkü kibarca söyledi.

Kapı açılıyor. *Caitlin?* Sesi tuhaf geliyor. *Burada mısın?*

*Şifonyerin altındayım.*

*Burada ne yapıyorsun?*

*Düşünüyorum.*

*Ne düşünüyorsun?*

*Burada kalmayı ve burayı odam yapmayı.*

*Ah? Neden?*

*En başından beri benim olmalıydı. Devon'a benim olabilir mi diye sordum.*

Bir an sessiz kalıyor. Derin bir nefes alıyor. *Devon üniversiteye gidince.*

*O GİTTİ.*

Devon'un yatağının nefesini bırakır gibi hışırdadığını duyuyorum. *Ama... sadece üniversiteye gitmedi. O... sonsuza dek gitti.*

Devon'a o gidince odasını alabilir miyim diye sormadığımı babama söylemiyorum. Devon'a farklı bir şekilde sordum.

Devon bunun tuhaf olduğunu ve öyle söylememem gerektiğini söyledi. Neden diye sordum.

*İnsanların üzüleceğini söyledi.*

*Babamın üzülmesini istemiyorum.*

Bu yüzden aslında şöyle dediğimi söylemiyorum: *Sen ölünce odan benim olabilir mi?*

Sanırım Devon'un ne demek istediğini anlamış olabilirim. Çünkü şimdi midemde teneffüs hissi var.

Gizli yerimden çıkıyorum ve babamın ayakkabılarının yanından emekleyerek geçip odama gidiyorum. Temiz bir kâğıt parçası alıp bir tabela yapıyorum. Üstünde *Devon'un Odası* yazıyor ve sol üst köşeye Devon'un gözlerini çiziyorum. Sağ üst köşeye, mutlu olduğunu göstermek için, ağzını kenarları yukarı kıvrılmış şekilde çiziyorum. Sol alt köşeye yamuk burnunu çiziyorum. Sandığı ise sağ alt köşede. Ve hâlâ tamamlanmış değil. Ve sanırım hiçbir zaman tamamlanmayacak.

## ON DOKUZUNCU BÖLÜM

# AYAKKABILAR

Salı sabahı erken saatlerde Anne Marie Lockwood yüzü çiziklerle ve morluklarla kaplı bir halde sınıfa giriyor. Sol kolu ve bacağı bandajlı. Herkes *aman Tanrım! Ne oldu? İyi misin*, diyerek etrafında toplanıyor.

*Bisikletten düştüm*, diyor Anne Marie.

*Nasıl oldu*, diyor biri.

*Ortaokulun oradan geçiyordum, siren sesleri duydum ve yine ateş açıldığını sandım.*

*Aman Tanrım! Açılmış mı*, diye soruyor bir kız.

*Hayır, saçmalama*, diyor bir oğlan. *Açılsaydı çoktan duyardık.*

Anne Marie başını iki yana sallıyor. *Hayır. Ama yoldan gelen polis arabasına bakayım derken önümü gör-*

*medim ve kaldırımdan inip bisikletten düştüm. Önüne bakıyor. Canım çok acıdı. Kaçmak için çok hızlı gidiyordum çünkü... şey gibi vurulmaktan korktum... Duruyor ve bana dönüyor. Onunla birlikte herkes bana doğru dönüyor. Ortalık fazla sessiz.*

*Bisiklete binerken önüne bakmalısın, diyorum ona. Devon bana hep öyle derdi.*

Bazıları başlarını çeviriyor ya da sallıyor ama ben haklı olduğumu biliyorum. Emma ve diğer kızlardan bazıları Anne Marie'nin etrafını sarmış ona bakıyorlar. Bu benim hiç hoşuma gitmezdi, bu yüzden ben de gözlerimi onlara dikey ve mesajı alıp onu rahat bırakacaklarını umuyorum.

Sonunda Anne Marie yüzü gerçekten kötü mü görünüyor diye soruyor ve Emma, *elbette kötü değil. Gayet iyi görünüyor*, diyor.

Anne Marie, *gerçekten mi*, diyor. Etrafına bakıyor ve gözleri bende duraksıyor.

Gözlerimi kaçırıyorum çünkü ben diğer kızlar gibi bakışlarımı ona dikmedim.

*Ne oldu*, diyor. Sesi yumuşak ve titriyor. *Yüzüm kötü mü görünüyor?*

Ona bakmamama rağmen, Konuştuğu Kişiyi Bakışını hissedebiliyorum. Dürüst davranmanın becerilerimden biri olduğunu nereden biliyor acaba? *Evet*, diyorum. *Kötü görünüyor. Mor, şiş ve gerçekten iğrenç.*

Anne Marie ağlamaya başlıyor ve koşarak sınıftan çıkıyor.

*CAITLIN*, diye bağılıyor Emma. *Çok acımasızsın! Kimse sana nasıl arkadaş olunacağını öğretmedi mi?*

Bayan Brook arkadaşlardan bahsederken belki de onu dinlemem gerektiğini o zaman fark ediyorum. Artık Devon burada olmadığına ve bana anlatamayacağına göre.

Morun aslında en sevdiğim renk olduğunu söylemeye çalışıyorum ama bir sürü kız bana bağılıyor. Anne Marie'nin utanacağını, kendisini mahcup hissedeceğini ve hepsinin benim hatam olduğunu söylüyorlar.

Utanmaktan ve mahcup olmaktan nefret ederim. Anne Marie'ye yardım etmeye karar veriyorum. Ben çok yardımsever bir insanım. Sınıfta etrafıma bakıyorum ama saklanabileceği bir yer olmadığını biliyorum. Kanepe, battaniye ya da Kişisel Alanında olabileceği, insanların ona dik dik bakmayacağı bir yer yok.

Sonra aklıma bir fikir geliyor. Masasını çekiyorum ve sınıfın arka köşesine, içindeki kaplumbağa ölene dek bir teraryumun durduğu duvara kadar itiyorum.

*Ne yapıyor, diyen sesler duyuyorum.*

*Ne tuhaf kız!*

*Sonunda kafayı yedi!*

*Bu da ne şimdi?*

Ama umurumda değil. Arkadaş gibi davranıyorum.

Dönüp Anne Marie'nin sandalyesini alıyorum ve yüzü köşeye bakacak şekilde masanın altına itiyorum. Böylece yüzünü kimse göremeyecek ve herkesten saklanabilecek. Emma ile Anne Marie geri gelene, Anne Marie ağlamaya, Emma bağırmaya başlamaya ve masayı çekene kadar mutluyum. Onu durdurmaya çalışıyorum ama Bayan Johnson içeri giriyor ve *burada neler oluyor*, diyor.

Emma benim çok acımasız olduğumu söylüyor ve Bayan Johnson dudaklarını sıktığı ciddi bakışını takınarak, *bu da nereden çıktı*, diyor. Ben de ona sadece bir arkadaş gibi davranmaya çalıştığımı söylüyorum.

Oğlanlardan bazıları gülüyor ama kızlar öfkeli ve Bayan Johnson oraya nasıl gideceğimi bilmeme rağmen beni Bayan Brook'un odasına kadar götürüyor.

Bayan Brook'un masasına oturup ağlıyorum çünkü Çabalamama rağmen hâlâ Anlamıyorum. *Arkadaş gibi davranıyordum!*

*Biliyorum*, diyor Bayan Brook *ve bir köşede oturmanın ve insanların sana bakmamasının sana iyi gelebileceğini de biliyorum ama Anne Marie'ye iyi gelmiyor.*

*Neden?*

*Anne Marie onu görmek istemediğini, bu yüzden onu bir köşeye atarak ondan kurtulmak istediğini hissetmiş.*

*Ama niyetim bu değildi!*

*Biliyorum ama kendini onun yerine koymaya çalış.*

Konuştugum Kişiyi Bakıyorum.

*Empati, diyor Bayan Brook. Hatırladın mı? Bir başkasının hissettiğini hissetmeye çalışmak demek. Kendi yerinden çıkıp başkasının yerine geçmek ve bir an için o insan OLMAYA çalışmak demek. Anne Marie örneğinde görünen yaralarıyla nasıl hissedebileceğini hissetmeye çalışabilirsin.*

*Çalışmam çünkü BANA olmadı. Benim bandajlarım ya da çizilmiş, morarmış bir yüzüm yokken bunların nasıl hissettireceğini nereden bilebilirim ki?*

*Bence empatiyi öğrenebilirsin. Bayan Brook bana gülümsüyor. Hatta öğrenebileceğinden eminim. Anne Marie'nin hayatı nasıl gördüğünü anlatmaya başlıyor.*

Dinliyorum ama ona benim hayatı öyle görmediğimi söylemek istemiyorum. Ayrıca empati kurmayı öğrenebileceğimden emin olmadığımı söylemek de istemiyorum. Bunu yapabileceğimden çok emin görünüyor.

Ayakkabılarıma bakıyorum. Onları sessizce çıkarıyorum. Çoraplarım terden ıslandığı için ayaklarım soğuk ve yapış yapış. Ayak parmaklarımı dikkatle sert ve soğuk zemine değdiriyorum. Sonra ayaklarımı yerden çekip tekrar ayakkabılarımın içine sokuyorum. En azından parmağımı empatiye batırmayı denedim.

## YİRMİNCİ BÖLÜM

# EMPATİ

Devon'un kapısına astığım tabelaya uzun uzun bakıyorum. İlk kez göz çizdiğimi fark ediyorum. Ve Devon'unakilere ne kadar benzediklerini. Kırık burnu ve ağzıyla bir araya getirsem resim nasıl görünür acaba? O zaman tam bir yüz olur. Devon'un yüzü. Ve her zaman nasıl görüldüğünü bilirim. Büyüdüğüm zaman bile. Her zaman benimle olabilir.

Yüzünü bir araya getirmek beni Sünger Çekmeye yaklaştırabilir mi acaba? Eğer parçalara ayrılmışsa bütün parçaları bir araya getirmek Sünger Çekmeye yardım etmez mi? Ama daha önce hiç tam yüz çizmedim. Mahvetmek istemem. Doğru olmalı.

Babamın Fox Beş Haberleri'ni kapatıp iç geçirdiğini duyuyorum. Bayan Brook'un empati pratiği yapmakla ilgili söylediklerini hatırlıyorum ve oturma odasına gidip babamın ayakkabılarına bakıyorum.

*Merhaba, baba.*

*Merhaba, Caitlin.*

Sonra ne diyeceğimi bilemiyorum. Babamın ayak-kabıları bana hiç ipucu vermiyor. Şey... *Nasılsın?*

Babam oturduğu kanepeden başını kaldırıyor. *Aslında şu anda bir sürü şeyle baş ediyorum.*

*Ah. Sünger Çekmeye mi çalışıyorsun?*

*Bir anlamda. Evet.*

*Ben de. Belki gelip Bayan Brook'la görüşebilirsin. Daha çok okuldaki çocuklarla görüşmek zorunda olsa da arada gelip bunu yapabileceğini söyledi.*

Babam başını sallıyor.

*Belki başkasıyla da görüşebilirsin.*

Hiçbir şey demiyor. Başını bile sallamıyor.

*Belki kitalarda birtakım cevaplar bulabilirsin.*

*Teşekkürler Caitlin. Çabamı takdir ediyorum ama bir yolunu bulacağım.*

*Ne zaman?*

*Bilmiyorum. Sanırım uzun, çok uzun zaman alacak.*

*Nasıl yapacaksın?*

*Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Haliya bakıyor.*

*Telefon çalarken bile.*

*Telefon, diyorum.*

*Tekrar çalıyor. Telefon.*

Ve tekrar. *TELEFON*, diyorum duymamış olması ihtimaline karşı *YÜKSEK SESLE*.

*Lütfen aç, diyor.*

Midemde teneffüs hissi oluyor. Telefonu açmaktan nefret ederim. Kim olacağını ya da ne diyeceğini bilemem.

*Telefon iki kez daha çalıyor.*

*CAITLIN, LÜTFEN!*

Telefona koşup hemen açıyorum çünkü bağırmamasından telefondan bile daha çok nefret ederim. En azından telefonu kapatabilirsiniz.

*Alo, diyor ses. Alo?*

*Jolee halaya benziyor.*

*Orada kimse var mı?*

*Babam ve ben varız, diyorum.*

*Ah, Caitlin! Sensin. Merhaba!*

*Biraz daha konuşmasını bekliyorum.*

*Hâlâ orada mısın?*

*Evet.*

*Ah. Konuşmadığın için emin olamadım.*

*Çünkü konuşuyordun ve bir başkası konuşurken konuşmak kabalık olur.*

*Ah... şey... ne yapıyorsun?*

*Telefonda konuşuyorum. Seninle.*

*Babanla konuşabilir miyim?*

Kanepeye bakıyorum. Babam hâlâ halıdaki noktaya bakıyor. *Şu anda bir sürü şeyle baş ediyor. Ama kitap okumuyor ya da Bayan Brook'la veya başka bir danışmanla konuşmaya gitmiyor.*

Babam kanepede kafasını kaldırıyor. *Kim o?*

*Jolee hala sanırım. Bekle. Jolee hala mısın?*

*Evet! Doğru tahmin!*

*Jolee hala.*

Babam ayağa kalkınca içindeki bütün hava boşalmış gibi ofluyor ve telefona uzanıyor.

Telefonu ona veriyorum.

Duvara yaslanıyor. *Merhaba, Jo-Jo.*

Jo-Jo babamın Jolee halaya taktığı isim. Takma ad. Scout gibi. Babam Jolee halanın ağabeyi. Jem gibi. Devon gibi. Devon'un ESKİDEN olduğu gibi. Babam Jolee halanın ana sınıfından kalma parmak boyası el baskısını hâlâ saklıyor. Televizyonun yanındaki duvarda, küçük mavi bir çerçeve içinde. Üstünde HARE'ye yazıyor çünkü beş yaşındayken çok akıllı değilmiş ve babamın aslında Harry olan adını doğru yazamamış.

Babam Jolee halayla konuşurken başını iki yana sallıyor. *Bir danışmana gidecek param yok.*

Sessizlik.

*Ne sigortası? Benim sigortam falan yok.*

Sessizlik.

*Sen bir danışmanla görüşmenin kaçta patladığını biliyor musun?*

Sessizlik.

*Hiç para kazanmayan bir insan değilsen klinikler bile para alıyor ve sırf bir danışmanla görüşebileyim diye işimden ayrılacak değilim.*

Sessizlik.

*Evet, ona faydası olacağından eminim ama en azından okulda danışmanı var. Başka ne yapacağımı bilmiyorum.*

Sessizlik.

*Biliyorum, Jo-Jo. Elbette onları bırakamazsın. Çok küçükler. Babam başını sallıyor. Daha yakında yaşamazsın ben de isterdim. Sen hâlâ benim... en yakın arkadaşısın. Arkadaş kelimesini söylerken, boğazından bir hıçkırık yükseliyor.*

Duvardan kayarak yere oturuyor. Başını öne eğiyor ve serbest olan eliyle örtmeye çalışıyor ama başının da eliyle ve telefonla birlikte sarsıldığını görebiliyorum. Burnunu çektiğini de duyabiliyorum. Sonra derin bir nefes alıyor ve başını kaldırıp Jolee halanın duvardaki el baskısına bakıyor ve *sağ ol*, diyor.

Babamı dinlememeye çalışıyorum çünkü şu anda içimin alabileceği kadar empatiyi aldım zaten. Empati insana kendini gerçekten çok üzgün hissettirebiliyor.

Kafamı kanepenin minderinin altına sokup Devon'un sandığına bakıyorum.

Babamın yine, *sağ ol*, dediğini duyuyorum.

Devon'un sandığına bakmaya devam ediyorum çünkü bana küçük bir parçasının hâlâ burada olduğunu hissettiriyor. Bana sandık yapmayı asla öğretemeyeceğini bilsem de. Bana hiçbir şey öğretemeyecek olsa da. Onu bir daha hiç göremeyecek ve ona bakıp, *sağ ol*, diyemeyecek olsam da.

Sandığa baktıkça onu sivri köşeli bir çarşıftan yumuşak bir şeye dönüştürüyorum. Sanırım istemeden pelüşleme yapıyorum. Gözleriniz zaten bulanık görürken kolay oluyor.

## YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

# BAYAN BROOK YOK

Sınıfın geri kalanı teneffüse çıkmak için sınıftan dışarı koşuyor. Ben Bayan Brook saatine gitmek için ayağa kalkıyorum ve sigorta gerektirmediği için babam onunla görüşmeye gelebilir mi diye sormaya karar veriyorum. En azından benden hiç sigorta istemiyor. Ve yetişkin olmasına rağmen, babamla görüşebileceğini söylemişti.

Bayan Johnson, *ah, Caitlin, az kılsın unuttuyordum.*  
*Bayan Brook burada değil, diyor.*

*Biliyorum. Odasında.*

*Hayır. Şehir dışına çıkması gerekti.*

*Neden?*

*Kız kardeşi zor bir hamilelik geçiriyor.*

*Konuştüğüm Kişiye Bakıyorum.*

Bayan Johnson önce yere, sonra bana bakıyor. *Henüz doğmamış ikiz bebekleriyle çok sorun yaşıyormuş.*

*Bebeklerin sadece doğduktan sonra sorun yarattığını sanıyordum.*

*Bazen hem önce hem sonra olur. Bu nedenle Bayan Brook kız kardeşine yardım etmek için ne yapabileceğine bakacak. Derin bir iç çekiyor. Umarım her şey yolunda gider.*

Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum. Ya gitmezse?

*Ben sadece... umarım bebekler iyidir demek istedim.*

*Ya değilirse? Ne sorun olur?*

*İyi olacaklarından eminim. Hamilelik... zordur.*

*Nereden biliyordu? Hamile misiniz?*

Bayan Johnson'un yüzü pembeleşiyor. *Ha-hayır.*

*Ben de hamile olmak istemem, diyorum. Zaten baş etmem gereken yeterince zor şey var.*

Bayan Johnson teneffüse çıkmak yerine sınıfta oturmama izin veriyor. Resim yapmam için bana bir kâğıt veriyor. Bayan Brook için Yüz İfadeleri Tablosu'na bakan pelüş hayvanların resmini çizmeye karar veriyorum çünkü tabloyu ezbere biliyorum.

Bayan Johnson Bayan Brook'a çizimin yanında vermek için bir mektup yazmamın iyi olacağını söylüyor. İç geçiriyorum çünkü resim yapmayı tercih ederim ama Bayan Johnson Konuştuğu Kişiye dik dik Bakınca,

Çizim yapmak konusunda daha iyi olmama ve Bayan Johnson'un bunu artık öğrenmiş olması gerekmesine rağmen, mektubu yazıyorum.

*Sevgili Bayan Brook, zor kız kardeşiniz ve hâlâ içinde olan bebekler sorun çıkardığı için çok üzgünüm. Umarım uslu dururlar da yakında dönersiniz. Ben incelik pratiğı yapacağım ve yürürken hızınıza ayak uyduracağım. Ve söz veriyorum arkadaşınız olacağım. Scout sözü.*

*Caitlin Ann Smith.*

## YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

# ÇİZİMLER

Babam vurulan insanların aileleri için düzenlenen bağış eğlencesine gideceğimizi söylüyor. Eğlenceyi bizi önemseyen ve bize yardım etmek isteyen insanların düzenlediğini söylüyor ve kalabalıktan hoşlanmamama rağmen gitmek zorundayız çünkü bizim için yaptıklarını takdir ettiğimizi göstermeliyiz ve takdir ediyormuşuz ve orada olmak istemememize rağmen istiyormuşuz gibi davranmalıyız çünkü kimse bir yardım eğlencesi düzenlemek zorunda değil ama yine de düzenliyorlar.

*Gitmek istiyorum, diyorum, bahane aramayı bırakabilirsin.* Bağış eğlencesi kulağa iyi bir şey gibi geliyor.

Babam susuyor. Anlamamış gibi başını yana yatırıyor. Nedenini bilmiyorum.

*Orada ne tür eğlenceler olacak, diye soruyorum.*

*Sanırım bir tür yazılı teklifli açık artırma ve bir çekiliş olur. Başka ne olur, emin değilim.*

*Ah, kulağa çok eğlenceli gelmiyor.*

*Cait-LIN, diyor uyarır gibi.*

*Tamam tamam.*

Bağış eğlencesi Virginia Dare Ortaokulu'nun yemekhanesinde düzenleniyor. Yemekhane kapısının yakınında arabadan inince babam bir an durup okula bakıyor. Gözlerini birkaç kez kırıştırıyor ve öyle bir yutkunuyor ki boğazındaki yumru birkaç kez inip kalkıyor. Sonra derin bir nefes alıyor ve kapıyı itiyor.

İçerisi gürültülü ve pelte kıvamında spagetti kokuyor ve ışık gözlerimi kısmama neden oluyor. Neredeyse aynı anda bir sürü vücut, biz mikrop, onlar da etrafımızı sarmak ve bizi yok etmek için gönderilmiş beyaz kan hücreleriymiş gibi etrafımızı kuşatıyor. Tıkanır gibi oluyorum. Babamın elini sımsıkı tutuyorum. Kocaman, tüylü ve terli ama bununla Baş Etmek zorundayım yoksa boğulacağımdan eminim.

*Bu benim kızım, Caitlin, diyor babam.*

*Merhaba Caitlin, diyor bir ses. Nasılsın?*

Gözlerimi yerden ayırmıyorum. Babam yüzünü yüzüme yaklaştırıyor. *Konuştuğun Kişinin Yüzüne Bakmayı ve güzel bir şeyler söylemeyi unutma.*

Konuştuğum Kişinin Yüzüne Bakmıyorum ama güzel şeyler söylüyorum. *On yaşındayım. Gelecek ay doğum günüm var. En sevdiğim renk mor. En sevdiğim oyun Mario Kart ama her tür video oyunu olur. En sevdiğim video Bambi ama son zamanlarda o kadar hoşuma gitmiyor.*

*Ah... şey... ne güzel,* diyor ses ve vücudu önümden çekiliyor.

Babam, *bir dahaki sefere kendin hakkında bu kadar çok şey söylemene gerek yok,* diyor.

Ona yardımcı olmaya çalıştığımı, bu nedenle bana bir şey almak istemeleri ihtimaline karşı insanlara doğum günüm için ne istediğim konusunda bilgi verdiğimi söylemeye çalışıyorum ama babam beni başka bir insanla tanıştırıyor.

Bu kez en azından Konuştuğum Kişiye yakın olan Şapkaya Bakıyorum. Şapka şemsiye kadar ve bana ne söyleyeceğim konusunda bir fikir veriyor. *İnsanlar gök delinmiş gibi yağmur yağıyor dediklerinde, aslında gök delinmiyor. Bu, sadece çok fazla yağmur yağıyor demek. Ama gök delinmese de, bir fırtınanın içine çekilirlerse havadan kafanıza kurbagalar düşebilir. Ayrıca pembe kar da yağabilir, tabii eğer kırmızı toprak suyun içinde çözülür ve buharlaşırsa...*

Babam omzumu sıkıyor. Bu, sohbet bitti demek.

Bir başka ses, *merhaba, Caitlin,* diye bağırıyor ve kocaman bir el Kişisel Alanıma uzanınca geri çekiliyorum.

*Merhaba de, diyor babam.*

*Merhaba.*

*Konuştuğun Kişiyi Bak, diye hatırlatıyor babam.*

Başım öne eğik duruyor ama kulaklarından birini görebilecek şekilde yana yatırıyorum.

Babam, *Cait-LIN*, diyor uyarma sesiyle.

*Ne? Şapkadandan daha yakın ya işte!*

*Güzel bir şey söyle, diye tıslıyor babam.*

Babam tıslıyorsa ciddidir. Güzel bir şey söyleyene kadar beni rahat bırakmayacak demektir. Odaklanmaya çalışıyorum. Adamın kulağına bakıyorum. Güzel ne söyleyebilirim? Sonunda ne diyeceğimi buluyorum ve *sırf kulağınızdan tüyler fışkırıyor diye iğrenç olduğunuzu düşünmüyorum, diyorum.*

Babam beni iki omzumdan birden kavrayıp hızla çekiyor. Bu, sohbet HEMEN ŞU ANDA BİTTİ, demek.

Etrafta Michael'ı arıyorum çünkü annesi Devon gibi vurulduğu için o da bağış eğlencesinde olmalı. Artık benim değil Josh'un arkadaşı olduğunu biliyorum ama bu insanların hepsinden hoşlanmadığım için en azından onu görebilmek istiyorum. Birden karşımda bir yüz beliriyor, burun deliklerimden içeri kahve kokan bir nefes doluyor ve bir ses, *tanışmayı çok isteyeceğinden emin olduğum biri var, diyor.*

Ben de yanıldığından eminim.

Babaminkini tutmayan elimi tutuyor, hızla geri çekiyorum.

*Ben de sizinle geleyim, diyor babam.*

Kahve Nefesli Kadının peşinden üstünde bir ışık olan bir şövaleye gidiyoruz ve ben dik dik bakıyorum.

*Gördün mü? Bay Walters'ı seveceğini düşünmüştüm.*

Bay Walters'ın kim ya da nerede olduğunu bilmiyorum ama şövale hoşuma gidiyor. Üstünde bir oğlanın karikatürü var. Çocuğun vücudu küçücük, kafası kocaman. O kadar çok sırtıyor ki yanakları gözlerini ittiği için gözleri bile Bayan Brook'un bana bir milyon kez gösterdiği göz fotoğrafları gibi mutlu.

Bir erkek eli uzanıyor ve devasa kafaya bir tutam dik saç ekliyor.

Gülüyorum. Belki de gerçekten bir bağış eğlencesi bu.

*Hoşuna gitti mi, diyor bir erkek sesi.*

Başımı evet der gibi sallıyorum. Normalde yabancılarla konuşmam ama böyle resim yapabiliyorsa o kadar yabancı olamaz.

*Ben ortaokulun resim öğretmenini Charlie Walters, diyor ses. Senin resmini de yapayım mı?*

*Ben kendi resimlerimi kendim yaparım, diyorum.*

*Senin resmini çizeyim mi demek istedim.*

*Hayır. Neden kendi resmimi isteyeyim ki?*

*Baban senin resmini isteyebilir.*

Başımı hayır der gibi sallıyorum. *Babam beni her gün görüyor. Bir resme ihtiyacı yok.*

*Ama bu farklı türde bir resim. Kişiliği ve duyguyu yansıtıyor.*

Konuştüğüm Kişiye Bakıyorum. Kalem tutan eline bakıyorum. Bir kara kalem. Benimki gibi.

Kıkırdıyor. *Bana inanmıyor musun?*

Başımı hayır der gibi sallıyorum.

*Sana göstereyim. Şuraya otur.*

*Hayır. Birinin duygusunu yansıtırken sizi izlemek istiyorum.*

*Beni çiziz,* diyor babam ve şövalenin arka tarafındaki küçük bir tabureye oturuyor.

Karikatür karakterinin patates kafadan kirpi kafaya ve babamın kafasına dönüşmesini izliyorum. Bay Walters kafaya burun ve ağızdan önce kulakları koyuyor. Gözlerini çizmeden önce bir süre kısık gözlerle babama bakıyor. Gözler konusunda çok dikkatli. Onları dıştan içe doğru kademe kademe çiziyor. Ama iç kısma ulaşıncaya durmuyor. Mavi bir kalem alıp gözlerin derin, dokulu ve dolu görünmesini sağlayan renkli küçük noktalar ve çizgiler ekliyor. Ve bir şey daha. Çizdiği gözler üzgün bakıyor. Babamın gerçek gözlerine bakıyorum ve resim gözlerini kırpıstırmadığı ya da kaçırmadığı için orada görmek bana daha kolay gelse de, babamın gerçek gözlerinde de hüznü görüyorum.

*Okuldaki Yüz İfadeleri Tablosu'nu siz yapmalısınız, diyorum Bay Walters'a. Şu anda elimizde olandan çok daha iyisini yapabilirsiniz.*

Başını hafifçe eğip gülümsüyor. *Çok teşekkürler. Kâğıdı şövaleden çekip çıkarıyor ve babama verdikten sonra bana bir kara kalem uzatıyor. Şimdi sen de beni çizmeyi denemek ister misin?*

*Ben insanlar konusunda çok iyi değilim. Ya da duygular. Ama ben iyi bir gözlemci olduğumu düşünüyorum ve ilk adım budur.*

Konuştüğüm Kişiye Bakıyorum. Gözlerinin içine. Gözleri mutlu görünüyor ama acımasızca güler gibi mutlu değil. *Mutlu musunuz?*

*Evet. Şimdi, bakalım bunu çizebilecek misin?*

Kara kalemi hâlâ uzattığı için alıyorum.

Bay Walters kalkıyor, tabureye gidiyor ve yüzü bana dönük olarak oturuyor.

Babam arkamda duruyor. *Başla. Bay Walters'ı çiz.*

*Ama beni İZLEME! İzlersen çizemem.*

*Pekâlâ. Ben odada dolaşıp başka şeylere bakayım. Olur mu?*

*Olur. Balık tutma tezgâhı varsa bana haber ver çünkü orada hep güzel ödülleri olur. Ve jöleli kurtçuk şeker varsa hepsi bitmeden önce biraz al. Lütfen.*

Karşımdaki kocaman, boş kâğıda bakıyorum. Genellikle sadece küçük kâğıtlarım olur.

Şövalenin dış çevresinin arkasından sallanan bir el görüyorum. *Hu huuu! Buraya bakmalısın.*

Şövalenin arkasına bakıyorum. Konuşan Bay Walters. *Benim babanda yaptığım gibi, işe kafamın dış kısmıyla başla.*

Öyle yapıyorum. Bir Patates Kafa çiziyorum. Sonra saç ekliyorum ama çok az çünkü Bay Walters'ın çok fazla saçı yok. Burun kolay, kulaklar da öyle. Ağız daha zor çünkü normalde ağızlara sözcükler çıkarken bakarım ve şu anda Bay Walters'ın ağzından hiç sözcük çıkmıyor. Dümdüz. Ancak bazı kıvrım ve çizgileri fark ediyorum ve onları da ekliyorum.

*Renkli kalemli ve pastelleri de istediğin gibi kullanabilirsin, diyor.*

Başımı hayır der gibi sallıyorum. *Ben renk kullanmam. Resimlerim siyah beyazdır, bulanıklaştıracak hiçbir şey olmaz. Öyle daha kolay. Bulanıklaştırmak pelüşlemede iyi olur, çizimde değil.*

Bay Walters Anlamamış gibi başını yana yatırıyor ama şu anda açıklamak istemiyorum çünkü resim yapmakla meşgulüm.

*Vay canına, diyor bir ses arkamdan. Bu muhteşem! Bunu gerçekten sen mi çizdin?*

Resmi saklamak için kollarımı üstüne koyduktan sonra arkama dönüyorum ve okuldan Emma'yı görüyorum.

*Bir bakayım, diyor.*

*Hayır.*

*Haydi ama! Devam et! İzlemek istiyorum!*

*Sen izlersen yapamam, diyorum ona.*

*Lütfen?*

*Hayır!*

Bir el Emma'nın omzunu sıkıyor. Bir kadın sesi, onu biraz rahat bırakalım, sonra işi bitince gelip bakabiliriz, diyor.

Emma kişner gibi bir ses çıkarıyor ama uzaklaşıyor.

Güzel. Ancak resmimin gözlerinde takılıyorum ve gözlerimi kâğıda dikiyorum.

*Gözlerime bakmalısın, diyor Bay Walters.*

*İç geçiriyorum. Bayan Brook akrabanız mı?*

*Hayır. Neden?*

*O da hep gözlerine bakmamı ister.*

*Gözler ruha açılan pencerelerdir, diyor Bay Walters.*

*Gözlerin içine bakarsan bir insan hakkında çok şey görebilirsin.*

Konuştüğüm Kişiyi –gözleri dâhil– Bakıyorum. Gerçekten mi?

Gülümsüyor ve başını evet der gibi sallıyor.

Ama gülümsemesinde bir tuhaflık var. Gözlerinin içine bakıyorum. Belki de tuhaf olan gözleri. Bayan Brook'un bana gösterdiği mutlu göz fotoğraflarındaki gibi mutlu görünmüyorlar. Belki de gülümsemesi gözlerini,

mutlu gözlerin olması gerektiği kadar itecek genişlikte olmadığından. *Bir sorun var, diyorum ona.*

*Neden öyle söylüyorsun?*

*Gözleriniz ve ağzınız birbirine uymuyor.*

*Ah, diyor başını sallarken. Belki de duygular konusunda sandığından daha iyisindir.*

*Ama hangisi doğru bilmiyorum.*

*İkisi de doğru. Gülümsüyorum çünkü senin harika ve yetenekli bir kız olduğunu düşünüyorum. Gözlerim hüznü, çünkü senin ve babanın yaşadıklarını düşünüyorum.*

*Bir an durup ne demek istediğini düşünüyorum. Ah. Devon yüzünden.*

*Evet. Devon yüzünden. Bir dönem benim sınıfımdaydı. Onu özlüyorum. Buradaki herkes özlüyor.*

*Onu neden özlüyorsunuz ki? Siz resim öğretmenisiniz. Devon resim çizemez bile.*

*Hepimizin tutkuları farklıdır. Onunki bir Kartal İzci olmağı.*

*Ama sandığını tamamlayamayacak, bu yüzden Kartal olması imkânsız.*

*Bay Walters başını sallıyor. Sandığı duydum. Sesi çatlıyor. Çok zor.*

*Devon bir şey zorsa bunun sadece Çabalamak gerektiği anlamına geldiğini söyler.*

*Bay Walters omuz silkiyor ama burnunu çok fazla çektiği için konuşamıyor.*

*Belki de Sünger Çekmenin bir yolunu bulmalısınız.*

Konuştugu Kişiyi Bakıyor. *Sanırım hepimiz Sünger Çekmenin bir yolunu bulmalıyız. Bu olay bütün bölge halkını incitti. Hepimiz üzgünüz. Gözleri artık sulanmaya başlayacak kadar üzgün.*

Kalemi şövalenin önündeki düz kısma bırakıyorum. *Artık canım resim yapmak istemiyor.*

Tabureden fırlayarak kalkıyor. *Çok özür dilerim. Seni üzmeğe istemezdim. Şövaledeki kâğıda bakıyor. Vay canına. İnanılmaz. Gözleri yapmayı denemek ister misin?*

Başımı hayır der gibi sallıyorum. *Henüz bütün yüzü yapabileceğimi sanmıyorum.* Belki daha sonra.

Gözsüz resmi şövaleden çekip çıkarıyor ve bana veriyor.

Babam yattıktan sonra, gizlice Devon'un odasına giriyorum ve Bay Walters'ı kartal resmimin yanına, duvara yapıştırıyorum. Bu yaptığım ilk yüz resmi. Gözleri olmasa da.

## YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

# KAYIP

Salı akşamı mutfağa girdiğimde babam lavabonun önünde ayakta duruyor.

*Akşam yemeğinde ne var,* diye soruyorum.

Hızla dönüyor, gözleri kocaman açılmış, sanırım bu şaşırdığı anlamına geliyor. Yoksa burada yaşadığımı bilirken neden şaşırsın ki?

*Ne var,* diyorum.

*Özür dilerim.* Lavaboya dönüyor. *Kaybolmuşum...*

*Mutfaktasın,* diyorum. *Oturma odasının bitişiği. Sonra yatak odalarına giden...*

*Biliyorum, Caitlin. Sadece kendimi biraz kayıp hissettiğimi kastedtim.* Lavabonun kenarına tutunuyor. *Önümüzdeki yıl... ortaokula... başlayacaksın.*

*Hayır. Ortaokula ağustosta başlayacağım. Bu yıl yani.*

Dönüyor ve Konuştuğu Kişiye Bakıyor. *Sen... Duruyor, eliyle ağzını kapıyor. Sonra elini geri çekiyor. O okula... gitmek konusunda rahat mısın?*

*Virginia Dare'e mi?*

Ben bunu söylerken derin bir nefes alıyor.

*Devon'un okuluna?*

Gözlerini kapıyor.

Omuz silkiyorum. *Sanırım. Ortaokulda teneffüs yok ve ben teneffüsü sevmiyorum.*

Babam gözlerini açıyor ama havaya dik dik bakmaya devam ediyor. *Ücretini ödemeye gücüm yetseydi seni özel bir okula gönderirdim.*

İnsanlar özel okullardan hep bahseder ama tam olarak ne olduklarını bilmiyorum. Bu yüzden soruyorum. *Özel, okuldaki tek kişi ben olacağım mı demek? Çünkü bu çok hoşuma giderdi.*

*Hayır. Elbette değil.*

*Yani normal bir okul gibi.*

*Hemen hemen.*

Başımı iki yana sallıyorum. *O zaman özel okul istemem. Normali benim için uygun.*

Başını onaylarcasına sallıyor ve rahat bir nefes alıyor. *Tamam.*

## YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

# BULUNDU

Bayan Brook saatim yok çünkü Bayan Brook hâlâ zor kız kardeşinin yanında.

Bayan Brook saati yerine sınıfın geri kalanıyla birlikte teneffüse çıkmak zorunda kalıyorum ve küçük çocukların teneffüsünü kaçırıyorum. Küçük çocukların teneffüsündeki arkadaşımı kaybettiğim için bunu çok sorun etmiyorum. Asıl sorun dönüş yolunda kordorda Michael'ın sınıfının yanından geçmek ve Josh'un ona beşlik çaktığını görmek. Michael'a bakmıyorum ama Koridorlarda Konuşmak Yasak kuralına rağmen, *MERHABA, CAITLIN*, diyor ve göz ucuyla bana özel selamımızı verdiğini görüyorum ama bu artık bana o kadar özel gelmediği için karşılık vermiyorum.

Sınıfım bilgisayar laboratuvarına gidiyor. Bayan Johnson serbest zamanımızın olduğunu, bilgisayar oyunları dışında, bilgi edinmek istediğimiz herhangi bir konuyu araştırabileceğimizi söylüyor. Ben Kartal İzçileri ve Kartal İzci projelerini okuyorum. Hiçbiri Devon'un odasında duran sandığı kadar iyi değil. Tamamlanmış olmaları ve Devon'un projesinin hep yarım kalacak olması dışında. Devon'un bana öğretmeye fırsatı bile olmadı.

Midemde bir teneffüs hissi oluşuyor ve hiçbir zaman sonlanamayan Kartal İzci projesini düşünmemeye çalışıyorum. Ya da Kartal İzçileri. Bilgisayar monitörünü arkasındaki pencereyle birlikte pelüşleyerek kocaman, gri bir lekeye dönüştürmeye başlarken, Bayan Johnson'un üç dakikamızın kaldığını ve bakmak istediğimiz son bir şey varsa tam zamanı olduğunu söyleyen sesini duyuyorum.

Birden Sünger Çekmeyi araştırmam gerektiğini hatırlıyorum çünkü belki Sözlüğümdekinden bile daha iyi bir tarifi olabilir. Bu nedenle arıyorum ve şunu buluyorum:

- bir şeyi hiç olmamış gibi geride bırakma.

- örnek: *sonunda projeyi tamamlayıp geçmişe sünger çektiler.*

Devon'un Kartal İzci projesini zihnimde canlandı-  
 rıyorum ve onu tamamlamayı ve Kartal İzci olmayı ne  
 kadar istediğini düşünüyorum. Ve bana ahşap işlemeyi  
 de öğreteceğini. Sonra ellerimi hızlı hızlı sallamaya baş-  
 lıyorum ve Kalbim kulaklarımda atıyor ve nefes almakta  
 zorlanıyorum ve bir inilti duyuyorum, benden çıkıyor  
 olmalı çünkü Bayan Johnson, *Caitlin, iyi misin, diyor.*  
 Ve bütün dünyaya haykırdığımı duyuyorum ve kafamın  
 içinden, *artık zorlu bir hayat tecrübesini duygusal açıdan*  
*nasıl geride bırakacağımı biliyorum,* diye geçiriyorum ve  
 Bayan Johnson omuzlarımı tutuyor ve beni sarsıyor ve  
 umurumda bile olmuyor ve *ne oldu, ne oldu,* diye bağı-  
 rıyor ve ben de Devon'un beni cennetten duyabileceği  
 kadar yüksek sesle bağıriyorum: *BULDUM! BULDUM!*  
*BULDUM!*

## YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

# MENTEŞELER

Babam beni okuldan erken alınca, bana ÖNDÇ'mi sormaya çalışıyor ama ben, *Lowe's'a gitmeliyiz*, diyorum.

*Ne?*

*Hemen şimdi!*

*Neler oluyor, Caitlin?*

*Sünger Çekmek için! Hızlı git.*

Babamın sesi bir şeyler söylemeye devam ediyor ama ben arka koltukta zıplamakla meşgul olduğum için sözcükleri duyamıyorum.

Lowe's'a geldiğimizde mağazanın içine doğru koşuyorum ve rafların arasındaki koridorlara dalıyorum ve babam *Caitlin, Caitlin! Özür dilerim, hanımefendi! Pardon! Caitlin! Pardon!* diyerek peşimden koşuyor. So-

nunda menteşelerin olduğu yeri buluyorum ve heyecandan nefes nefeseyim ve babamın acele etmesi için ellerimi sallıyorum. Babam da nefes nefese ve *CAIT-LIN!* diyor ama ben irili ufaklı menteşe kutularını sallayarak *hangileri*, diyorum.

Babam hâlâ nefes nefese ama hemen bir şey söylemiyor. Sonra *sen neden bahsediyorsun*, diyor.

*MENTEŞELER! Hangilerinden lazım?*

Babam başını yana eğiyor. *Ne için?*

*SANDIK! Neden Anlamıyor ki?*

*Sandık mı?*

*DEVON'UN SANDIĞI! ONUN KARTAL İZCİ PROJESİ!*

Babamın omuzları düşüyor ve başı öne eğiliyor. Elini alnına koyup gözlerini kapıyor.

*Yardımcı olabilir miyim*, diyor kırmızı önlüklü bir adam.

Babama bakıyorum. O yardım etmeyince, yabancılarla konuşmaktan hoşlanmamama rağmen, *evet*, diyorum. *Sandık için menteşelere ihtiyacımız var.*

*Ne tür menteşelere?*

Konuştuğum Kişiye Bakıyorum. *Sizden de fayda yok.*

Babama bakıyor.

*Bugün menteşeye ihtiyacımız yok*, diyor babam alçak sesle.

*Ama neden*, diye soruyorum.

*Sandık üstünde çalışmaya hazır değilim.*

*Ben hazırım.*

*Önce bunu konuşmalıyız.*

*Tamam. Konuş.*

*Evde.*

*O zaman Lowe's'a yine gelmemiz gerekir.*

*Daha sonra, diyor.*

*Saat kaçta?*

*Bilmiyorum.*

*Bunu arabada konuşup sonra geri gelemiz miyiz?*

Babam dönüyor ve önce ona, sonra bana bakan insanların arasından geçerek koridorda ilerliyor. Koridorun sonuna gelince sağa dönüyor ve gözden kayboluyor. Ben gözlerini bana dikmiş yabancıların arasında kalıyorum. Ağlamaya başlıyorum ve koridorda “Baba!” diye bağırarak koşuyorum ve onu bulmama rağmen arabaya binene kadar, eve gidene kadar ve eve gittikten sonra Devon’un odasındaki gizli yerime girip mor polarıma sarınarak uzun süre ağlıyorum çünkü babam sandık üstünde çalışmakla ilgilenmediğini ve bunu ondan daha uzunca bir süre istemememi söylüyor.

## YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

# KARTAL İZCİ

Okulda bana özel bir telefon geliyor. Arayan Bayan Brook. Ofise kadar gidip ön bürodaki masada duran telefondan konuşabiliyorum. Bayan Brook benimle bizzat konuşmak ve nasıl olduğumu öğrenmek istediğini çünkü okula birkaç gün daha dönemeyeceğini söylüyor.

Ona sonunda nasıl Sünger Çekeceğimi bulduğumu ama bunu nasıl yapacağımızı bilmeme rağmen, babamın benimle iş birliği yapmadığını anlatıyorum.

Sabırlı olmam ve denemeye devam etmem gerektiğini söylüyor. *Bazen bazı şeyler ilk seferinde yoluna girmez ama zamanla hallolurlar.*

*İncelik gibi mi?*

*Kesinlikle.*

*Ya arkadaş edinmek?*

*Evet.*

*Benim için bile mi?*

*Kesinlikle. Ben sana güveniyorum. Yeter ki denemeye devam et.*

Ben telefonu bırakıp çıkarken Josh, müdirenin odasına giriyor.

Kafasını çeviriyor ve bana, *eziğ*, diye fısıldıyor.

*Biliyorum, diyorum ama yine de denemeye devam edeceğim.*

Başını iki yana sallıyor ve kışner gibi bir ses çıkarıyor.

Sanırım Anlayacağıma inanmıyor, bazen bundan ben de çok emin olmuyorum ama Bayan Brook emin, bu nedenle inceliğim üzerinde çalışmaya devam edeceğim.

O günün ilerleyen saatlerinde Michael'ı koridorda görüyorum. Artık onu teneffüste görmüyorum çünkü Bayan Brook'un yokluğunda programım sadece ilk teneffüse çıkacağım şekilde değişti. Artık arkadaşım olmamasına rağmen ona, *Sünger Çekmenin yolunu buldum ama hâlâ Üstünde Çalışmam gerekiyor*, diyorum.

Ona söylemek zorundaydım. Söz verdim. Scout sözü.

Bana tuhaf tuhaf bakınca zaten artık arkadaşım olmak istemediğine karar veriyorum.

Dolabımda beyaz bir tişört buluyorum ve çıkmayan keçeli kalemle üstüne bir kartal çiziyorum. Babamın

Devon'un bana izci anlamına da gelen Scout diye seslendiğini ve ikisini birleştireceğini –Kartal ve Scout, yani izci– böylece Devon'un Kartal İzci Projesi'nin aklına geleceğini ve birlikte proje üstünde çalışabileceğimizi umuyorum.

Ama babam fark etmiyor.

Kanepenin önünde bir o yana, bir bu yana gidip gelmeye devam ediyorum.

Sonunda babam, *senin tuvaletin mi geldi*, diye soruyor.

*Hayır*, diyorum. *Tiştörtümü beğendin mi?*

*Hı-hı.*

İç geçiriyorum. *KARTAL SCOUT. İzci gibi Scout yani. Anladın mı?*

Babam başını yana yatırıyor.

*Bu bir kartal resmi ve ben Scout'um.*

*Ah.*

*Artık sandık üstünde çalışmaya hazır mısın?*

Başını hayır der gibi sallıyor.

*Baba. Sandığı tamamlamalıyız.*

Başını bir kez daha sallıyor.

*Ama neden?*

*Yeterince tahtamız bile yok.*

*Alabiliriz.*

*Bu özel bir tahta.*

*Ne kadar özel?*

*Bu bir Misyon sandığı.*

*Ne demek bu?*

*Çeyrek kesim meşe gerektiren bir mobilya tarzı. Pahalı ve çalışması zor bir ahşap.*

*Ama ben yardım edebilirim. Bu bir grup projesi olabilir. Bayan Brook da grup projelerinde çalışma pratiği yapmam gerektiğini söylüyor, bu nedenle mükemmel olur.*

Babam oturma odasından çıkıyor.

Çeyrek kesim meşeyi ve ne anlama geldiğini hâlâ bilmediğimi düşünüyorum. Meşenin ne olduğunu biliyorum. Arka bahçede bir meşe ağacımız var. Çeyrekliğin ne olduğunu da biliyorum. Eyalet Çeyreklikleri Haritamda 47 tane var çünkü Illinois, Florida ve Iowa'ninkiler düştü ve sanırım yatağımın altında bir yerdeler. Ve bir şeyi kesmenin ne anlama geldiğini de biliyorum. Sözlükte çeyrek kesimi arıyorum ama tanım yok. Sanırım parçaları benim birleştirmem gerekecek. Yani çeyrek kesim meşe, çeyreklikle kestiğiniz bir meşe olsa gerek.

Artık Eyalet Çeyreklikleri Haritamda 46 çeyreklik var, çünkü Virginia'nınki meşe ağacını kesmeye gidiyor.

## YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

# MİSYON

Tek söyleyebileceğim Virginia çeyrekliğimle meşe ağacından bir parça kesmenin bütün ömrümü alacağı. Pazartesi öğretmenlerin birlikte çalışma günü, bu nedenle pazar ve pazartesi günleri toplam altı saat on üç dakikamı o aptal ağacı kesmeye harcadım. Oradan bütün halinde bir ahşap çıkarmam imkânsız. Ayrıca parmaklarım o pütürlü, sert kabuklara sürtünmekten kan içinde kaldı ve acıyor.

Bayan Brook zor kız kardeşini ve sonunda doğan bebekleri ziyaretten döndü. Onu görmeyeli çok uzun zaman olduğu için odasına girince merhaba demek için elimi kaldırıp sallıyorum.

Çıglık atıyor. Beklediğim tepki bu değil. *Seni özledim ya da seni yeniden görmek çok güzel*, gibi bir şey söylemeli. Öğretmenler normalde öyle söylerler.

*Caitlin*, diyor Bayan Brook, *parmaklarında neden kesikler var?* Sesi tiz ve titriyor. *Ne yapıyordun?*

*Kesiyordum.*

*Ne?* Sesi çıglık gibi çıkıyor. Eliyle ağzını kapatıyor. *Neden?* Bu kez sesi boğuk bir ağlama gibi çıkıyor.

*Tahtaya ihtiyacım var.*

Elini ağzından çekiyor ve başını yana yatırıyor. *Anlamadım?*

*Sünger Çekmek için.*

*En başından anlatabilir misin?*

*Evet, anlatabilirim ama uzun bir hikâye, bu yüzden anlatmamayı yeğlerim.*

*Yani rica etsem anlatmaya şimdi başlayabilir misin?* Sesi yine titrek bir hal alıyor.

*Tamam. Peki. Babam sandığın üstünde çalışmak istemiyor ve ona ne zaman Sünger Çekmek istediğim için artık sandığın üstünde çalışabilir miyiz diye sorsam çalışamayacağımızı çünkü daha fazla tahta gerektiğini ve çeyrek kesim meşe olması gerektiğini söylüyor. Bulması çok zor diyor ama bizim bir meşe ağacımız var, benim de bir çeyrekliğim var, bu nedenle ağaçtan bir parça tahta kesmeye uğraşıyorum.*

*Ah, Caitlin! Zavallı yavrurum! Elini tekrar ağzına götürüyor. Hem de çok çabalamışsın!*

*Evet. Babam zorluğu konusunda haklıymış. Şimdi Anlıyorum.*

*Pekâlâ, diyor Bayan Brook, çeyrek kesim meşenin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama şu kadarını biliyorum, bir meşe ağacından bir çeyreklikle kesilmiş bir tahta değil.*

*Ah, sanırım Anlamamışım.*

*Babanı arayacağım.*

*Neden?*

*Ona çeyrek kesim meşenin ne olduğunu soracağım ve onu elde etmek için ne kadar çabaladığını anlatacağım.*

Şu işe bakın. Çeyrek kesim meşe, meşe ağacının Devon'un sandığı gibi Misyon tarzı mobilyalar için uygun şekilde kesilmesi demekmiş. Keşke babam böyle şeyleri bana anlatsa. Hayatımı çok kolaylaştırabilir.

## YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

# İYİ VE GÜÇLÜ VE GÜZEL

*Bayan Brook'u çok korkutmuşsun, diyor babam.*

*Ne?*

*Parmaklarının kesildiğini görünce çok üzölmüş.*

*Ben daha fazla üzöldüm. Onlar benim parmaklarım.*

*Ben... Anladığım kadarıyla çeyrek kesim meşe elde etmek için uğraşıyormuşsun.*

*Evet ve şimdi Anladım. Haklıymışsın. Gerçekten kolay değil.*

Babam iç geçiriyor ve köşede üstü çarşafıa örtölü duran sandığa ilk kez bakıyor. Ellerimi sallamak isti-

yorum ama bunun babamı mutlu etmediğini bildiğim için sallamak yerine üstlerine oturuyorum. Boğazım acıyor ve midemde çifte teneffüs hissi var ama *baba*, diyorum, *sandığı tamamlamak istiyorum*.

*Biliyorum*, diyor. Ama tamamlayacağını söylemiyor.

*Sünger Çekmek istiyorum*. Her şey bulanıklaşmaya başlıyor.

*Biliyorum*, diyor daha da alçak sesle.

*Sen de Sünger Çekmelisin*.

Bu kez biliyorum bile demiyor, sadece başını sallıyor.

Devon olsa ne derdi diye düşünüyorum. *Çabalamalısın, baba. Zor olsa ve asla yapamayacağını düşünsen, sadece çılgılık atmak, saklanmak ve durmadan ellerini sallamak istesen bile, denemek zorundasın*.

Babam gözlerini siliyor, ben de siliyorum çünkü benimkiler bulanık ve nedense şu anda görmenin gerçekten önemli olduğunu düşünüyorum. Gördüğüm şey vücudunun sarsıldığı oluyor, bu, ağlıyor demek ve çok geçmeden sesi tuhaf bir şekilde gülüyormuş ya da kusuyormuş gibi acayip çıkıyor ama ağzından bir şey akıyor. Sonunda yüzünü elleriyle örtüyor, sesi kesiliyor, sarsılması duruyor ve burnunu iki kez çektikten sonra ellerini indirip yüzünü bana çeviriyor.

*Sen nasıl bu kadar akıllı oldun?*

*Omuz silkiyorum. İncelik konusunda çok çalışıyorum*.

Sonra ellerimi ellerinin arasına alıyor ve geri çekmiyorum çünkü dikkatle ellerimdeki kesiklere bakıyor ve birinin ellerinde kesikler görsem ben de bunu yapmak isterdim, bu nedenle bakmasına izin veriyorum.

*Bunu yapmayı hâlâ istiyor musun?*

Meşe ağacını kesmeye devam etmekten mi yoksa sandık üstünde çalışmaktan mı bahsediyor bilmiyorum ama sandığı kastediyor olması ihtimaline karşı, *evet*, diyorum.

*Bunun Sünger Çekmemizi sağlayacağını mı düşünüyorsun?*

Başımı hayır der gibi sallıyorum. *Hayır, sağlayacağını biliyorum.*

Burnundan biraz hava verip başını sallıyor. Ellerimi bırakıyor ve bir kez daha iç geçiriyor. *Belki bu işten iyi ve güçlü ve güzel bir şey çıkarabiliriz.*

İyi ve güçlü ve güzel. Bu kelimeleri severim. Bana Devon'u hatırlatıyorlar. İyi ve güçlü ve güzel bir şey yapmak istiyorum.

*Pekâlâ*, diyor babam. *Haydi, yapalım.*

**YAŞASIN!** diye bağıriyorum. **YAŞASIN BABA! BENİM İÇİN YAŞASIN! DEVON İÇİN YAŞASIN! HEMEN ŞİMDİ BAŞLAYALIM.**

Babam tutuklanıyormuş gibi ellerini yukarı kaldırıyor. *Tamam. Tamam.* Bu yavaş ol demek.

*Ne zaman başlayabiliriz*, diye fısıldıyorum.

*Önce ahşap işleme konusunda bir şeyler öğrenmelisin. Elimizde bazı kitaplar...*

*Onları okudum bile, diye bağıryorum çünkü fısıldamayı unutuyorum.*

*Okudun mu?*

*Evet. Kitapları Devon'un odasına fırlatmıştın. Hatırladın mı?*

*Başını evet der gibi sallıyor. Tamam. Yine de yaparken biraz öğrenmen gerekecek. Gerçekten Anlamak için yapmalı ve hissetmelisin.*

*Ah. Tamam. Gerçekten Anlamak istiyorum.*

*Tamam ama şimdi yatma zamanı ve sandığın üstünde çalışmaya başlamadan önce, güzel bir uyku çekmeliyiz. Yarın başlayabiliriz.*

*İlk iş bunu mu yapacağız?*

*Önce biraz malzeme almamız gerekecek.*

*Lowe's'tan mı?*

*Başını onaylar gibi sallıyor.*

*Sabah 7.00'de açıyorlar, hatırlasana. Sen ve Devon sandık üstünde çalışırken, hafta sonları erkenden kalkardınız ve...*

*Biliyorum.*

*Oraya zamanında gitmek, kapıya yakın bir yer bulmak ve birinci sırada olmak için evden saat 06.40'ta çıkmalıyız.*

*İç geçiriyor. TAMAM.*

*Seni uyandırmamı ister misin?*

*Hayır. Kalkabilirim.*

*Emin misin?*

*Her sabah vaktinde kalkmıyor muyum?*

*Evet. Ama bunun yarın sabahla ne ilgisi var?*

*Kalkacağım. Endişelenme.*

*Tamam ama saat 06.00'da kalkmazsan seni uyandıracığım ki duş almaya vaktin olsun.*

Yatağıma girince babama sandığın üstünde çalışacağımızı hatırlatmak için üzerindeki çarşafı kaldırmam gerektiğine karar veriyorum ama uzun süre uyumadan beklemek zorunda kalıyorum çünkü babam gözlerini sandığa dikip saatlerce kanepede oturuyor. O, yatağına gidince kalkıp oturma odasına gidiyorum, sandığın çarşafını açıyorum ve bütün parçalarına gülümsüyorum çünkü nihayet Sünger Çekebileceğiz.

Ve babam fikrini değiştirirse bulamasın diye, çarşafı mor polarımın arasına sarıp karyolamın altına saklıyorum.

## YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

# HAYATIMIZIN PARÇALARINI YENİDEN BİR ARAYA GETİRMEK

Babama Devon'un listesini gösteriyorum. Başını sallıyor. Lowe's'a gidiyoruz ve çeyrek kesim meşe dâhil listedeki malzemelerin çoğunu alıyoruz. Ayrıca listede olmayan şeyler de alıyoruz. Ahşap dolgusu gibi.

Sandığa bir şey eklemeden önce babamın Hayatımızın Darmadağın Olduğu Gün vidaları söküp sandığı yere fırlattığı zaman oluşan delikleri ahşap dolgusuyla doldurması gerekiyor. Ayrıca Hayatımızın Darmadağın Olduğu Gün sandığı tekmeleyerek mahvettiği bazı kı-

sımları kesip çıkarması lazım. Hayatımızın Darmadağın Olduğu Gün sözcüklerini ve onları son zamanlarda hiç söylemediğimi düşünüyorum. Belki de hayatımızın parçalarını yeniden bir araya getireceğimiz gün gelmiştir.

Babamın bozduğu kısımları tamir etmesi uzun zaman alıyor. Sandık kadar onun da canı acıyormuş gibi yüzünü buruşturuyor ve sesler çıkarıyor. Hatta *çok zor* ve *çok ağır* gibi şeyler söylüyor.

Üçüncü kez *çok zor* dedikten sonra, *biliyorum*, diyorum. *ÖNDÇ durumu yaşadığın zaman böyle oluyor. Ortılığı birbirine katıyorsun. Ama sorun değil. Bir dahaki sefere biraz daha fazla çaba harcaman yeterli.*

*Zaten çok çaba harcıyorum, diyor babam.*

*Biliyorum. Bir çıkartma alacaksın.*

*Teşekkürler.*

*Tamam. Nazik olduğun için bir çıkartma daha almayı hak ettin.*

*Teşekkürler.* Dudaklarını birbirine bastırıyor ve neredeyse gülümser gibi oluyor. Babamın eskiden gülümsediğini unutmuştum. Acaba Sünger Çekmek onu yeniden gülümsetir mi?

Bir süre sonra kanepeye oturuyor ve Fox Beş Haberleri'ni açıyor.

*Sandık üzerinde çalışmaktan vazgeçmeyeceksin, değil mi, diye soruyorum.*

*Hayır. Sadece takılıp kaldım. Ve haberleri izlemek istiyorum.*

*Haberleri sevmiyorum.*

*Sadece biraz seyredeceğim.*

*Takıldığın yerden çıkmanın başka yolu yok mu?*

*Gidip şu ahşap işleme kitaplarından birini getirebilirsin. Başlığında MİSYON kelimesi olan. Ona baksam iyi olur.*

*Tamam.* Devon'un odasına koşuyorum. *Misyon* kitabını buluyorum ve tam çıkacakken dönüp odaya bakıyorum. Devon'un mavi storunun arkasında güneş parlıyor ve güneş içeri dolsun ve odasını ısıtıp aydınlatсын diye storu kaldırmaya gidiyorum ve ışık hüzmesinde toz zerrecikleri görüyorum. Devon'un parçaları olabilirler de olmayabilirler de ama odasının yeniden mutlu görünmesini sağlıyorlar.

*Caitlin! Kitap nerede kaldı?*

*Geliyor, diyorum. Ama önce önemli bir şey yapıyorum.* Devon'un kapısını açık bırakıyorum.

Oturma odasına geri döndüğümde, haberleri sunan kadın Virginia Dare saldırganından bahsediyor. *Saldırganın akli dengesinin bozuk olduğu ortada, diyor, tıpkı bugün Maryland'deki okulda silahlı saldırı düzenleyen oğlanlar gibi. Sizi olaya dair göstermek üzere olduğumuz videoda rahatsız edici görüntüler bulunduğu konusunda uyarmak isterim.*

Babam kumandayı kapıyor ve televizyonu kapatıyor.

İkimiz de hiç kıpırdamadan kanepede oturuyoruz.

Ben *Misyon* kitabına sarılıyorum ama Sözlüğümle aynı şey değil. Midemdeki teneffüs hissini geçirmiyor.

Kanepe minderinin üstü yerine altında olmayı yeğlerim ama donakalıyorum.

İkimiz de köşedeki sandığa bakıyoruz.

Babam iç geçiriyor.

Yüz İfadeleri Tablosu'nda *akli dengesi bozuk* diye bir ifade yok bu yüzden tam olarak neye benzediğini bilmiyorum. Fakat iyi bir şey olmadığını biliyorum. İnsana kötü bir duygu veren türden bir yüz olmalı çünkü artık sandık üstünde çalışmaya başladığımız için her şey yoluna girer sansam da hâlâ girmiyor.

## OTUZUNCU BÖLÜM

# ARKADAŞLAR

*Pekâlâ, diyorum Bayan Brook'a. Yakında oldu. Hazırım.  
Neye?*

*Anlamıyor. Arkadaşlık olayına. Zamanı geldi.*

*Ah, Caitlin, diyen Bayan Brook el çırpıyor. Çok sevindim! Fikrini ne değiştirdi?*

*Babam sandık üstünde çalışıyor. Onun için çok zor. Gerçekten Çabalaması gerekiyor. Eğer o bunu yapabiliyorsa sanırım ben de yapabilirim. Ve ayrıca... Belki Sünger Çekmeme yardımcı olabilir. Sandık tek başına işe yaramayacak gibi görünüyor.*

*Seninle o kadar gurur duyuyorum ki!  
Biliyorum.*

*Bence bundan gerçekten hoşlanacaksın.*

Başımı iki yana sallıyorum. *Ben hoşlanacağımı hiç sanmıyorum. Bence canımı acıtacak. Ama canım acıdıktan sonra belki bundan iyi ve güçlü ve güzel bir şey çıkar.* Babamın sandık hakkında söylediği gibi.

Bayan Brook öyle çok gülümsüyor ki yanaklarında iki sıra gamze beliriyor. Yanakları şişiyor, gözleri kısıyor ve içlerinden su çıkıyor ve yüzü bu haliyle biraz süngere benziyor.

Okuma arkadaşlığı saatinde arkadaşımı korkutmamayı başarıyorum. Sesimi alçak tutuyorum. Ve gülümsüyorum. Bazen. Bence bu iyi bir başlangıç.

Odanın diğer tarafındaki Michael'a özel selamımızı veriyorum. Sanırım Josh'la beşlik çaktığı zamandan bile daha fazla sırtlıyor ve arkadaşlık konusunda ne kadar iyi olduğumu görmek beni çok mutlu ediyor.

Yemekhanede çok güzel ve popüler bir kız olan Laura'nın yanına oturuyorum. Arkadaşım olmalı diye düşünüyorum.

*Ne yapıyorsun,* diye soruyor Laura.

*Yanına oturuyorum.*

*Neden?*

*Çünkü arkadaşım olmanı istiyorum.*

Laura etrafındaki diğer insanlara bakıyor. Hepsini kıkırdıyor, tepsileriyle duruyor ama oturmuyorlar. Bunlar normalde Laura'nın masasında oturan kızlar.

Onlara, *oturabilirsiniz*, diyorum.

Birbirlerine bakarak gülüyor ve gözlerini deviriyorlar.

*Anna'nın yerinde oturuyorsun*, diyor Laura.

*Ah*, diyorum. Bunu bana söylemesi büyük incelik çünkü dürüst olmam gerekirse, hepsinin oturduğu yeri hatırlamıyorum. Peynirli sandviçimden bir ısırık alıyorum.

*Yani kalk*, diyor Laura. Gözleri kısılıyor, ezilmiş gibi oluyor.

Konuştüğüm Kişiyi Bakıyorum. *Nerede oturmamı istersin?*

*Başka bir masada.*

Tepsimi alıp normalde oturduğum masaya gidiyorum. Tamam. İşe yaramadı. Başka birini deneyebilirim. Ama önce sandviçimi yiyorum çünkü acıktım.

İki yarımı da bitirince yan masadaki Mia'yı fark ediyorum. Laura kadar güzel ve popüler değil ama yine de iyi bir arkadaş olabilir.

Yanına gidip, *merhaba*, diyorum.

Sonra masama dönüyor ve meyve suyumdan içiyorum.

İçmem bitince Mia'ya *nasılsın*, demeye gidiyorum çünkü kibar olmak bunu gerektirir.

Ağır ağır, *iyiii*, diyor.

Geri gidip oturuyorum. Sonra belki de iyi olmadığını çünkü iyi kelimesini biraz tuhaf söylediğini fark ediyorum.

Ona geri gidiyorum. *Merhaba.*

Bana dik dik bakıyor. Emma ve yanındaki diğer kızlar da öyle bakıyorlar. *Ne istiyorsun*, diyor Mia.

*Arkadaşım olmanı istiyorum.*

*Bugünlük mü yani?*

*Hayır. Sonsuza dek.*

*Ben... Seni gerçekten tanımıyorum.*

*Sorun değil. Bilmen gerekenleri ben sana söyleyebilirim.*

*Şey... Ben gerçekten yalnız kalmak istiyorum*, diyor Mia kıkırdamaya başlıyor.

Emma ona çatık kaşlarla bakıyor. Babamın uyarma sesiyle, *Mi-a!* diyor.

Yine de arkadaş olma konusu üstünde Çalışabilirim çünkü öğle yemeği boyunca insanlar sürekli Mia'nın yanına gelip onu rahatsız ediyorlar. Her defasında gidip o insanlara, *Mia'yı rahat bırakın. Bugün yalnız kalmak istiyor*, diyorum.

Bunu her söylemek zorunda kalışımda, Mia sinirleniyor. Oysa bu beni sinirlendirmiyor. Benim için sakıncası yok. Ben iyi bir yardımcıyım. Ve iyi bir arkadaşım.

Sonunda Mia bana bağırıyor ama bağırmasına o kadar şaşıyorum ki ne dediğini bile anlamıyorum.

Emma Kişisel Alanıma giriyor. *Caitlin. Şey. Dinle. Mia'nın canını gerçekten sıkıyorsun. İnsanlara onu rahat bırakmalarını söylemekten vazgeçmelisin.*

*Ama rahat bırakılmak istiyor. Öyle dedi. Ona YAR-DIM ediyorum.*

Emma iç geçiriyor. *Anlamıyorsun. Mia aslında herkesin onu rahat bırakmasını istemiyor.*

*O zaman neden öyle söyledi?*

*Sanırım senin duygularını incitmek istemedi.*

*Bu benim duygularımı neden incitsin ki?*

Emma yine iç geçiriyor. *SENİN onu rahat bırakmanı istiyor. Sadece senin.*

*Neden?*

Emma yere bakıyor. *Şey... çünkü... senin... farklı olduğunu düşünüyor.*

Bence asıl Emma Anlamıyor.

Müzik dersinde Anne Marie kusuyor ve Emma onu okul hemşiresine götürüyor. Öğretmen kusmuğu temizleyecek birini bulmaya çalışmakla meşgul ve herkes, ıyyk, bööö, gibi sesler çıkarıyor. Bu yüzden Mia'nın yanına gidiyorum ve ona, *neden seni rahat bırakmamı istiyorsun*, diye soruyorum.

Mia ve etrafındaki kızlar kıkırdıyorlar. *Pekâlâ. Şey. Çünkü sen... özelsin.*

*Teşekkürler, diyorum.*

Yine kıkırdıyorlar.

*Demek istediğim, diyor Mia, sen biraz tuhaf türden özelsin.*

*Tuhaf mı?*

Mia kollarını göğsünde kavuşturuyor ve nefesini SESLİ bir şekilde bırakıyor. *Davranışların? Anlarsın ya?*

*Ne demek istiyorsun, diye soruyorum.*

*Gözlerini deviriyor. Davranışların... şey... dengesiz.*

*Dengesiz mi? Davranışlarım dengesiz mi? Okula ateş açan saldırgan gibi mi? Ellerimi sallamaya başlıyorum çünkü o kelime çok korkutucu ve nefes almakta zorlanıyorum.*

Mia gittikçe daha hızlı salladığım ellerime bakıyor. *Evet. Dengesiz.*

*Ben dengesiz DEĞİLİM.*

Diğer kızlardan biri, *şu anda dengesizliğinle bizi rahatsız ediyorsun, diyor. Diğerleri gülmeye başlıyor.*

*Kızlar, kızlar, diyor başka bir kız. Kesin şunu! Gülmeyi kesin! O otistik. David H. gibi.*

Ellerim artık gerçekten çok hızlı sallanıyor. *Ben otistik DEĞİLİM! David H. çişini ve kaşasını altına yapıyor. BEN YAPMIYORUM!*

*İğrenç, diyor kızlardan biri. Çoğu gülüyor.*

*David konuşamıyor. BENİM KONUŞTUĞUMU duyabiliyor musunuz?*

*Tamam ama...*

*David TOPRAK yiyor ve kızınca ÇIĞLIK ATIYOR! BEN OTİSTİK DEĞİLİM!* Güçlkle nefes alıyorum ve kendi vücudumdan fırlamak istiyorum ama dişlerimi sıkıyorum ve ellerimi daha hızlı sallayarak dönüp koşmaya başlıyorum ve çığlıklar duyuyorum ve ses müzik sınıfından mı, Mia'dan mı yoksa benden mi çıkıyor, bilmiyorum.

Bayan Brook'un odasında masaya bakarak oturuyorum. *Özelin iyi bir şey olduğunu sanırdım,* diye mırıldanıyorum.

*Hepimiz farklı açılardan özeliiz. Özel olmak İYİDİR.*

*Dengesizseniz değil. Bana nasıl dengesiz diyebildi? Ve bakın ne diyeceğim. Asıl o dengesizliğiyle beni rahatsız ediyor!*

Konuştüğüm Kişiyi Bakmamama rağmen Bayan Brook'un başını salladığını hissedebiliyorum.

*Ayrıca, diyorum ona, ben otistik DEĞİLİM.*

*Caitlin, diyor, haklısın. Asperger farklıdır. Ama hepimiz Davranış Yelpazesinin bir yerine denk düşüyoruz. Bir elini masanın bir tarafına koyuyor ve diğer eliyle uzaktaki kenarını tutuyor. Yelpaze bu olsun. Hepimiz çizginin üstündeyiz. Bazılarımız çizgide diğerlerinden daha ileride.*

Bunu resim dersinden hatırladığım tayfa, yani gökkuşağının bütün renklerine benzetiyorum. Bu, çizgiden çok prizmaya benziyor. Ya da belki de üstünde bir sürü

renk bulunan tombul bir çizgiye. Resim dersinde renklerin birbirine karışması hiç hoşuma gitmiyor. İnsan birinin nerede bittiğini, diğerinin nerede başladığını nasıl bilebilir ki? Uzayda tam olarak nerede bulunduğumu bilmeliyim. Bu nedenle resimlerimi siyah beyaz yapıyorum.

Bayan Brook bir elini kaldırıyor ve parmağını masanın ta ucuna kadar kaydırıyor. *Sen buralardasın. Çok yüksek işlevli. Çok akıllı. Çok becerikli.*

*David diğer tarafta.*

*Evet, öyle.*

*Siz benim tarafımdasınız.*

*Evet, öyleyim.*

Bayan Brook gibi masanın kenarlarını kavıyorum ve gözlerimi kısarak masaya bakarken TAM OLARAK hangi nokta olduğumu merak ediyorum. Başka kimseye çarpmak istemem. Neler olabileceğini bilemezsiniz.

*Şimdi daha iyi misin, Caitlin?*

*Sanırım arkadaşlık olayını pas geçeceğim.*

*Bugün çok çaba harcadığın için kendinle gurur duymalısın. Unutma ki herkes bir arkadaş bulabilir. Masanın kenarlarını sıkıca kavramaya devam ediyor. Sıkmaktan parmak boğumları beyazlaşmış. Ve anlaşılan beşinci sınıfın tamamının arkadaşlık becerileri üzerinde çalışmamız gerekecek. O kızların biraz eğitilmeye ihtiyacı var.*

*Benim otistik olmadığımı öğrenmeleri gibi mi?*

*Doğru.*

*Biraz incelik de öğrenmeliler, diyorum.*

Bayan Brook başını sallıyor. *Evet. Ve daha iyi arkadaşlık becerileri.*

*Biliyorum, diyorum. Bu şekilde asla arkadaş edinemezler.*

## OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

# KIZSAL BİR DURUM

Teneffüsten sonra en çok beden eğitiminden nefret ederim. Teneffüsten herkes çılgılık attığı, ortalıkta deli gibi koşturduğu, sizi yakalayıp ittikleri ve sırada ne olduğunu asla bilemediğiniz için nefret ederim. Beden eğitimi dersinde en azından öğretmen olur ve yine çılgılıklar, tutulup çekilmeler ve ortalıkta deli gibi koşturmalar olsa da sırada ne olduğunu bilirsiniz.

Bay Mason *sınıf*, diye bağıyor. Hep bağıırır. Beden eğitimi öğretmenlerinin işi bu. *Çocuklar! Josh Nelson Bruce Shane Joey! Şamatayı hemen kesin yoksa Bayan Harper'ın odasına tek yönlü bilet kazanacaksınız!*

Müdirenin odasına tek yönlü bileti neden onların kazandığını anlamıyorum. Ben çok uslu durmama rağmen hiç bedava bilet almıyorum.

*Sizi ayırıyorum! Josh – Josh! Sen ve Nelson spor salonunun şu tarafına, siz diğer holiganlar da bu tarafa! Shane ve Bruce! David H.'den siz sorumlusunuz. Bugün yardımcısı yok. Arkamı döndüğüm zaman kaçıp gitmediğinden emin olun!*

Bir çocuk, *bugün serbest oyun oynayabilir miyiz*, diye soruyor.

*Balık ağaca çıkınca*, diyor Bay Mason. Bununla ne demek istediğinden emin değilim.

*Bugün yakar top günü*, diye bağırıyor ve giysimin kolunu emmeye başlıyorum. Yakar top zaten yeterince kötü ama umarım bize takımları ayırmak için kullanılan yeleklerden giydirmez. Yeleklerin verdiği histen nefret ederim. Ve bana midye kabuklarını hatırlatıyorlar ve midyelerin içindeki cıvık şeylerden de nefret ederim.

Bay Mason dolaba gidiyor ve içinde yeleklerin durduğu büyük karton kutuyu çıkarıyor. Giysimin iki kolunu birden emmeye başlıyorum. Kapıdan dışarı kaçmaya çalışan David H.'yi yakalıyor. *Shane ve Bruce! Daha az önce ne dedim size? David H.'ye siz göz kulak olacaksınız! Diğer herkes, şu yelekleri giyin! Ve elimizi çabuk tutun. David H. yakar topa bayılır, bu nedenle oyunu ne kadar*

*abuk başlatırsak o kadar iyi!* Bay Mason spor salonundaki insanlara sarı ve kırmızı yelekler atmaya başlıyor.

Ayaklarımın dibine sarı bir yelek dűřüyor. Bakıyorum.

*Haydi Caitlin! Yeleği yerden al!*

Bakmaya devam ediyorum.

*Sorun ne?*

*Midyeleri sevmem.*

*Ben de! Yeleği giy!*

*Bay Mason,* diye bağırıyor Shane. *David H.'yi tutamıyorum.*

Bay Mason kűfrediyor ve David H.'yi yakalamaya gidiyor. *Elinizi abuk tutun ve hazırlanın!* Bana bakıyor. *Caitlin! Yelek!*

*Ama ben midyeleri sevmem.*

*Dam űstűnde saksaęan, vur beline kazmayı!*

*Ne?* Neden saksağanlardan bahsediyor ve neden birine kazmayla vurayım ki?

*Ah, Tanrı aşkına... Neden bűtűn otistik çocukları bana verirler ki?*

Bazı ocuklar gűlűyor. Bűtűn otistik çocukların kimler olduęundan emin deęilim. Ben tek otistik David H. sanıyordum.

Yanımda birkaç kız fısıldaşıyor. Kendimi hazırlıyorum űnkű birkaç kızın fısıldaşmaya başlaması genelde birinin ciyaklaması ya da çığlık atması demek,

bu yüzden hazırlıklı olmalıyım. Emma da kızlardan biri ve genellikle çok fazla gürültü çıkarıyor.

Bu sefer de farklı değil. Bay Mason'a sesleniyor. *Bazılarımızın gidip Bayan Brook'u görmesi gerek!*

*Neden*, diyor Bay Mason.

Ben de merak ediyorum. Bayan Brook'u görmeye gittiğini bilmiyordum.

Diğer kızlar da ona bakıyor. Sonunda cevap veriyor. *Kızsal bir durum.*

Bay Mason'ın yüzü kızarıyor ve başını tamam der gibi sallıyor.

Bu sözü aklımda tutmam gerekecek.

Emma önce bana, sonra Bay Mason'a, sonra tekrar bana bakıyor. *Bence sen de bizimle gelmelisin.*

Emma ve diğer iki kızın peşinden Bayan Brook'un odasına yürüyorum. Emma yüksek sesle Bay Mason'dan yakınıyor ve Koridorda Konuşmak Yasak kuralına rağmen, *ÇOK yakışıksızdı*, diyor. Ona Koridorda Konuşmak Yasak kuralını hatırlatmak istiyorum ama sesi bütün koridoru kaplıyor. Büyüdüğü zaman Fox Beş Haberleri'ndeki, ne kadar çabalasalar da başka kimsenin konuşmasına izin vermeyen şu muhabirlerden olmalı.

Odasına gittiğimiz zaman Bayan Brook'u telefonda buluyoruz ama bu, Emma'nın takip bile edemediğim bir süratle bir şeyler söylemesine engel olmuyor.

Bayan Brook karşı taraftaki kişiye onu geri arayacağını söyleyip telefonu kapatıyor.

*Ne oldu*, diyor Bayan Brook.

Kimse bir şey demiyor.

*Bay Mason tam olarak ne dedi?*

Yine kimse bir şey demiyor.

Sonra hepsi birden bana bakıyor.

Bu, Bayan Brook'a olanları benim anlatmamı istiyorlar demek.

Anlatıyorum. *Bay Mason bütün otistik çocukları neden ona verdiklerini merak ediyor.*

Bayan Brook kaplumbağa kafası hareketini yapıyor. Kızlara bakıyor. *Anlıyorum.*

Ben de Emma ve diğer iki kıza bakıyorum. *Onların otistik olduğunu sanmıyorum. Kimden bahsettiğini bilmiyorum.*

Emma üzgün bir ifadeyle bana bakıyor. *Senden bahsediyordu.*

*Ama BEN OTİSTİK...*

*Biliyorum*, diyor aceleyle. *Öyle söylememeliydi.*

*Bunu Bay Mason da biliyor*, diyor Bayan Brook. *Hepimiz hâlâ... çok stresliyiz.*

Diğer kızlardan biri, *bugün David H.'nin yardımcısı yok, bu yüzden Bay Mason biraz kafayı yiyor*, diyor.

*Ah, Tanrım*, diye bağırır Bayan Brook ayağa kalkıyor. *Bana haber vermeleri gerekirdi!*

Çok hızlı adımlarla spor salonuna yürürken ayak-kabıları gıcırıyor. Biz de arkasındayız. Bay Mason'la konuşuyor ve David H.'yi Bruce ve Shane'den alıyor.

Bay Mason yanıma geliyor.

Bana yelek giydirecek sanıyorum bu yüzden konuşmak için ağzımı açıyorum ama beni susturuyor.

*Gerçekten çok üzgünüm, Caitlin. Otistik çocuklar hakkında o yorumu yapmamam gerekirdi.*

Bağırmadan konuşmasına çok şaşırıyorum. *Sorun değil. Ama sanırım size verdikleri tek otistik çocuk David H.*

*Haklısın, Caitlin. İç geçiriyor. Bugün sıkı bir ders aldım.*

*Yeleği giymek zorunda mıyım?*

Gülümsüyor. *Bak ne diyeceğim? Sanırım bugün yeleği ben giymeliyim.* Kutuya gidiyor ve sarı bir yelek alıp giyiyor ama yelek bütün vücudu yerine, sadece boynunu sarabiliyor ve eşarp gibi görünüyor. Herkes ona gülüyor ama o da gülüyor. Ayrıca bana göz kırıyor. Komik görünmesine rağmen bugün biraz incelik öğrendiğini düşünüyorum.

## OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

# BABANOZ

*Babanoz nedir, diye soruyorum babama.*

*ABAnoz, diyor, ahşabı koyu renkli bir ağaç demek.  
Ama ağzının bir ucu yukarı doğru kıvrılıyor.*

*Gülümsemeye başlıyor. Bunun ne anlama geldiğini  
biliyorum. Sünger Çekme zamanı yaklaşıyor olmalı!*

*Bu nedenle Çabalıyorum. Ben BABANOZU daha  
çok sevdim, diyorum.*

*Dudakları yine kıvrılıyor.*

*Dört kez daha Babanoz diyorum.*

*Al sana tornavida Babanoz.*

*Bir bardak su ister misin, Babanoz?*

*Şimdi ne yapacağız, Babanoz?*

*Sana yardım edebilir miyim, Babanoz?*

Ve her seferinde dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor.

*Ve iyi geceler Babanoz*, diye bunu bir kez daha söylediğimde, dudaklarının iki kenarı birden yukarı doğru kıvrılıyor. Benimkiler de. Çünkü Sünger Çekildiğini görmek çok güzel.

Babanoz yattıktan ve onun uyuduğundan emin olduktan sonra gizlice Devon'un odasına gidiyorum ve İzci Çocuk çakısını ve kamp fenerini ödünç alıp oturma odasına geçiyorum. Sonra kafamı sandığın altına uzatıyorum ve orayı aydınlatması için el fenerinin ışığını açıyorum. Böylece oda karanlık kalacak ve babam ne yaptığımı bilmeyecek. Sandığın alt yüzünde kusursuz bir nokta arayıp buluyorum ve oraya Devon'un kendi odasındaki şifonyere yaptığı gibi, kocaman harflerle SCOUT kelimesini kazıyorum.

## OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

# BAŞKA İNSANLARIN DA OLDUĞU GRUP PROJESİ

Bayan Johnson bir grup projesi duyurusu daha yapıyor. Elimi kaldırıyorum. Bir an gözlerini kapayıp iç geçiriyor. *Evet, Caitlin. Bir grupta olmak istemediğini biliyorum ama...*

*Bir grupta olmak istiyorum. Bu benim bir grupta ilk grup projem olacak. Okulda,* diye ekliyorum çünkü sandığın da Babanozla yaptığım bir tür grup projesi olduğunu hatırlıyorum.

*Ah, tamam. Bu harika. Ellerini iki kez çırpıyor. Sınıf! Araştırmanızı yapabilmeniz için bilgisayar laboratuvarına gidiyoruz. Bilgisayarları diğer beşinci sınıf*

*şubesiyle paylaşacağımız için bazılarımızın masalarda oturması gerekecek.*

Bazı çocuklar homurdanıyor.

Bayan Johnson, bilgisayar laboratuvarına her gidişimizde yaptığı gibi, *bu kadar küçük bir okulda bir bilgisayar laboratuvarımız olduğu için şanslıyız*, diyor. *Yanımıza bazı malzemeler alacağım, oraya gittiğimiz zaman gruplara ayrılacağız ve size projenin ne olduğunu söyleyeceğim.*

Hepimiz ayağa kalkıyoruz ve Bayan Johnson'un iki keçeli kalem kutusu aldığını görüyorum. Bu iyiye işaret. İşin içinde çizim var demek.

Bilgisayar laboratuvarına gelince Bayan Johnson, *projemiz Virginia eyaleti hakkında*, diyor. *Araştırma ve bolca çizim gerektiriyor çünkü bayrağa, eyalet çiçeğine, eyalet kuşuna vb. ihtiyacınız olacak.*

Çok mutluyum! Resim yapmaya bayılıyorum!

Emma beni Brianna ve Shane'le gruplarına davet ediyor. *Tamam*, diyorum ve onlara çok şanslı olduklarını söylüyorum. *Büyük olasılıkla Virginia eyaletinin en iyi ressamı benim.*

Shane ve Brianna birbirlerine bakıp gülüyorlar. Mutlu mu oldular acaba?

Emma dudağını ısıırıyor. *En iyisi olman gerekmiyor. Ama istersen bütün resimleri sen yapabilirsin.*

*Yaşasın!* Grubuma yanaklarım acıyana ve durmak zorunda kalana kadar gülümsüyorum.

Bayan Johnson masaların üstüne keçeli kalemler, kâğıtlar ve Virginia hakkında kitaplar bırakıyor. Shane bilgisayarın başında oturmak istediği için ben diğer beşinci sınıf öğrencilerinden oluşan bir grupla birlikte, odanın arka tarafındaki bir masada Emma ve Brian-na'nın yanında oturuyorum. Josh önümüzdeki masada. Ona bakmıyorum. Hemen resim yapmaya başlıyorum.

*Hey! Sen, diyor Josh.*

Emma başını okuduğu kitaptan hızla kaldırıyor.  
*Kapa çeneni Josh!*

Josh'un yüzü pembeleşiyor ve gözlerini birkaç kez kırıştırıyor. *Sadece bir kırmızı keçeli kalem ödünç alabilir miyim diye soracaktım. Çok sağ ol! Önüne dönüyor ve burnunu çekiyor.*

Önümdeki kalem yığınınına bakıyorum ve üç tane kırmızı keçeli kalem olduğunu görüyorum. Birini alıyorum ve masanın üstünden eğilip kalemle Josh'u dürtüyorum.

*Hızla dönüyor. Ne var!?*

*Al, diyorum.*

Dudaklarını büzüştürdüğü için gülümsüyor mu, kaşlarını mı çatıyor anlamıyorum ama kalemi alıyor. Teşekkürler demiyor ama az önceki teşekkürünü kabul etmeye karar veriyorum.

Shane bilgisayarda açık olan eyalet şeylerinden kafasını kaldırıyor. *Eyalet köpeği Amerikan Tilki Tazısı ve eyalet balığı kaynak alabalığıymış*, diye sesleniyor.

Onları ve ayrıca içinde bir kardinal kuşu –yani eyalet kuşu– olan bir kızılçık ağacı –yani eyalet ağacı VE çiçeği– da çiziyorum. Herkes kardinal kuşlarının kırmızı olduğunu sanır ama sadece erkeği kırmızıdır. Ben renk kullanmadığım için benim kardinalim dışı oluyor. İşim bitince çizimleri grubuma gösteriyorum.

Brianne başını sallıyor. *Kopya çekmişsin.*

*Hayır çekmedim.*

*Kimse böyle çizemez.*

*Ben çezebilirim. Size söyledim. Büyük olasılıkla eyaletin en iyi ressamı benim.*

*Tabii öyledir.*

*Ben Caitlin'in neler çizebildiğini gördüm, diyor Emma. İnanılmaz. Ayrıca fark etmez de. Bu proje için kopya da çekilebilir, çizile de bilir.*

*Ona, bunu ben çizdim, diyorum.*

*Her neyse, diyor Brianna.*

*Kardinal kuşunu kırmızı yapabilir misin, diyor Emma.*

*Ben renk kullanmam, diyorum.*

*Neden?*

*Her şey siyah beyazken daha kolay.*

*Ama zor kısmını zaten yapmışsın, diyor Emma. Bir şeyi renklendirmek kolaydır. Zor olan ağacı ve kuşu çizmek.*

*Benim için değil, diyorum. Renkler lapa gibi yumuşak oluyor ve nerede bittiklerini ya da karşılaştıklarında onlara ne olduğunu bilmiyorum çünkü değişiyorlar.*

Emma başını yana yatırıyor. *Anlamıyorum. Siyah ve beyaz sıkıcı. Renkler güzel.*

Derin bir nefes alıyorum ve bir kez daha anlatmayı deniyorum. *Kırmızıyla sarıyı karıştırdığın zaman batan güneş gibi turuncu olabilir ama kırmızı ve sarıyı başka bir zaman karıştırdığında karşına okul otobüsü sarısı çıkabilir ve aynı şeyi bir daha yaptığında eşek arısı rengi bulabilirsin. Her defasında farklı oluyor. Ne bekleme gerektiğini bilemiyorsun.*

Emma hâlâ başını yana yatırmış durumda. Ve hiçbir şey demiyor. Bu, GERÇEKTEN anlamıyor demek. Emma'nın konuşmaması olağan dışı bir durum.

*Boş ver, diyorum ona. Anlatması çok zor. Kendim Anlıyor muyum ondan bile emin değilim.*

Okul bahçesinde Michael'ı görmeye gidiyorum ve onunla bana çok uzun gelen bir süre sonra ilk kez konuşuyorum. Ona Babanoz'la üstünde çalıştığımız sandıktan bahsediyorum. Kibarca dinliyor ama bana biraz donuk gözlerle bakıyor.

*Sor n ne, diyorum.*

*Anlamadım.*

Sandığı, ona tam olarak ne yaptığımızı ve bittiği zaman nasıl görüneceğini tekrar anlatıyorum.

*Yine Anlamadım, diyor.*

Sandığı bir kez daha tarif etmeye başlıyorum.

*Hayır, bunun Sünger Çekmenizi nasıl sağlayacağını Anlamıyorum.*

*Projeyi tamamlayıp geçmişe Sünger Çekeceğiz. Sandığı tamamlayacağız. Bu Sünger Çekmek demek.*

*Ah. Ama bana hâlâ donuk gözlerle bakıyor. Bitince kendimi daha iyi hissedecek miyim?*

Bir an düşünüyorum. Benim daha iyi hissedeceğimden eminim. Bu, sandığı köşede gri bir çarşafın altında görmekten çok daha iyi. Ve sanırım babam da kendini daha iyi hissedecek. Devon'un sandığın tamamlanmasını isteyeceğini biliyorum. Michael'ın buğulu Bambi gözlerine bakıyorum ve sandığı tamamlamanın ona faydasının dokunacağından emin olamıyorum. Ve bu, mideme teneffüs hissinin oturmasına neden oluyor.

*Omuz silkiyor. Sorun değil.*

Ama sesi hiç de sorun değilmiş gibi çıkmıyor. Üstelik midem ağrımaya başlıyor.

*Hâlâ arkadaşımın, diyor yumuşacık bir sesle.*

*Öyle miyim? Neden?*

*Bana kıbar davranıyorsun ve davranmak zorunda değilsin çünkü sen beşinci sınıftasın ve Sünger Çekmek*

*gibi şeyler yapabiliyorsun. Bense daha birinci sınıftayım ve sadece armut olmak gibi şeyler yapabiliyorum.*

*Amuda kalkmak mı demek istiyorsun?*

*Hayır. Armut diyorum. Elma gibi.*

*Ah, armut olmanı görebilir miyim?*

*Konuştğu Kişiyi Bakıyor. Gerçekten armut olmamı görmek istiyor musun?*

*Evet.*

*Gülümsüyor. Oyunuma gelmek ister misin?*

*Ne oyunu?*

*Sınıfım besin piramidiyle ilgili bir oyun sahneliyor. Ben armudum. En sevdiğim meyvedir. Gelip izlemek ister misin?*

*Ne zaman?*

*Bu akşam. Okulda. Gelebilir misin?*

Bir kez eve girince okula dönmeyi sevmem. Günde iki kez okula gitmiş gibi olurum. Ama Michael sonunda mutlu görünüyor, bu nedenle yanıtın *tamam* olması gerektiğine karar veriyorum.

*Öğretmenim saat tam altı otuzda kıstümünüzle burada olmalısınız dedi. Ah! Ama senin yediden önce gelmene gerek yok, çünkü sen izleyici olacaksın.*

*Seyirci, diyorum.*

Michael benimle beşlik çakıyor ve o kadar çok gülümsüyor ki kendimi yeniden iyi bir arkadaş gibi hissediyorum. Michael sayesinde mutluyum. O, sahip olduğum ve belki de sahip olacağım tek arkadaş.

## OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

# MICHAEL'IN OYUNU

O akşam ikimiz sandıkla uğraşırken babama, *bu akşam okula gitmeliyim*, diyorum.

*Bu akşam mı? Ne için?*

*Michael'ın oyunu var.*

*Michael da kim?*

*Arkadaşım.*

*Arkadaşın mı? Onu tanıyor muyum?*

Omuz silkiyorum. Bunu nasıl bilebilirim ki? *Birinci sınıfta.*

*Ve senin arkadaşın.*

*Evet. Bu nedenle oyununa GİTMELİYİM. Bu çok önemli. Saat yedide.*

Babam saatine bakıyor. *Saat şu anda yediye çeyrek var.*

Ayağa fırlıyorum. *O zaman HEMEN çıkmalıyız çünkü okula varmak neredeyse dokuz dakika sürüyor.*

*Caitlin...*

*GEÇ kalmak istemiyorum.*

*Bana önceden söylemeliydin...*

*Şimdi de önce. Ama hemen HAREKETE geçmeliyiz!*

*Bu akşam dışarı çıkmayı planlamıyordum.*

*Planlamana gerek yok ki! Ben zaten planladım!*

Koşup kapıyı açıyorum. *Ben ARABADA olacağım.* Çimlerin üstünde koşuyorum ve arabanın kapısına asılıyorum ama açılmıyor. Etrafında dönüp dört kapıyı da deniyorum. Hepsi kilitli. **KİLİTLİ KİLİTLİ KİLİTLİ KİLİTLİ!**

*Evin ön kapısının çarpıldığını ve babamın ayaklarını yere vura vura yaklaştığını duyuyorum. GELİYORUM!*

**ÇABUK OL! ÇABUK OL!**

Araba bipliyor. Işıklar yanıyor, kapıyı açıyorum ve kendimi içeri atıyorum.

Babam ön koltuğa biniyor ve motoru çalıştırıyor.

**SÜR! SÜR!**

GAZA basıyor ve hızla dönüp bana bakıyor. Aramızda koltuğun sırtının olmasına seviniyorum çünkü Kişisel Alanıma girmeye çalışıyor.

*Caitlin! Bu durumdan hiç hoşnut değilim. Bir dahaki sefere beni uyarmanı...*

**SENİ UYARIYORUM,** diyorum uyaran sesimle.

CAITLIN!

SÜR! SÜR! HIZLI! HAYDİ!

Babam araç yolundan hızla çıkınca arka koltukta savruluyorum.

EMNİYET KEMERİNİ TAK, diye bağılıyor.

BAĞIRMA! İNSANLARIN BAĞIRMASINDAN NEFRET EDİYORUM.

Babam bir sürü şey mırıldanıyor ama söylediklerini duyamıyorum ve umurumda değil çünkü bağırmıyor.

ŞU ANDA saat kaç baba?

Daha vakitimiz var.

SAAT KAÇ?

SAAT –durup nefes alıyor– altı kırk sekiz.

Oraya altı elli yedide varacağız. Ama sen ACELE EDERSEN belki altı elli altıda varabiliriz. Sonra da park edip içeri yürümemiz gerekecek.

Oyun nerede?

SÖYLEDİM YA! OKULDA!

Biliyorum, diye tıslıyor. Okulda nerede?

Donup kalıyorum. Yemekhanede mi? Spor salonunda mı? Sınıfta mı? BİLMİYORUM! AH OLAMAAAAAZ!

Babam derhal Nazik Sesine geçiyor. Buluruz. Her şey yolunda. Her şey yolunda. Ve oraya tam zamanında varacağız. Her şey yolunda. Michael'ı göreceksin. Ve Michael seni gördüğüne çok sevinecek. İnsanın bir arkadaşı olması harika. Öyle değil mi? Seninle gerçekten gurur duyuyorum.

Babam konuşmaya devam ediyor ama onu dinlemiyorum. Okul alanına girene kadar sadece inliyorum ve giysimin kolunu çiğneyip emiyorum ve babam, *ah, yemekhanede ışıklar açık ve bir sürü insan ve küçük çocuk var, demek oyun orada*, diyor. *Gördün mü? Her şey yolunda.*

Babam yemekhane kapısının yakınındaki bir Engelli Park Yerine giriyor ve ona, *buraya park edemezsin*, diyorum ama motoru susturuyor, kapısını açıyor ve *bu sayılır*, diyor.

Sonra benim kapımı açıyor ve *haydi*, diyor. *Başardık.*

Armuda benzesin diye sarıya boyanmış ezik bir karton giymiş olan Michael'ı rahatça görebileceğim boş bir sandalye kalmamış. Doğrusu armuda çok az benziyor. DIŞ kapının yanındaki duvarın önünde ayakta durmak zorunda kalıyorum. Ayakta durmaktan nefret ederim. Ayaklarım acır. Ve ıslak yemekhane kokusunu duyabiliyorum ve ışıklar fazla parlak.

En azından gürültücü insanlardan uzağım. Her konuda YÜKSEK sesle konuşuyorlar. Güvenlik sistemi, okul yönetimi, bebek bakıcısı, kâbuslar, ülser ve yüksek lif oranı kelimelerini duyuyorum. Bir kişi bile besin piramidi ya da süt ürünleri veya şeker ya da burada olma nedenleri hakkında herhangi bir şey söylemiyor. Bizim sınıftan bile kötüler çünkü biz çoğu zaman en azından konunun ne olduğunu biliriz. Burada olmak

istemiyorlarsa pekâlâ eve de gidebilirler. Bayan Johnson hep öyle der.

Sonunda ana sınıfı öğretmeni Bayan Hanratty ayağa kalkıyor ve herkese sağlıklı beslenmeyle ilgili bir şeyler söylüyor, sonra oyun başlıyor ve insanlar nihayet odaklanıyorlar. En azından fotoğraf makineleri odaklanıyor.

Michael etrafa bakıyor ve beni aradığını biliyorum bu nedenle elimi yukarı kaldırıyor ve önce üç kez, sonra beni fark edene kadar toplam altı kez kapatıp açıyorum. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana el sallıyor.

Oyundan sonra her ne kadar ezik bir karton kutunun içindeki bir çocuğa benzese de Michael'a bir armuda benzediğini söylüyorum. Ezik karton kutuyu sadece içimden düşünüyorum.

Sanırım bu onu mutlu ediyor çünkü gülümsüyor. *Ve ablam gibisin*, diyor.

İçime bir sıcaklık ve ışıltı yayılıyor.

*Burada bekle*, diyor ve bir dakika sonra bir adamı beraberinde sürükleyerek geri geliyor. *Bu benim babam.*

*Sen Caitlin olmalısın! Tanıştığımıza çok memnun oldum! Hakkında çok şey duydum*, diyor Michael'ın babası.

*Futbolu hiç sevmem*, diyorum.

*Ah*, diyor.

*Ama sizin sevmenizde bir sakınca yok.* Gülümsemeyi unutmuyorum.

*Teşekkürler!* Bana gülümsüyor. Michael da öyle.

Sonra babam ve Michael'ın babası uzun uzun konuşurken, Michael ve ben bütün atıştırma kılavuzlarından besin piramidi yapmaya çalışıyoruz. Ama browni'leri havuç çubuklarının üzerinde dengede tutmak hiç kolay olmuyor.

Eve dönerken Michael'ın armut kılığına girmesini ve bunun *Bülbülü Öldürmek*'te Scout'un jambon kılığına girmek zorunda kalmasından daha iyi olduğunu düşünüyorum.

Babama, *o filmi hatırlıyor musun*, diye soruyorum.

*Hangi filmi?*

*Bülbülü Öldürmek.*

*Ah. Evet, hatırlıyorum.*

*İyi bir film, değil mi?*

*Seyredeli uzun zaman oldu ama en iyilerinden biridir.*

*Devon da severdi.*

Babam boğazını temizliyor ve direksiyonu tutan ellerini açıp kapıyor. *Evet, severdi.*

*Sence ben Scout gibi miyim?*

*Filmdeki küçük kız mı? Başını sallıyor. Sonra, hem de çok, diyor.*

*Sırıtiyorum. Sen de Atticus gibisin. Cesurdu.*

*Teşekkürler. İç geçiriyor. Keşke Atticus'a daha çok benzeseydim.*

Scout gibi olmak beni çok mutlu ediyor, bu nedenle onun da Atticus gibi hissetmesini istiyorum. *Belki onun-  
kine benzeyen bir gözlük alabilirsin.*

*Bir gün gözlüğe ihtiyacım olursa onunkine benzer bir şey almayı düşüneneğim.*

*Belki onun gibi giyinmelisin.*

*Giysilerinin benim işime uygun olduğundan emin değilim.*

*Belki bir köpek vurabilirsin.*

*Yolda hafifçe savruluyoruz. Bunu yapmamayı yeğlerim.*

*Sadece bizi öldürmek üzere olan bir tanesini. Hasta bir köpeği. Scout'unki gibi bir tulum alabilir miyim?*

*Tatlım... Gerçek dünyada yaşamalıyız. Ben seni Caitlin olarak seviyorum.*

*Ama filmin en iyisi olduğunu söyledin.*

*Film olarak. Ama bu gerçek hayat. Filmler gerçek hayat kadar iyi değildir. Karşılaştıramam bile.*

Babam bu konuda yanılıyor. Filmler gerçek hayattan daha iyidir çünkü filmlerde sadece kötü adamlar ölür. Ya da sadece kötü adamların öldüğü iyi filmleri seçip onları izleyebilirsiniz. Kandırılırsanız ve filmde iyi biri ölürse o zaman filmi kafanızda iyi insan yaşıyormuş ve ölümle ilgili kısım gereksizmiş gibi tekrar yazabilirsiniz.

*Öyle değil mi, tatlım?*

Babam konuşmaya devam etmiş ama ben dinlemeye hazır değildim. *Ne?*

*Hayat özel bir şey.*

## BÜLBÜL

*Yani... Özel olan sadece ben değil miyim? Hayatın tamamı mı?*

*Evet.*

Sanırım iyi haber şu: Sadece ben değil, herkes özel olmaya katlanmak zorunda çünkü herkes hayatı yaşıyor.

## OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

# TIRMANMA DEMİRLERİ

Pazartesi günü yangın tatbikatı olduğu için ilk teneffüs gecikiyor ve çocuklar ikinci teneffüsün bir kısmında dışarıda kalıyor. Bu kadar çok çocuğun aynı anda bir arada olmasından hoşlanmıyorum. Bu kadar çok çocuk sadece soruna yol açar ve tam da öyle oluyor. Bayan Brook büyük bir kavgaya tutuşan üç çocuğu içeri götürüyor.

Etrafta Michael'ı arıyorum. İçim hâlâ sıcacık ve yumuşacık çünkü ben onun ablasıyım. Onunla Devon'un benimle her zaman ilgilendiği gibi ilgileneceğim. Scout sözü.

Ve sonra Michael'ı görüyorum ve ellerim titremeye başlıyor.

Okul bahçesinin tırmanma demirlerinde.

Çığlık atıyor.

Ve Josh onu bacaklarından aşağı çekiyor.

*HAYIIIIIR!* Tırmanma demirlerine kadar koşuyorum ve Josh'a sertçe *VURURKEN* bir yandan da *ONU BIRAK! ONU RAHAT BIRAK! ONA DOKUNMA! SEN KÖTÜSÜN*, diye bağıyorum.

*Bana vurmayı kes, ucube*, diye bağıyor Josh.

Ama ona vurmaya devam etmek zorundayım çünkü Michael'ı bırakmıyor.

*Dur! Dur*, diyor Michael. *Ve arkadaşşıma ucube deme!*

Ben ellerini Michael'dan çözmeye çalışırken Josh, *yukarıda kalmasına yardım ediyorum*, diyor.

*Hayır, etmiyorsun*, diyorum. *Sen kötüsun. Kötü, KÖTÜ!*

*Kesin şunu yoksa düşeceğim*, diye ciyaklıyor Michael.

Josh onu bırakıyor. *Aptal*, diyor bana.

*Öyle deme*, diye bağıyor Michael.

Josh'un suratı kıpkırmızı. *Ona yardım etmeye çalıştığımı göremiyor musun?*

*Sen kötüsun*, diyorum.

*İmdat! Düşeceğim*, diye bağıyor Michael. *Biri beni tutsun!*

Josh ben onu durduramadan Michael'ın altına giriyor ve Michael'ın çapraz bir şekilde kollarına düşmesini, Josh'un onu ayakta duracak hale getirip dikkatle yere bırakmasını izliyorum.

Josh önce Michael'a, sonra bana bakıyor. Yüzü şiş ve söyleyecek tek kelimesi olmasına rağmen sesi titriyor. *Gördün mü?*

*Josh bana yardım ediyordu,* diyor Michael.

*Ah,* diyorum.

*Şaka mı bu,* diye soruyor biri.

Etrafımıza bakıyorum ve tırmanma demirlerinin çevresinde toplanmış bir grup çocuğun gözlerini Josh'a diktğini görüyorum. Sanırım Josh da onları fark ediyor. Bir adım geri çekiliyor.

*Neden herkes kötü olduğumu düşünüyor?* Josh'un sesi fısıltı gibi çıkıyor.

*Ben düşünmüyorum,* diyor Michael ama sesi kalabalığın sesleri arasında kayboluyor.

*Çünkü öylesin,* diyor bir oğlan YÜKSEK SESLE. *Hah!*

*Acımasızsın,* diyor bir başkası.

*Evet, Josh,* diye bağıyor bir ses, *ailenden geçmiş.*

*Aaah,* diyor bir sürü çocuk.

*Ben kuzenim gibi değilim,* diye bağıyor Josh. *Bu haksızlık! Herkes beni suçluyor! Kalabalığa bakıyor.*

*Öyle mi,* diyorum.

*Evet! O insanları öldürdüğü için herkes benden nefret ediyor. SEN benden bu yüzden nefret ediyorsun!*

Başımı hayır der gibi sallıyorum. *Hayır, ben senden insanlara kötü davrandığın için nefret ediyorum. Gerçi*

*sanırım Michael'a karşı iyisin. Keşke bir karar versen ve ya kötü ya iyi olsan. O zaman ben de ne hissedeceğimi bilirim.*

*İnsanlara karşı acımasızım çünkü onlar da bana öyle davranıyorlar!*

*Ah. Şey, belki sen insanlara iyi davranırsan onlar da sana iyi davranırlar, diyorum.*

*Michael, Josh'un kolunu çekiyor. Ben seni seviyorum, Josh. Bana kitap okuyorsun, benimle beşlik çağırıyorsun ve Avery'yi beni iterken durdurdun ve demirlerde bana yardım ettin ve düşmeme izin vermeyeceğine söz verdin ve sözünü tuttun. Beni yakaladın, Josh.*

Bunun nasıl bir ağlama nedeni olduğunu bilmiyorum ama Josh dizlerinin üstüne çöküyor ve elleriyle yüzünü kapatıyor. Ama ellerinin arkasından ağladığını duyabiliyorum.

Kalabalık artık sessiz. Kimse konuşmuyor.

*Michael, Josh'un yanına çömeliyor ve sırtını sıvazlıyor. Caitlin benim canımı yakmaya çalıştığını sandı çünkü bazen insanları demirlerden aşağı çekiyorsun.*

Josh hâlâ hıçkırıyor. Ellerini avuçları gözlerini örtecek ve parmakları kafasının üstüne uzanacak şekilde açıyor. Bütün kafasını kapatmaya çalışıyormuş gibi görünüyor ama olmuyor. Onu seyrediyorum ve acaba örtünmek için bir polar ya da kanepeler minderi istiyor mudur diye merak ediyorum. Kendimi kötü hissettiğim zaman ben istiyorum.

Michael, Bambi gözleriyle bana bakıyor. Gözlerinde üzüntü, korku ve belki de biraz kafa karışıklığı görüyorum. Ve arkadaşlık. Ve sanırım Josh'a yardım etmek için bir şey yapmamı söylüyor. Soruyu cevaplamak için. Sanırım eskiden ben de Devon'a böyle bakardım. Hem de sık sık.

Bu nedenle Josh'un diğer yanına diz çöküyorum ve ben de sırtını sıvazlıyorum ve bana Devon'un eskiden söylediği ve babamın hâlâ söylediği gibi, *her şey yolunda*, diyorum. Gerçekten inanabileceğim şekilde. Eğer bu empatiyse umarım Josh da benden yayılmaya başlayan empatinin bir kısmını hissedebiliyordur.

## OTUZ ALTINCI BÖLÜM

# BİRAZ DAHA ÇİZİM

Grup projemiz bitti ve onu sınıfa sunmamız gerek. Bütün konuşmayı Emma yapıyor, ben de yüzümü arkalarına saklayabilmek için resimlerimi önümde tutuyorum. Bayan Johnson ve bir sürü çocuk, *vay canına! Müthiş bir kuş! Şu köpeğe baksanıza! Gerçekten harika resim yapıyor*, gibi güzel şeyler söylüyorlar ama böylece Konuşan Kişiye Bakmam gerekmiyor. Ayrıca Teşekkürler demem bile gerekmiyor çünkü Emma konuşmaya çalışıyor ve benim de aynı anda konuşmam kabalık olur.

Sınıf alkışlıyor. Bayan Johnson bize en yüksek notu veriyor. Bütün resimlerimi duyuru panosuna asıyor. Kendimi mutlu hissediyorum, ta ki diğer çocukların resimlerini de asana kadar. Çünkü onlarınkiler

renkli. Şimdi benimkiler eskisi kadar iyi görünmüyor. Benimkilere bakıyorum ve her şeyi renksiz sevmeme rağmen –sanırım– renkli olsalar nasıl görüneceklerini merak ediyorum.

Emma öğle teneffüsünde grubumuzun birlikte oturması gerektiğini söylüyor. Öyle yapıyoruz. Shane omuz silkiyor. Brianna gözlerini deviriyor. Ben peynirli krakerlerimi ve pestil şeritlerimi yiyorum ve çikolatalı sütümü içiyorum.

Brianna, *lokmanı ağzın kapalı çiğneyebilir misin, lütfen*, diyor. Gözleri de sesi de kocaman. Kafam karışıyor. Bunu kime söylediğinden emin olamıyorum.

*Beni mi kastediyorsun*, diye soruyorum.

*Evet. Ve ağzın doluyken konuşma*, diyor.

Shane kişner gibi bir ses çıkarıyor.

*Ben ciddiylim*, diyor Brianna.

Caitlin, diyor Emma sosisli sandviçinden ısırdığı lokmayı yuttuktan sonra. *Yıllık için birkaç resim yaparmısın?*

*Bilmem*, diyorum. *Ne tür resimler?*

Alnı kırışıyor. *Bence sayfa kenarlarına resim koyarsak güzel durur. Okulun çevresindeki şeyler olabilir.*

Okulun çevresinde ne olduğunu düşünüyorum. *Ormu?*

*Hayır, sadece ot değil.*

*Sokak mı?*

*Hayır. Sınıfta ya da okul bahçesinde gördüğün şeyler demek istedim. Kitaplar. Bilgisayarlar. Masalar. Tırmanma demirleri. Okuldaki ıvır zıvırlar.*

Başımı ağır ağır sallıyorum. *Bunu yapabiliyim.*

*Çak,* diyor Emma. Elini havaya kaldırıyor.

Eline bakıyorum ve Michael ve Josh'un birbirlerine nasıl beşlik çaktıklarını düşünüyorum.

Elimi kaldırıyorum, Emma vuruyor.

Tuhaf geliyor ama iyi anlamda.

*Ortaokulda resim kulübüne üye olmalısın, diyor.*

*Resim kulübü mü var?*

*Elbette! Bay Walters yönetiyor. Resim öğretmeni.*

*Bay Walters'ı tanıyorum.*

*Harikadır, diyor Emma.*

Başımı evet der gibi sallıyorum. *Onun gözlerini çizmeliyim.*

Emma omuz silkiyor ve sırtıyor. *Tamam.*

Evdeki sandığımız neredeyse bitmek üzere.

Bir kâğıda sandığın üst kısmına kazımak istediğim şeyin resmini çiziyorum. Kuş gri, siyah ve beyaz renklerde ve uzun bir kuyruğu var. Başını yukarı kaldırmış ve gagası şakıyormuş gibi açık. Çok güzel. Çok mutluyum çünkü resmim tam istediğim gibi oldu. Oturma odasına koşup onu babama gösteriyorum.

Bir eliyle kâğıdı alıyor, diğeriyle çenesini sıvazlıyor. Oflayarak kanepeye oturuyor. Resme bakıyor. *Bu... Bu birincilik ödülü kazanan şu kartal resmin kadar detaylı görünmüyor.*

*Bu bir kartal değil ki, diyorum. Bir bülbül.*

Başını yana yatırıp bana bakıyor. *Bu Devon'un Kartal İzci projesi olduğu için kartal sandım.*

*Bu bir bülbül, diye açıklıyorum, filmdeki gibi. Hatırladın mı? Çünkü Devon, Jem gibiydi. Ben de Scout'um. Ve sen baba, sen de Atticus gibisin.*

Babamın gözleri yaşıyor ve gözlerini durmadan kırptırıyor. Belki de Atticus'un taktığı şu komik gözlükten alsa iyi olacak.

## OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

# VIRGINIA DARE ARTIK YOK

Bayan Brook'a sandığın bittiğini söylerken gururluyum. Ona ayrıca artık gerçekten iyi bir arkadaşım olduğunu –Michael– ve belki de gelecekte bir arkadaşım daha olabileceğini –Emma– söylüyorum. Ve belki Bay Walters.

Bayan Brook gülümsüyor. *Sence Sünger Çekmeye doğru ilerliyor musun?*

*Sanırım.*

*Ya baban?*

*Bence sandıkla uğraşmak ona da iyi geldi.*

*Bu fikri bulduğun için çok seviniyorum, diyor.*

Gülümsüyorum çünkü ben de seviniyorum. Ama sonra kaşlarım çatılıyor.

*Sorun ne?*

*Michael için Sünger Çekmenin yolunu bulduğumu sanmıyorum.*

Bayan Brook iç geçiriyor. *Daha bir sürü insanın Sünger Çekmek için uğraşması gerek.*

*Başka kim?*

*Bütün bölge halkı, Caitlin. Özellikle Virginia Dare Ortaokulu'ndaki öğrenciler ve öğretmenler. Ah! Duydun mu? Okul Yönetim Kurulu oy birliğiyle yazın okulun adını değiştirmeye karar verdi.*

*Neden?*

*O isimle ilişkilendirilmiş çok fazla kötü anı var. Sanırım onlar da Sünger Çekmek için uğraşıyorlar.*

Anladığımdan emin değilim ama çözmeye çalışıyorum. Olmuyor. *İsmi değiştirmenin nasıl Sünger Çektireceğini anlamadım.*

*Çektirmeyecek. Ama bir adım. Belki sen başka bir şey bulabilirsin.*

*Ben mi? Neden ben?*

*Çünkü seneye oraya gideceksin. Orası senin bölge halkının da bir parçası.*

Birden kendimi artık o kadar gururlu hissetmez oluyorum. Daha Michael için Sünger Çekmenin yolunu bulmam gerek VE bütün okul için. Şimdi bir de bölge halkı mı çıktı? Hepsini nasıl başarabilirim ki?

## OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

# ANLIYORUM

Sünger Çekmek bu kadar hüznü olmamalıydı.

O gece babam yatmaya gittikten sonra, ben uyumuyorum ve gözlerimi tamamlanmış olan sandığa dikiyorum. Tamamlanmış olmasına rağmen hâlâ bir eksik var ve ne olduğunu çözmek için Çaba harcamalıyım. Sanırım babam sandık tamamlandığı ve güzel olduğu için büyük ölçüde mutlu. Ben de büyük ölçüde mutluyum. Ama sandık Michael'a ya da bu yaz yeni bir isim alacak ortaokuldaki insanlara ya da bölge halkına yardımcı olmuyor. Bunu çözmeliyim çünkü bu da empatinin parçası. Empatiden hoşlanacağımı sanmıyordum ama insanın içine işliyor ve sıcaklık ve ısı hissetmesini

sağlıyor. Empatisiz hayata geri dönmek istediğimi hiç sanmıyorum.

Kafamı kanepenin minderinin altına sokuyorum ve bir cevap bulabilmek için sandığa bakıyorum ama cevap bulmak yerine Devon'u düşünüyorum. Keşke burada olsaydı ve bana cevabı söyleyebilseydi. Aklıma artık bana hiçbir şey söyleyemeyeceği ya da bir şey yapamayacağı, bisikletine binemeyeceği, beyzbol oynayamayacağı, *Bülbülü Öldürmek*'i izleyemeyeceği ya da Kartal İzci olamayacağı geliyor.

Ağlama sesi duyuyorum ve sonra babamın elinin koltuk minderinin altına uzandığını ve ıslak saçlarımı gözlerimin önünden çektiğini görüyorum. Ama ağlamamı durduramıyorum. Devon için ağlıyorum. Başına gelenler için. Çünkü hayatı elinden alındı ve hiçbir şey yapamaz ve mutlu ya da gururlu olamaz, yaşayamaz ya da sevemez. Bir anda ağlama hıçkırıklarım gülme hıçkırıklarına dönüşüyor çünkü bir şeyi fark ediyorum.

*Babanoz! Baba! Ah baba,* diye haykırıyorum.

*Ne oldu, Caitlin?*

*Devon,* diyorum, *Devon.*

*Biliyorum. Canın acıyor. Onu özlüyorsun. Ben de özlüyorum.*

*Hayır,* diyorum, *Devon.*

*Biliyorum,* diyor.

*Ama KENDİM için ağlamıyorum ki! Kafamı kanepeminderinin altından çıkarıyorum ve Konuştuğum Kişiyeye bakıyorum. Devon için ağlıyorum! Ağlıyorum çünkü ONUN için kötü hissediyorum! Bu, empati değil mi? Kendim yerine ONUN için bir şeyler hissediyorum.*

Babam gözlerinden yaşlar akmasına rağmen gü-lümsüyor. *Evet, diyor, Evet! Artık başka insanlar için bir şey hissetmenin neye benzediğini biliyorsun.*

Bana sarılıyor ve uzun süre kanepede oturuyoruz. Empati gördüğü kadar zor değil çünkü insanların hissettiği duyguların çoğu aynı. Ve başka insanları anlamaya yardımcı oluyor çünkü o zaman onları bazen gerçekten önemseyebiliyorsunuz. Ve onlara yardım edebiliyorsunuz. Arkadaş edinebiliyorsunuz. Michael gibi. Ve onlar için bir şey yaparak sizin kadar iyi hissetmelerini sağlayabiliyorsunuz.

Devon'un sandığına bakıyorum ve bana kendimi iyi hissettiriyor. *Harika bir iş çıkardık, diyorum, değil mi, baba?*

*Evet, çıkardık.*

*İyi ve güçlü ve güzel bir şey yaptık.*

Başını onaylar gibi sallıyor. *Kesinlikle. Devon gurur duyardı.*

Ben de başımı sallıyorum. Devon'u ve sandığı nasıl bütün İzcilere göstereceğini düşünüyorum ve herkese onu nasıl yaptığımızı ve nasıl Sünger Çekmek için kul-

## BÜLBÜL

landığımızı anlatmamız gerektiğini. Ve Bülbüle bakıp bütün dünyaya bir şey anlatır gibi görünen ağzını görünce İŞTE O ZAMAN dudaklarıma bir gülümseme yayıldığını hissediyorum ve ellerim öyle hızlı sallanıyor ki kanepeden atlayıp odanın içinde koşmaya başlıyorum çünkü sadece ellerimi saklamak bu kadar heyecan için yeterli değil. Çünkü sonunda Anlıyorum! Anlıyorum! ANLIYORUM!

## OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

# RENKLER

Ortaokul konferans salonunun parlak ışıklarını, etrafımızdaki fısıltı uğultusunu ve bu kaşıdıran giysileri giymek zorunda olmamızı ve özellikle herkesin bana dik dik baktığı en ön sırada olmayı hiç sevmedim. Babam sahnede gülümseyen kel adamın müdür olduğunu söyledi ama onu da sevmedim çünkü mikrofonun ŞİDDETLİ çatırtılar çıkarması için düğmelere basıp duruyor, keşke buna bir son verse. Ses beni yerimden fırlayıp gitme isteğiyle dolduruyor ve kendimi koltukta tutmakta zorlanıyorum çünkü yanımda oturan babam iki kol dayanağını birden sımsıkı tuttuğu için aramızdakini kullanamıyorum. İki elimi birden diğer kol dayanağına koyuyorum ve çok yüksek sesle inlememeye çalışıyorum.

İşe yarıyor olmalı çünkü babam bana inlemeyi kesmemi söylemiyor. Yumrukları kol dayanaklarının üstünde, dudaklarını birbirine bastırarak sahneye bakıyor.

Ben de sahneye bakıyorum. Sahne ahşap ve koyu mavi perdeleri var çünkü ortaokulun renkleri mavi ve beyaz. Sahnenin arka tarafında büyük bir mavi perde olduğu için ardında ne olduğunu göremiyorsunuz. Ve kısmen aynı mavi kumaşla örtülü büyük bir şey var ama ayakları ve pedalları örtünün altından çıktığı için onun piyano olduğunu biliyorum. Burayı tanıyorum. Daha önce 50 kez falan geldim. İzçiler bütün törenlerini burada yapardı. Hatta çoğu zaman yine bu koltukta otururdum.

Sahnede oturma yerleri ve arkalıkları da koyu mavi olan birçok sandalye var. Bayan Brook en uçtaki sandalyede oturuyor ve elinde tuttuğu kartla mavi kumaşla örtülü başka bir şeye vuruyor. Dudakları kıpırdıyor, sanırım kartı okuyor. Bu onun konuşması. Konuşmayı ben değil o yaptığı için seviniyorum. Yeterince gerginim zaten. Kalbim *KÜT KÜT KÜT* atıyor.

*Merhaba, Caitlin.*

Yerimden sığıyorum. Sonra gelenin Michael olduğunu görüyorum.

Diğer tarafıma oturuyor. *Hazır mısın?*

*Hazır mıyım?* Ellerim titremeye başlayınca üstlerine oturuyorum. *Bir şey yapmam gerekmiyor ki.*

*Biliyorum. Sırıttıyor. Yapacağını çoktan yaptın.*

*Merhaba, Caitlin,* diyor Michael'ın babası. Birkaç koltuk öteden el sallıyor çünkü Michael'ın diğer yanında Josh oturuyor. Josh kiliseye gider gibi takım elbise giymiş. O da *merhaba*, diyor ama Konuştuğu Kişiye Bakmıyor.

Josh'un Michael'ın diğer yanında oturmasına aldır mıyorum çünkü en sevdiğim insan olmasa da Michael'a nazik davranıyor. Cebimden iki kurtçuk şeker çıkarıp Michael'a veriyorum.

*Gülümsüyor. Bu Caitlin, bu da Josh.*

Josh'un adını söyleyince Josh'un Michael'ın arkadaş olduğunu hatırlıyorum. Bu nedenle ona da şeker ikram ediyorum.

Josh şekere bakakalınca Michael onu dirseğiyle dürtüyor.

Josh ağır hareketlerle elini uzatıp şekeri benden alıyor. Hatta bu kez Konuştuğu Kişiye Bakıyor. *Teşekkür ederim.*

*Rica ederim.*

Michael sırtttıyor ve bana fısıldıyor: *Görgü Kurallarını hatırladığın için aferin.*

Başımı sallıyorum. Artık tabloya bile ihtiyacım yok. Onların BENİM görgü kurallarım olduklarını ve onlarla istediğimi yapabileceğimi öğrendiğimden beri.

Mikrofon ötüyor ve yine yerimden sığıyorum. Müdür, *insanlara yerlerini bulmaları için birkaç dakika daha zaman tanıyalım, sonra törene başlarız*, diyor.

Michael, *hey, Caitlin*, diyor ama babası, *Michael*, *şıştı*, diyor. *Artık susma zamanı*. Sonra Bay Schneider sahneyi işaret ediyor ve Michael oraya bakıyor. Ben de oraya bakıyorum.

Müdürün sahnenin sol tarafına, Bayan Brook'un oturduğu yere doğru yürüdüğünü görüyorum ve basamakları incek sanıyorum ve nefesimi tutuyorum ama o, Bayan Brook'un yanındaki mavi kumaşa dokunuyor ve onunla konuşuyor.

Nefesimi yavaşça bırakıyorum ama salonun sol tarafındaki, sahneye çıkan eski ahşap basamaklara bakmaktan kendimi alamıyorum. Ve titremeye başlıyorum. O basamaklar beni ürkütüyor. Çok FENA gıcırıyorlar. Özellikle konferans salonu sessizken. Üçüncü basamak en kötüsü. Biliyorum. Devon Hayat rütbesini almak için basamakları çıkarken, bütün konferans salonu sessizdi çünkü babamın dediği gibi, yedinci sınıftan bir çocuğun Hayat rütbesine bu kadar kısa sürede erişmesi büyük bir olaydı. Ama Devon ağırlığını üçüncü basamağa verince tahta o kadar yüksek sesle gıcırdadı ki bana silah patlamış gibi geldi ve çok korktuğum için çığlık attım ve sonra herkes bana baktı ve fısıldaşmaya başladı ve hatta küçük bir çocuk beni işaret ederek, o

*yaptı*, dedi. Ağlamaya başladım. Devon basamaklardan aşağı atladı ve koşarak yanıma gelip, *her şey yolunda!* *Her şey yolunda*, dedi ama bana jöleli kurtçuk şeker vermeye çalışırken bile bana öyle gelmedi çünkü midemde teneffüs hissi başlamıştı ve canım şeker istemedi. Devon elimi aşağı yukarı sallamama rağmen tuttu ve beni kendisiyle birlikte sahneye çıkarmaya çalıştı ama o basamağın yakınından bile geçmek istemedim ve daha önemlisi herkesin karşısında durmak istemedim çünkü hepsi bana bakıyordu. Bu yüzden elimi elinden çektim ve *hayır hayır hayır*, dedim. O da *her şey yolunda. Sadece beni izle. Yukarıda olacağım*, dedi ve babamın sahnede durduğu yeri işaret etti ve ben cevap vermeyince, *görüyor musun*, dedi. Ben yine cevap vermedim bu yüzden, *gitmek zorundayım, Scout. Orada olacağım. Sana bir şey olmayacak*, dedi.

Şimdi midemde yine teneffüs hissi var. Sadece bulanık bir mavilik görüyorum çünkü gözlerim her şeyi birbirine karıştırıyor. Keşke burada Devon'un odasındaki maviden olsaydı ve ben mor polarımla gizli yerimde, oraya kazınmış adıma bakıyor olsaydım. SCOUT'a.

Mikrofon ötüyor ve yine yerimden sırıyorum. *Hoş geldiniz*, diyor müdür. *Hepiniz hoş geldiniz. Bu çok özel ithaf törenine geldiğiniz için çok teşekkürler.*

Söylediği her şeyi duymak istediğimden emin değilim, bu yüzden pelüşlemeye devam ediyorum ve sa-

dece şifalanmak ve bir araya gelmek ve bölge halkımız gibi kelimeler duyuyorum. *Sünger Çekmek* dediği anda her şey duruyor ve gözlerimi kırptıştırıyorum ve başımı kaldırıp ona bakıyorum ve gözlerimi kısıyorum çünkü sahne ışıkları çok parlak ve kel kafası ışığı güneş gibi yansıtıyor.

Derin bir nefes alıyor ve ağır ağır ama yüksek sesle, *Julianne Denise Morris*, diyor.

Kalabalıktan mırıltılar yükseliyor, sonra sessizlik oluyor.

*Roberta L. Schneider*, diyor müdür.

Yanımdaki Michael'ın *annem*, dediğini duyuyorum. *Bu benim annem.*

Ona bakıyorum. Bambi gözleriyle müdüre bakıyor. Josh ayakkabılarına bakıyor.

Bay Schneider gözlerini kırptıştırıyor ve eliyle ağzını kapatıyor.

Ve sonra sıradaki adı duyuyorum. *Devon. Joseph. Smith.*

O ana kadar hızla çarpan Kalbim aniden durur gibi oluyor.

Babamın yutkunduğunu duyuyorum.

Konferans salonunda müdürün ceketinin mikrofonun başından ayrılırken hışırdaması dışında çıt çıkmıyor. Sonra sahnenin Bayan Brook'un bulunduğu tarafına doğru yürürken ayakkabıları *gırç gırç gırç* ediyor. Elini

mavi kumaşla kaplı şeyin üstüne koyuyor ve yüzünü seyircilere dönüyor. Ve konuşmaya başlıyor. Mikrofonu olmamasına rağmen, sesi bütün konferans salonunda yankılanıyor.

*Devon, Misyon tarzı bu güzel sandığı yapmaya Kartal İzci projesi için başlamıştı –sesi bir an kesiliyor– daha sonra sevgili babası, Harold Joseph Smith ve çok sevdiği kız kardeşi, Caitlin, bu sandığı tamamlayıp ortaokulumuza bağışladı.*

Müdür örtüyü bir sihirbaz gibi çekiyor ve herkesten *oh* ve *ah* sesleri yükseliyor.

Ve işte orada.

Devon'un sandığı.

Altında gizlice kazınmış SCOUT yazısıyla.

Ve üzerinde herkesin görebileceği Bülbül resmiyle.

Sandığı iyi ve güçlü ve güzel. Tıpkı Devon gibi.

Herkes alkışlıyor. Josh bile. Babam mendille burnunu siliyor ve gözlerini kuruyor ama gülümsüyor. Alkış sesleri çok yüksek olduğu için kulaklarım acıyor ama bu iyi bir acıma ve kalabalığın bana baktığını hissediyorum ama kötü bir şekilde değil, bu nedenle o kadar aldırmiyorum.

Michael gülümsüyor, beni işaret ediyor ve *o yaptı*, diyor ama buna da aldırmiyorum çünkü mutlu ve Devon'un sandığı ona da Sünger Çektirdiği için seviniyorum.

Bayan Brook kürsüde ve konuşuyor ama benimle konuştuğunu duyana kadar ne dediğini bilmiyorum. *Caitlin. Caitlin! Lütfen ayağa kalk. Sanırım herkes seni görmek istiyor.* Bana gülümsüyor.

Ayağa kalkıyorum ama arkamı dönüp seyircilere bakmıyorum çünkü Devon'un sandığındaki Bülbülü görmek –gerçekten görmek– istiyorum, bu nedenle gözlerimi ona dikiyorum. Ama alkış ve tezahüratları duyabiliyorum.

Babam *her şey yolunda*, diyor ve ona *biliyorum*, diyorum.

Konferans salonundaki onca gürültüye rağmen, kafamın içinde Devon'un bana söylediklerini duyabiliyorum. *Gitmek zorundayım, Scout. Orada olacağım. Sana bir şey olmayacak.*

Michael elimi çekiştirene kadar orada ne kadar durduğumu bilmiyorum. *Caitlin çimenlikte pasta ve limonata var!*

*Ne*, diyorum. *Neden çimenlerin üstüne kıysunlar ki?*

Kıkırdıyor ve *çimenlerin üstündeki MASALARDA*, diyor. *Haydi gel! Gidip alalım!*

Kol dayanaklarını sıkmayı bırakan babama bakıyorum, dudağının bir köşesi yukarı kıvrılıyor ve *git*, *Caitlin*, diyor ve Michael'ın peşinde koltukların arasındaki koridordan koşuyorum ve konferans salonunun arka kapısından çıkıyorum ve güneşe doğru ilerliyorum.

Bir sürü insan gülüşerek kucaklaşıyor. Resim öğretmeni Bay Walters bir meşe ağacının altında babamla konuşuyor ve ben Michael ve Josh'la pasta almaya koşarken bana el sallıyor.

Parmaklarımdaki son mavi krema topağını emerken Bay Walters yanıma geliyor. Bana bir resim defteri ve büyük bir kutu pastel boya uzatıyor.

Konuştuğum Kişiyi Bakıyorum.

Gülümsüyor. *Bunlar senin için, Caitlin.*

*Nasıl yani?*

*Sen hepimize çok özel bir şey verdiğin için ben de sana bir şey vermek istiyorum.*

*Teşekkürler, diyorum ve resim defterini alıyorum. Pastel boyaların şeffaf plastik kutusunu ise hemen tutmuyorum.*

*Biliyorum, diyor, renkleri sevmiyorsun. Ama artık denemeye hazır olabilirsin diye düşündüm.*

Renklere bir süre bakıyorum. Üç farklı tonda turuncu VE kendi turuncunuzu oluşturabilmeniz için bir sürü kırmızı ve sarı var. Ve bir tondan diğerine geçmek isterseniz, pastel boyayla renkleri bulanıklaştırabiliyorsunuz. Bay Walters Anlıyor. Belki ben de anlayabilirim. Yavaşça uzanıp renkleri alıyorum.

Bay Walters göz kırpmıyor. *Ağustosta görüşürüz.*

O sırada Josh, *bu tarafa*, diye bağılıyor ve dönünce Michael'ın babasının Josh'a top attığını görüyorum. Josh topu ona geri atınca Bay Schneider bu kez babama atıyor ve babam topu yakalıyor. Babamın top yakalayabildiğini unutmuştum. Babam ve Devon eskiden arka bahçede birbirlerine top atarlardı. Bazen ben de oynardım ama topu yere değmeden yakalayamazdım.

Michael yanıma geliyor ve ağırlığını bir ayağından diğerine vererek duruyor. Onun da futbol oynamak istediğini görebiliyorum, bu nedenle ona empatisini takip etmesini ve gidip oynamasını söylüyorum. Koşmasını, kıkırdayarak çimlerde yuvarlanmasını seyreliyorum. Sonra ayakkabılarıma ve çoraplarıma bakıyorum.

Hiç acele etmeden ayakkabılarımı çıkarıyorum ve serin çimenlerin çorapların üzerinden ayaklarımı gıdıklamasına izin veriyorum. Sonra eğilip çoraplarımı çıkarıyorum ve otların ve toprağın tam üstünde duruyorum ve bir ürpertinin bacaklarımdan yukarıya, enseme kadar tırmandığını ve beni hafifçe titrettiğini hissediyorum. Ama ayaklarımı yana doğru biraz hareket ettirince soğuk karıncalanma hissine alışıyorum ve sonra daha yumuşak ve gıdıklanmadan daha iyi bir dokunuş gibi gelmeye başlıyor.

Orada durup Michael ve Josh'un koşmalarını ve yeşil meşe ağaçlarına, sarı güneşe, mavi göğe ve kalabalığın benek benek renklerine karışmalarını izliyorum ve bu

bana gökkuşağının ya da bir prizmanın bütün renkleri gibi geliyor. Tam bir renk yelpazesi gibi. Bayan Brook hepimizin yelpazenin üstünde bir yerde olduğumuzu söylüyor. Eskiden renklerin birbirine karışması fikrinden hoşlanmazdım. Her şeyi sade ve ayrı görmek isterdim. Ama şimdi belki de hepimizin gerçekten bir bütün olduğumuzu ve renklerin bazen birbirine karıştığını ve bunun sorun olmadığını düşünüyorum çünkü tonların yan yana sıralanması o kadar kötü bir şey değil. Hatta renklerin karıştığı bulanık kısımlardaki tonlar en güzelleri.

Büyük bir meşe ağacının altına, yere oturuyorum. Esinti ağaçtaki yaprakları dalgalandırdığı için yarı gölgede, yarı güneşteyim. Resim defterimi kucağıma koyuyorum ve yeni renk kutumu açıyorum. Onları kullanmaya hazırım çünkü artık resmin bütününü nasıl çizeceğimi biliyorum. Gülümsüyorum ve yeni tarzımla çizmeye başlıyorum.

## YAZARIN NOTU

16 Nisan 2007’de Virginia eyaletinin Blacksburg kentindeki Virginia Tech Üniversitesi’nde otuz üç kişinin ölümüyle sonuçlanan silahlı saldırı korkunç ve yıkıcıydı. Söz konusu insanları şahsen tanımasam da olay arka bahçemde yaşandı. Olay Amerika Birleşik Devletleri tarihine bir saldırganın tek başına hareket ettiği en ölümcül saldırı olarak geçti. Bu tür bir trajedi her nerede ve ne zaman yaşanırsa yaşansın, hepimizi etkiler. Böyle bir şey nasıl olabilmşti? Neden? Bunu önlemek için ne yapabildik ya da bir şey yapabilir miydik? Kim bilir? Ama tek bir şeyden eminim, birbirimizi daha iyi tanısaydık, şiddeti durdurmak konusunda çok yol katedebilirdik. Hepimiz duyulmak, anlaşılmak istiyor-

ruz. Bazılarımız kendini ifade etmek konusunda diğerlerinden daha başarılı. Kimimizin bedeli ne olursa olsun görmezden gelinmek yerine ele alınması gereken ciddi sorunları var. O tasarrufun bedeli insan hayatıysa, toplum bütçesinden tasarruf etmek rezil bir komediden başka bir şey olmaz. İngilizcede *bilmezlikten gelmek* ve *cehalet* sözcükleri aynı kökten türemiştir.

Bu kitap Virginia Tech'te yaşanan olayların verdiği ilhamın, bir çocuğun Asperger sendromu olmasının neye benzediğini açıklama ihtiyacımla birleşmesinden doğdu. Bu iki tema zihnimde birbiriyle bağlantılı çünkü engel her ne olursa olsun, erken müdahaleye şiddetle inanıyorum. İnsanların kişisel zorluklarını anlamak ve —yine aynı derecede önemli olarak— kendi zorluklarını anlamalarına yardım etmek ve onlara kendilerine yardım etmenin somut yollarını öğretmek, kendi hayatlarıyla, dolayısıyla bizimkilerle daha iyi başa çıkmalarını sağlayacaktır. Bu romanda ana kahramanın Asperger sendromu var ama devlet okulu sistemi aracılığıyla ona erken müdahale edilebiliyor. Tek bir ebeveyni bulunuyor ve o ebeveyn mükemmel olmaktan çok uzak. Ağabeyi onu gerçekten dinleyen, anlamaya çalışan ve ona davranış becerileri öğreten tek aile üyesi. Ancak ne yazık ki o da okuluna ateş açılması sonucu hayatını kaybedince, kahramanımız okuldaki danışmanı dışında, tek başına kalıyor. Okuyucuların kahramanın kafasının içine gi-

rerek görünüşte tuhaf olan davranışları anlayacaklarını umuyorum. Ve yine okuyucuların başka bir insanın kafasının içine girerek ve o kişiyi gerçekten anlayarak gittikçe artan hayal kırıklığından ve zaman zaman da şiddete yol açan pek çok yanlış anlaşılma ve sorundan kaçınılabileceğini göreceklarını ümit ediyorum.



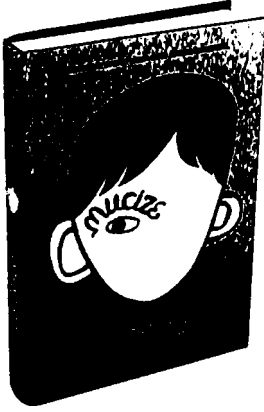
## TEŞEKKÜR

Her zaman olduğu gibi, bu kitabın hayata geçmesini sağlayan insanlara minnettarım: Editörlerim Patricia Lee Gauch ve Tamra Tuller; ajansımdan Kendra Marcus ve Minju Chang; aralarında Moira Donohue, Maureen Lewis, Susan Barry Fulop, Kathy May, Anne Marie Pace, Fran Slayton ve Julie Swanson'ın da bulunduğu çok sayıda yazar arkadaşım ve elbette tüm övgüyü hak eden, bana daima destek olan şahane eşim Bill ile harika çocuklarım Gavin ve Fiona'nın yanı sıra en büyük destekçim olan kız kardeşim Jan.

Hepinize teşekkür ederim.



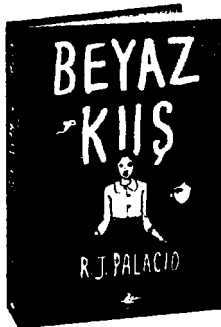
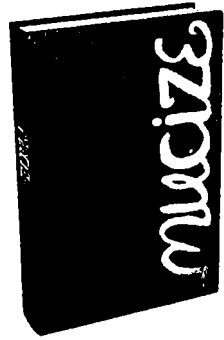
## R. J. PALACIO KİTAPLARI



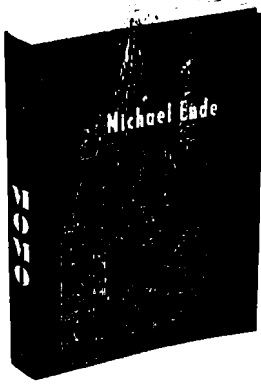
*Kaderinde sıradışı olmak varsa  
sıradan kalamazsın...*

Merhaba, adım August. Size nasıl  
göründüğümü anlatmayacağım.  
Aklınıza ne geliyorsa muhtemelen  
ondan daha kötü görünüyordum.

*"Mucize aslında... tam bir mucize.  
Kendinize bir iyilik yapın ve bu kitabı  
okuyun; hayatınızı iyileştirecek."  
Nicholas Sparks, New York Times  
çoksatın yazarı*



# MICHAEL ENDE KİTAPLARI



*Zaman, yaşamın kendisidir.  
Ve yaşamın yeri yürektir.*

*"Michael Ende'nin romanları uzun  
yıllardır 'kült kitaplar' arasında."  
Stuttgarter Zeitung*

*"Momo, hem çocuklar hem de  
yetişkinler için bir masal niteliğinde."  
Die Welt*

